

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kirli savaşa karşı Kürt halkıyla dayanışmaya!

Kürt halkı başta olmak üzere tüm işçi ve emekçiler Rojava'nın mesajını aldıklarını göstermeli, emperyalistlere, bölgesel taşeronu AKP iktidarına ve onun komutasındaki gerici vahşet sürülerine karşı Suriye halklarıyla dayanışmayı yükseltmelidirler.

Suriye'de Türk sermaye devletinin aktif taşeron olarak rol aldığı savaş yeni boyutlar kazanarak sürüyor. Savaşın dünya gündemine oturan yeni boyutu elbette ki Batı Kürdistan'da dinci-çetelerin Kürt halkına karşı başlattığı kirli savaş oldu. Bu saldırılarla birlikte görece güvenli Kürt bölgeleri de kan gölüne dönmeye başladı.

Bilindiği gibi 2011 baharından bu yana tetikçi güruhlar ile Baas rejiminin kıyıcı ordusu arasında süren savaşta yüzbin aşkın insan hayatını kaybetti. Yüzbinlercesi yerini yurdunu terk edip ağır mültecilik koşullarına mahkum oldu. Halep, Hama, Homs gibi belli başlı kentler ile sayısız köy ve kasaba harabeye döndü. Suriye halkı emperyalizmin tetikçiliğini üstlenmiş ÖSO çeteleri ile Baas ordusunun ateşi arasında katlanılmaz bir yaşama mahkum edildi. Batılı emperyalist blok ve AKP iktidarı gibi bölgesel taşeronları şimdiden bu savaş daha uzun yıllar sürdürebileceklerini ilan etmiş bulunuyorlar.

Birinci yıldönümünde Batı Kürdistan'daki kazanımlara saldırı...

Bu savaşta Kürt halkı, etkin olduğu bölgelerde şimdiye kadar büyük yıkımların olmasını engelleyebilmişti. Bunu ise çeteleri Kürt bölgelerinden uzak tutabilmesine ve Baas rejiminin askeri gücünü Kürt bölgelerinden çekmesiyle birlikte geliştirdiği özerk halk inisiyatifine borçluydu. 2012 yılının sonlarında küçük çaplı çatışmalar Kürt bölgelerinde de vuku buldu. Türkiye'de gündeme getirilen "çözüm süreci"nin belli bir döneminde, PYD-YPG'yi ÖSO çatısı altında Baas güçleriyle savaşa zorlamak hedefiyle çatışmalarda geçici bir artış da yaşandı. Her şeye karşın bütün bu süreç boyunca Batı Kürdistan'da Kürt hareketi etkin bir inisiyatifle hareket etmiş, halkın aktif katıldığı fiili özerkliği kurumsallaştırmayı başarmış oldu. Bu yönde ilk adımların atılmasının üzerinden bir yıl geçmişken Kürt halkı yeni bir saldırı dalgasıyla karşılaştı. Cihatçı çetelerin başlattığı çatışmalar iki haftayı geride bıraktı.

Batı Kürdistan'da Kürt halkının kazanımlarına yönelik kirli savaş giderek de büyüyor. Dinci çetelerin Temmuz ortasında yeniden başlattığı saldırılar, Rojava Kürtleri tarafından büyük bir direnişle püskürtülmüş, Serekaniye'de (Resulayn) PYD-YPG güçleri denetimi ele geçirmişti. Bu gelişmeyle birlikte Türkiye-Suriye sınırının geniş bir bölümü Kürt hareketinin kontrolüne geçmiş oldu. (devamı s. 2'de...)

"Korkacaksınız, titreyeceksiniz, yıkılacaksınız!"

Baskıya, zorbalığa, doğa ve çevrenin talanına karşı patlak veren büyük Haziran Direnişi işçi ve emekçilere umut olmaya devam ederken sermaye devletinin korkularını büyütüyor. (s. 4)

Sendikal örgütlülüğe saldırılarda yola devam

Sermaye hükümetinin sendikal hareketi tasfiye etmeye yönelik projelerini kararlılıkla sürdürdüğüne tanık oluyoruz bugünlerde. (s. 14)

Kadına yönelik gerici saldırıları devam ediyor

Sermaye devleti için her bir bireyin özgürleşmesi-mücadele etmesi sakıncalıyken, kadınların "özgürleşmesi"nin engellenmesinde dinci-gericilik önemli bir araç olarak kullanılıyor. (s. 28)

İlk günden bu yana yaşanan olaylar ve sergilenen tutumlar bu saldırı dalgasının arkasında bizzat Türk sermaye devletinin olduğunu gösteriyor. Kürt halkının Kobani’de idareyi ele almasının (19 Temmuz 2012) birinci yıldönümünün hemen öncesinde cihatçı çetelerin harekete geçmesi tesadüf değildi. Bilindiği gibi olaylar başlamadan hemen önce Suriye Kürdistan’ında Kürt hareketinin özerklik ilan edeceği, daha doğrusu fiilen oluşmuş durumu siyasi olarak da tanımlayacağı dillendirilmekteydi. Böyle bir adım karşısında tüyleri diken diken olan başlıca gücün Türk sermaye devleti olduğu biliniyor. Dahası bu adım, 2012 Temmuz’unda Suriye politikası (ve aslında komşularla ‘sıfır sorun’dan komşu halklara saldırı çizgisine evrilen tüm dış politikası) iflas etmiş AKP’nin, bu kez daha ağır bir şoka uğraması anlamına geliyor.

Cihatçı çeteleri azmettiren AKP’dir

Bunu bir yana bıraksak bile, bizzat AKP’nin Dışişleri Bakanı’nın açıklamaları da dinci çeteleri saldırıya azmettirenin Türk sermaye devleti olduğunu ele veriyor. Dışişleri Bakanı, olaylar başlar başlamaz Suriye’de bir emrivakiye izin vermeyeceklerini, herkesin yeni bir parlamento oluşana kadar beklemesi gerektiğini söyleyerek, Türk devletinin olaylardaki rolünü açığa vurmakta herhangi bir sakınca görmedi. Yeni saldırı dalgasının başladığı 16 Temmuz’dan bu yana Türk devletinin yaptıkları bunu tamamlar nitelikteydi. Çetelerden geldiğine kuşku duyulmayacak mermilerin Türkiye tarafına isabet etmesi bahanesiyle sık sık Batı Kürdistan’da Kürt mevzilerine bomba yağdırıldı. Dinci-gerici çetelere gruplar halinde yeni takviyeler yine Türkiye tarafından araçlarla organize edildi. Dahası 70’e yakın ÖSO komutanı Antep’te toplantıya alınarak Kürt halkına karşı savaşın yeniden organize edilmesine girildi. Nitekim bu toplantının sonrasında ÖSO’ya bağlı çok sayıda çete grubunun, Kürtlere karşı kirli savaş tırmandıran Irak İslam Devleti ve Biladi Şam-El Nusra Cephesi’nin yanında saldırılara başladığı görüldü.

Tam da bu gelişmelerin yaşandığı günlerde AKP iktidarı önce PYD Başkanı Salih Müslim’le, ardından Güney Kürdistan Başbakanı Neçirvan Barzani ile görüşmeler yaptı. Bu görüşmelerin ortak ve asli sorun Suriye Kürdistan’ındaki gelişmeler olduğu açıklandı. Kamuoyuna yansıyan ve yansıtılmayan yanlarıyla görüşmelerde Kürt tarafına hem havuç hem de sopa gösterilmiş olduğu anlaşılıyor. Özellikle Salih Müslim’in beyanatları bu konuda şüpheye yer bırakmıyor. Türk devleti ile görüşmüş olmaktan ve Türk Dışişleri yetkililerinin vermiş oldukları sözlerden oldukça memnun olan Müslim, AKP’nin açıktan silahlandığı, yönettiği, araçlara bindirip çatışma bölgelerine intikal ettirdiği, silah sevkiyatından yaralı tedavisine kadar hiçbir yardımı esirgemediği çeteler aracılığıyla savaş kızıştırmasını bir yana bırakabiliyor. Dahası AKP iktidarının tam da kendisiyle görüştüğü sıralarda ÖSO çetelerinin reislerini toplayarak başka grupları da Kürtlere saldırttığını görmezden gelip, gönül okşayıcı bir takım sözlerle ve aldatmacalara kanabiliyor. İnanmış bir vaziyette, Davutoğlu’nun da El Kaideci gruplardan rahatsız olduğunu söyleyebiliyor. Oysa sahnede kaba bir Osmanlı oyunundan başka bir şey yok.

Rojava’daki kazanımların kaynağı

AKP’nin artık suyu çıkmış Osmanlı oyununa bel bağlaması şüphesiz Kürt sorununda sürdürmekte olduğu “çözüm süreci” aldatmacasından bağımsız değil. Nihayetinde Rojava’daki gelişmeler ile Türkiye’deki

“çözüm süreci” en baştan itibaren etle tırnak gibi birbirine bağlı şekillendi. Ama bu hiç de iddia edildiği gibi Rojava’daki kazanımların “çözüm süreci”nin ürünü olması gibi bir ilişki olmadı. Tersine Kürt hareketinin o dönem sürdürdüğü silahlı savaşım Rojava’da özerk halk inisiyatifinin ortaya çıkmasında belirleyiciydi. Dahası, Rojava çıkışından moral bulan PKK’nin Kuzey Kürdistan’da silahlı eylemleri tırmandırması Rojava için bir tür güvence bile yarattı. “İmralı görüşmeleri” ise tüm bunların ardından ve tartışmasız bir şekilde birbirini besleyen söz konusu iki olayın (Rojava inisiyatifi ve PKK güçlerinin silahlı eylemleri) ürünü olarak gündeme geldi. Özetle Rojava’da bir devrimci süreç ortaya çıkmışsa, bunun arkasında Suriye eksenli bölgesel konjonktür ile birlikte halkın aktif bir şekilde kaderini eline alması, silah kuşanıp savunmasını tahkim etmesi vardır; yoksa emperyalistler ve yerli taşeronlarıyla masabaşı görüşmeler veya uzlaşmalar değil.

Türk sermaye devletinin, onun adına AKP’nin Suriye nezdinde boyundan büyük işlere bulaşmış olmanın dersini ağır bir şekilde aldığını, Rojava üzerinden yeni bir batağa saplanmayı ise göze almadığını, bunun yerine üç-beş kez sahnelemiş olduğu ve her defasında da Kürt hareketini aldatmayı başardığı malum Osmanlı oyununu tercih ettiğini biliyoruz. Fakat “çözüm süreci” diye lanse edilen bu aldatmaca artık her yerinden dökülüyor. Geline yerde Kürt hareketinin yöneticileri de bunu açıktan dile getirmek zorunda kalıyorlar.

Rojava’nın uyarısı

Peki Kuzey Kürdistan ve Rojava’da AKP’nin başında olduğu Türk sermaye devletinin tutumu, daha doğrusu Kürt halkının ve kazanımlarının baş düşmanı olduğu fiilen defalarca ispatlanmışken ve şimdilerde Rojava’da kan-can bedeli teyit ediliyorken, onunla masaya oturmuş olmaya bağlanan bu umutlar, atfedilen bu önem niye? 2014-15 seçimlerini kazanmayı “ölüm kalım meselesi sayması”, AKP’nin kurduğu masada bir takım adımlar atmak zorunda bırakılmasını sağlamaz, sağlamıyor, sağlamayacaktır. Hem önceki açılımlar-müzakereler-aldatmacalar, hem 7-8 aydır Türkiye, hatta yer yer dünya gündeminde en ön sırada olan “çözüm sürecinin” bugüne kadarki bilançosu, hem de Rojava’da yaşananlar bunun tartışmasız bir kanıtıdır.

AKP diyelim ki şimdilerde dillendirilen 1 Eylül, 15 Ekim vb. gibi tarihler gelip dayanana kadar kılını kıpırdatmayacağını çoktan göstermiş bulunuyor. Kürt hareketinin attığı adımlar orta yerde duruyorken AKP cephesinden ne anayasal-yasal düzenlemeler, ne Öcalan’ın koşullarının iyileştirilmesi, ne de başka bir adım gündeme geldi... Çok sıkıştığında bazı göstermelik manevralar yapabildiğini, böylece Kürt hareketini masada tutmayı ve ona ciddi adımlar atmayı başarabildiğini ise Akil İnsanlar Komisyonu ile göstermelik Meclis Komisyonu örnekleriyle gösterdi. Kürt hareketi bu kadarına rıza gösterdikten sonra, AKP’nin Eylülleri-Ekimleri atlatması, Kürt hareketini seçimlerin hemen ön günlerine kadar masada oyalaması da işten bile olmayacaktır. Bu sürecin Kürt halkında nasıl bir zayıflama yarattığını ise “Hükümet adım at” eylemlerinin tablosu göstermektedir.

Bu gidişat düşünüldüğünde Rojava’daki son gelişmeler, AKP iktidarının aldatmacaları, ikiyüzlülüğü, sinsiliği ve saldırganlığı konusunda Kürt halkına yapılmış en canalcı uyarıdır aslında. Kürt halkı başta olmak üzere tüm işçi ve emekçiler Rojava’nın mesajını aldıklarını göstermeli, emperyalistlere, bölgesel taşeronu AKP iktidarına ve onun komutasındaki gerici vahşet sürülerine karşı Suriye Kürdistan’da kazanımlarıyla mücadeleler.

Kızıl Bayrak’tan...

31 Mayıs’ta patlak veren kitle hareketi gelinen aşamada geri çekilmiş olsa da sermaye devletinin kaygıları gün be gün daha da büyüyor. Zira hareketi tetikleyen sorunlar yerli yerinde duruyor. Dahası bu sorunlara her geçen gün bir yenisi ekleniyor.

Bu nedenle AKP şeflerinin ve kimi devlet yetkililerinin son dönemde yaptığı her açıklama, sonbaharda yaşanabilecek kitle eylemlerinden duyulan kaygının derin izlerini taşıyor. Sermaye devletinin sonbahar sendromunun gerisinde ise hareketin önümüzdeki günlerde en küçük bir kıvılcımla tekrar patlak verme potansiyeli yer alıyor.

Sermaye devleti ve hükümetinin kaygıları yersiz değildir. Zira Eylül ayı ile birlikte okullar açılacak, direnişin ön saflarını tutan gençlik güçleri bu dönemde yeni bir eylemli sürecin kapılarını aralayacaklar. Dahası başta Kürt sorunu olmak üzere bir dizi toplumsal ve sosyal sorun temelinde muazzam bir enerji birikimi yaşanmaktadır. Sermaye devletinin uyularını kaçırın tam da bu nesnel koşullar ve mücadele dinamikleridir.

Sermaye devletinin uyularını kaçırın bir diğer gelişme ise Kürt halkının Rojava’da gösterdiği inisiyatif ve son dönemde hız kazanan özerklik çalışmaları oldu. Batı Kürdistan halkının savaşın başından beri özerklik doğrultusunda attığı adımlar ve kazanımlar gelinen yerde sermaye devletini iyice köşeye sıkıttı. Türkiye sınırlarında YPG bayrakları dalgalanırken Türk sermaye devleti bir kez daha çeteleri Batı Kürdistan halkının üzerine saldı. Bu beyhude çabadan da eli boş dönen sermaye devleti şimdi ise sorunu diplomasi trafiği ile halletmeye, Rojava’da inisiyatifi ele alan Kürt hareketi üzerinden süreci ilerletmeye soyundu. Salih Müslim ve Neçirvan Barzani ile yapılan görüşmeler, Türk sermaye devletinin kirli Suriye politikası ekseninde gerçekleştiği ise açık. Bu noktada başta YPG olmak üzere Kürt hareketinin tutumu ise kritik bir önem kazanıyor. Bugüne kadar emperyalist güçlere ve savaşın gerici odaklarına mesafeli duran Kürt hareketi, önümüzdeki günlerde bu tavrını koruyamaz ise mücadele ile elde ettiği tüm kazanımları müzakere masalarında, diplomasi trafiğinde ve gerici ittifaklarda kaybetme riskiyle yüz yüze kalabilir. Dahası gerici emperyalist hesapların basit bir dolgu malzemesine dönüşebilir.

Ekim Gençliği 1. Yaz Kampı başarıyla gerçekleştirildi. Kampa rengini veren ise devrimci atmosfer, kolektif yaşam ve örgütlü kimlik oldu. Bu yönleri ile öne çıkan gençlik kampı önümüzdeki mücadele dönemine fazlasıyla anlamlı birikimler yaratarak geride kaldı. Gazetemizin bu sayısında gençlik kampına dair haber ve değerlendirmelere genişçe yer ayırmış bulunuyoruz. Zira bu deneyimi okurlarımızla paylaşmanın, kampta elde edilen birikim ve kazanımları gazetemiz aracılığıyla genele mal etmenin önemli olduğunu düşünüyoruz.

Önümüzdeki hafta “bayram tatili” nedeniyle matbaa ve kargo gönderiminde yaşanacak sorunlardan dolayı gazetemizin yayına bir sayı ara vermek zorunda kalacağız. Gazetemizin yeni sayısı bu nedenle 16 Ağustos 2013 tarihinde okurlarımızla buluşacaktır.

AKP'nin Suriye'yi bölme planı

Suriye'yi bölme planı gerici, Suriye başta olmak üzere tüm bölge halklarının geleceği açısından tehlikelidir. Bu plan için çırpınıp duran AKP iktidarından medet ummak, olmayacak duaya amin demektir.

Suriye politikasını, Beşar Esad yönetimini yıkmaya odaklayan AKP iktidarı, emperyalist efendileri ve Körfez şeyhleriyle birlikte hezimete uğradılar. Zira Esad yönetimini yıkamadıkları gibi, besledikleri köktendinci silahlı çeteler de, son aylarda yenilgi üstüne yenilgi almaya başladılar. Suriye halkı, şeriatçı emirlikler kuran çetelerden uzaklaştıkça, emperyalistler, AKP ve Körfez şeyhlerinin Baas yönetimini yıkıp yerine dinci-gerici bir rejim kurma hesapları da boşa düştü.

Görünen o ki, Suriye'nin tümüne egemen olma planları boşa düşünce, ABD ve işbirlikçileri, ülkeyi parçalama seçeneğini denemeye karar verdiler. Türkiye sınırı boylarında "islami emirlikler" kuran tetikçi çetelere silah sevkiyatını arttıran ABD ile Türkiye, Suudi Arabistan, Katar üçlüsü, Halep ve çevresini ele geçirme hesabı içindeler. Bu plan tutarsa eğer, Esad yönetiminin basınç altına alınacağı ve pazarlık masasında ciddi tavizler vermek zorunda kalacağı var sayılıyor. Bu olmazsa eğer, Halep ve çevresini Suriye'den koparıp, tetikçi çeteler yönetiminde bir devletçik kurma seçeneğini gündeme getirecekler.

Suriye Arap Ordusu (SAO) karşısında gerileyen tetikçi çetelerin, son günlerde güçlerini Halep çevresinde yığınak yapmaya başladılar. Kusayr'ı kaybeden, Hums kentindeki son kaleleri düşmek üzere olan, başkent Şam çevresindeki birçok bölgeden sökülüp atılan silahlı çetelerin, güçlerini Halep çevresinde toplamaya başladıkları bildiriliyor. Askeri alandaki hazırlıklar, tetikçi çetelerle efendilerinin Halep ve çevresini "kurtarılmış bölge" ilan etme sürecini başlattıklarına işaret ediyor.

Dinci çeteler Kürt halkı üzerine salındı

Bu kirli/kanlı planın uygulayıcılarından olan Ankara'daki Amerikancı iktidar, son günlerde Suriye'ye dönük yoğun mesai yapmaya başladı. Yansıyan ilk icraat, cihatçı katillerin Rojava (Suriye Kürdistan'ı) üzerine salınması oldu. PYD ile ateşkes anlaşması

imzalamış olmalarına rağmen saldırıya geçen çeteler, sert bir direnişle karşılaşınca bazı bölgelerden geri çekildiler.

Kısa süreli çatışmalar, cihatçı çetelerin, Rojava halkının desteğini alan PYD güçlerinin hakim olduğu bölgeleri ele geçirme gücünden yoksun olduklarını gösterdi. Görünen o ki, cihatçıları tetikçi olarak kullanan AKP iktidarı hem PYD'yi güçten düşürmek hem Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmak hesabı içindeydi. Ancak umduğunu bulamayınca, PYD ile görüşme yolunu seçti.

Çete şefleri Antep'te

Rojava'da çatışmalar devam ederken, Halep ve çevresinde bulunan çete şeflerini Antep'te toplayan AKP iktidarı, sefil çıkarlar peşinde olan bu tetikçileri tek çatı altında birleştirme çabasını yoğunlaştırdı. Zira Ankara'daki dinci-Amerikancılara göre Halep ve çevresini Suriye'den koparabilmek için, bu bölgedeki silahlı çetelerin tek çatı altında birleştirilip savaşı yoğunlaştırmaları gerekiyor.

Çete şeflerinin Antep'teki toplantıları kapalı kapılar ardında gerçekleştirildiği için, ne türden kirli planlar yapıldığı tam olarak bilinmiyor. Ancak kesin olan bir şey varsa o da, AKP iktidarının, Halep ve çevresinde devam eden çatışmaların şiddetlendirilmesi ve çetelerin Baas yönetimine karşı birlikte savaşmaları için, onları ikna etmeye çalıştığıdır. Tek değilse bile, Antep'teki toplantının esas amacı budur.

Tayyip'ten açılım demagogileri...

Tetikçi çeteleri Rojava halkının üzerine salan AKP iktidarının şefi, aynı günlerde Cizre'de gerçekleştirilen bir havaalanı açılışına katılarak, "çözüm süreci"yle ilgili demagogik bir vaaz verdi. Uzun süreden beri "çözüm süreci"ne dair laflar etmeyen AKP şefinin, Kürt illerine karakollar inşa etmekle meşgulken, aniden demagogik söylemlere dönmeye başladığı yap Arnavi <https://ardufey.org/>

AKP'nin yeni manevralarına karşılık, BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın, Roboski'de çocukları katledilen aileleri, Tayyip Erdoğan'ın verdiği iftar yemeğine katılmaya ikna ettiği açıklandı. Demirtaş'ın, Roboski aileleri çocuklarının katilleriyle buluşturmak için özel bir çaba sarf etmesi, iktidarın, perde arkasında Kürt hareketine bir şeyler vaat ettiğine işaret ediyor. Yani AKP aynı anda birkaç ipte oynamaya çalışıyor. Bir yandan karakollar inşa ediyor, öte yandan Rojava'ya tetikçi gönderiyor ama bunları yaparken Kürt hareketine vaatlerde bulunmaya da devam ediyor.

Salih Müslim İstanbul'da...

PYD'yi, defalarca "terör örgütünün uzantısı" olarak tanımlayan AKP şefleri, Rojava'ya saldıkları köktendinci çetelerle çatışmalar devam ederken, Salih Müslim'i Türkiye'ye davet ettiler. PYD lideri Müslim, Erbil'den İstanbul'a gelerek, MİT şefi ve Dışişleri Bakanlığı bürokratlarıyla görüştü. Hatırlatalım ki, AKP şefleri, daha önce Müslim'le görüşmeyi kesin olarak reddediyorlardı.

Görüşmeden sonra gazetecilere açıklamalarda bulunan Müslim, MİT şefinin vaatlerine "tav olmuş" izlenimi verdi. Esad rejimini yıkmak için çaba sarf ettiklerini, Türkiye ile işbirliğini geliştirmek istediklerini, Suriye Ulusal Koalisyonu'yla (Amerikancı muhalefet) ilişkileri geliştirmek istediklerini belirten Müslim, Türk devletiyle görüşmelerin devam edeceğini bildirerek "Halkımıza selamlarımızı söylüyoruz. İleriye baksınlar. Güzel günler ileridedir" sözlerini sarf etti.

Türkiye'nin Rojava'yla ilgili politikasının olumlu yönde değiştiğini savunan Müslim, AKP iktidarına jest yapmayı de unutmadı. Müslim'in ziyareti başlayınca, sınırdaki PYD bayraklarının indirildiği, yerine Amerikancı muhalefetin kullandığı bayrağın asıldığı görüldü. Belli ki, Müslim, AKP iktidarıyla işbirliğini geliştirmek karşılığında Amerikancı/gerici muhalefetle ortak hareket etmeye fit olmuş.

PYD, AKP iktidarının istediği gibi Amerikancı muhalefete katılıp, Baas yönetimine karşı birlikte savaşır mı? Bu henüz belli değil. Ancak Müslim'in açıklamaları ve Türk devletiyle görüşmelerin devam edeceğini "müjdelemesi", PYD'nin böyle bir eğilim içinde bulunduğuna işaret ediyor.

Dinci-Amerikancı iktidarın, içine düştüğü cendereyi kırmayı amaçlayan bu planın tutması pek olası görünmüyor. Ancak Halep ve çevresinin Suriye'den koparılması için yoğun çaba sarf etmeye devam edeceğini vurgulamak gerekiyor. AKP iktidarının PKK/PYD liderleriyle görüşmesi, vaatlerde bulunması, - başka önemli nedenler olsa da- doğrudan Suriye'yi parçalama planıyla da bağlantılıdır.

Suriye'yi bölme planı gerici, Suriye başta olmak üzere tüm bölge halklarının geleceği açısından tehlikelidir. Bu plan için çırpınıp duran AKP iktidarından medet ummak, olmayacak duaya amin demektir. Zira halklara düşman dinci-Amerikancı zihniyetten, özgürlük arayışı içindeki Kürt halkına destek değil, olsa olsa köstek gelebilir.

“Korkacaksınız, titreyeceksiniz, yıkılacaksınız!”

Yeni bir eylem dalgası beklentisi sermaye devletinin yüreğine korku salıyor.

Baskıya, zorbalığa, doğa ve çevrenin talanına karşı patlak veren büyük Haziran Direnişi işçi ve emekçilere umut olmaya devam ederken sermaye devletinin korkularını büyütüyor.

AKP şeflerinin her ağzını açtığında Haziran Direnişi'ne saldırmalarının gerisinde tam da bu korku yatıyor. Bir TV programına katılan Bülent Arınç, kitle hareketinin yeniden büyümesinden duydukları korkuyu dile getirerek şunları söylemişti: “Önümüzdeki günlerde eylemler yapılacağını istihbaratını aldık.”

Üniversitelerin açılmasıyla gündeme gelebilecek gençlik eylemlerini hedef alan Arınç, bu konuda “önlemler” alındığını ifade etmişti. Sermaye devletinin önlemden kastettiği şeyin polis-yargı terörü olduğu ise artık bilinen bir gerçek. Yeni dönemde üniversitelerde ÖGB'lerin yerini polisin alacak olması AKP iktidarının gençlik hareketini hedef alan saldırılarının kapsamını ayrıca gözler önüne seriyor.

AKP şefi Arınç'ın açıklamalarına paralel olarak belli başlı kentlerin polis şeflerinin Haziran Direnişi'ni ve önümüzdeki süreci gündemine alan bir toplantı gerçekleştirdiği basına yansıdı. Ankara'da yapıldığı belirtilen toplantıda, önümüzdeki günlerde gelişecek kitle eylemleri üzerinde estirilecek olan polis terörünün masaya yatırıldığından şüphe duymamak gerekiyor.

Sermaye devletinin yeni eylem dalgası beklentisi

Sermaye devleti yetkililerinin yaptığı her açıklamada yeni bir eylem dalgasının geleceğine işaret edilmesi nedensiz değil. Zira sermaye devleti de Haziran Direnişi'nin yılların birikimi üzerinden patlak verdiğini, halihazırda “geri çekilmiş” olsa da yeni çıkışları bağrında biriktirdiğini biliyor. Buna göre konumlanıyor ve hazırlıklarını yapıyor.

Basına yansıdığı kadarıyla Ankara'da toplanan polis

zirvesinde de yeni bir eylem dalgası geleceğinin altı çiziliyor. Toplantıda hareketin “nerede” ve “hangi biçimde” çıkacağının belli olmadığı, bir kıvılcımla bütün bir ülkeye yayılabileceği vurgulanırken eylemlerde devrimci ve ilerici güçlerin inisiyatif almasına karşı şimdiden “takip ve denetim”lerin yoğunlaştırıldığı ifade ediliyor. Ayrıca Haziran Direnişi'ni kırmak için devreye sokulan gözaltı ve tutuklama terörünün hareketin direncini zayıflatabileceği fakat bununla hareketin önünün kesilemeyeceği de itiraf ediliyor.

Bütün bu gelişmeler sermaye devletinin kitle hareketinin önünü kesmek için karanlık masalarda kirlî planlar yaptığını gösteriyor. Özellikle polis şeflerinin Ankara'da yaptığı toplantıdan yansıyanlar yeni dönemde gelişecek olan kitle eylemlerine karşı polis-yargı terörünün dizginlerinden boşalacağının sinyallerini veriyor.

Yeni eylem dalgasına devrimci hazırlık

Sermaye cephesi kitle hareketinin yeni dalgalarına hazırlıklar yaparken devrimci ve ilerici güçler de kendi cephesinden bu sürece yönelik etkin bir devrimci hazırlık içerisinde olmalıdır.

Bu çerçevede kitle eylemlerine müdahale zeminlerini şimdiden biçimlendirmek, özellikle forumları bu temelde işletebilmek önemli bir yerde duruyor. Forum ya da benzeri zeminleri giderek hareketin örgütsel biçimlerine dönüştürmek dahası eylem süreçlerine yön verilen politik merkezler olarak işletmek önem kazanıyor.

Gelişecek kitle eylemlerinin hızla yayılacağı ve giderek ülke geneline taşacağı, bu açıdan hareketin politik bir merkeze ihtiyaç duyacağı da açık. Devrimci ve ilerici güçler hareketin içerisinde buna uygun bir konumlanışa sahip olmalı, mevcut olan platform, komite vb. zeminleri bu amaçla devreye sokmalı ve

AKP'de çarpıtmanın sınırı yok

AKP direnişle oluşan atmosferi dağıtmak için baskı ve şiddet politikalarına ağırlık verirken, emekçi halkın desteğini kırmak için de çarpıtma ve yalan mekanizmalarını yoğun olarak kullanıyor.

AKP'nin bu politikalarının en temel uygulama alanıysa gerici ve burjuva basın oluyor. Gerici basının yalanlarla yaptığı haberler istenen sonucu üretmediği için burjuva basına daha 'dengeli çarpıtmalar' kullanılıyor. Son olarak *Sabah* gazetesi "Pollmark" adlı bir şirket anketine dayanarak Gezi Parkı Direnişi'ne nasıl bakıldığını ve seçime yansımaları işledi.

Habere göre 9-18 Temmuz arasında yapılan ankette 5 bin 135 kişiyle yüz yüze görüşüldü. Ankete göre Gezi Parkı ile ilgili düşünceleri sorulan katılımcıların yüzde 51.2'si "Göstericilerin amacı kargaşa çıkararak hükümeti zor duruma düşürmek, desteklemiyorum" yanıtını verdi.

Polisin eylemcilere orantısız güç kullanıp kullanmadığına ilişkin soruya ise yüzde 51.5 oranında "polis yapması gerekeni yaptı" karşılığı verdi.

Eylemlerin başlamasına AKP'ye karşı olan "ulusalcı ve solcu örgütlerin provokasyonu"nun neden olduğuna inanların oranı yüzde 46.4.

Anketin baştan sona taraflı bir kitleyle yapıldığının bariz örnekleri verilen cevaplarla açığa çıkarken en absürt gerekçe olan "Eylemlerin yayılmasında yabancı istihbarat örgütlerinin ve faiz lobisinin parmağı olduğu" düşüncesine katılanların oranı da yüzde 47.4 olunca "objektif" gözlem iyice açığa çıkıyor. AKP şefi Erdoğan'ın bile söyleyip altını doldurmadığı yalanlara inanan bir kitleyle yapılan sözde anket ile direniş karalanmaya, AKP ve polis ise meşru kılınmaya çalışılıyor.

"Genel olarak hükümetin performansını başarılı" bulan anketçilere göre oy dağılımı şöyle: AKP 51.9, CHP 23.5, MHP 13.6; BDP 7.4, Diğer 3.5.

Ankette AKP'ye yönelik tek olumsuz sonuç sosyal medyaya yönelik uygulamalara sınır ve denetim getirilmesinin yanlış bulunması üzerine oluyor.

AKP iktidarının çok yönlü kabusu

Bu kabus dolu ayların gerisinde Gezi’de direnen Türkiyeli emekçilerin, Mısır’da hükümet deviren emekçilerin ve Kürt halkının özgürlük mücadelesi yatmaktadır.

On yıl boyunca 12 Eylül dönemini aratmayan bir korku imparatorluğu yaratan AKP, kendisi için sarsılmazlık miti yaratmıştı. Gözünü tam yetkili başkanlığa diken AKP şefi Erdoğan, ülkeyi adeta bir diktatörlükle yönetmekteydi. İşçilere, emekçilere her türlü sosyal ve ekonomik baskıyı büyük bir pervasızla dayatan AKP hükümetinin balonu Haziran Direnişi ile sönmüş oldu. Yıllar süren baskıya, teröre ve geleceksizliğe karşı gençler, işçi ve emekçiler sokaklara barikatlar kurarak AKP’yi büyük bir çaresizlik ve “nafile” bir saldırganlığa itti. Halen daha sürmekte olan direniş her şeyden önce on yıllık bir miti yıktı.

Dinci-gerici AKP iktidarı tam da bu kabustan uyanmaya çalışırken Mısır’daki olaylarla bir kez daha sarsıldı. AKP iktidarı emperyalist efendileri için Ortadoğu’ya pazarlanan ılımlı İslam modeli olarak önemli bir işlev görmekteydi. Mısır’da Müslüman Kardeşler’in yıkılışı siyasal İslam’ın çöküşünü işaretliyordu. Tam da bu yüzden Mısır’da Müslüman Kardeşler’in iktidardan uzaklaştırılması karşısında en çok tepkiyi AKP hükümeti gösterdi.

AKP’nin kabusu dönen bir diğer hayali ise Suriye oldu. Emperyalist bir müdahale ile Beşar Esad’ın kısa zamanda düşeceğini varsayan AKP iktidarı bugün Suriye’de değişen dengeler karşısında bir kez daha korku ve panik içerisine düştü. Çünkü Esad, bırakalım AKP şefinin 6 aya kadar gider demesini, emperyalist müdahalenin üzerinden iki yıl geçmişken belirgin bir üstünlük sağlamış görünüyor. Emperyalistlerin bile kabul ettiği bu gerçeği “ÖSO” komutanları da saklamamaktadır.

AKP iktidarının baştan beri en büyük kabusu Kürt halkının Suriye’de inisiyatifi ele alması, bu temelde kazanımlar elde etmesi oldu. Bu nedenle AKP paranoyasına son günlerde Suriye Kürtleri de eklendi. Bir yıldır fiilen özerklik oluşturan Kürtler süren iç savaşta Esad’la ve muhalif güçlerle mesafeli durarak kendi özerk bölge çalışmalarına yöneldi. Bu kapsamda başını PYD’nin çektiği Kürt güçleri Suriye sorununda kazançlı çıkan tek taraf haline geldi. Kürdistan’ın dört parçasını da hem moral hem fiziki olarak etkileyen gelişmeler, AKP iktidarını hızla duruma müdahale etmeye yöneltti. “Özgür Suriye Ordusu”nun yenilgisinin tartışıldığı bir anda AKP beslediği dinci-gerici cepheyi son bir umutla Kürt halkının üzerine saldı. Ancak istediği sonucu elde edemedi. 16 Temmuz’da başlayan çatışmalar dinci cephenin Kürtler’in kontrolündeki bölgelerden çıkartılmasıyla sonuçlandı. Halen sürmekte olan çatışmalarda gelecek ne gösterir bilinmez ama şu an için dinci cephe yalnızlaştırılmış ve püskürtülmüş bulunuyor.

Kürt halkı son durumda Suriye’de uluslararası planda tanınan bir statü kazanmış durumdadır. Dahası toplanan Kürt Ulusal Kongresi Hazırlık Toplantısı’nda da görüleceği üzere PYD-PKK merkezli bir ulusal birlik oluşturmaya olanaklarını da yakalamış bulunmaktadır.

Bu gelişmelere Mardin’de dört bin askerle yapılan tatbikatla yanıt veren ve askeri müdahale tehditleri savuran AKP iktidarı kısa zaman da kuru gücünü kesmek zorunda kaldı. Emperyalist şeflerin izin vermemesi, dahası ve en önemlisi PYD sözcülerinin de ifade ettiği gibi Kürtler’in direnme iradesi şimdilik AKP iktidarını geri çekilmek zorunda bıraktı. “Köşk’ten olağanüstü toplantı yapan devletin zirvesi henüz bir açıklama yapmadıysa da Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun şu sözleri müdahale tehditlerinden sonraki aşamaya dair ipuçları vermektedir:

“Suriye’deki bütün oluşumlar ve gruplar etnik ve dini ayrım gözetmeksizin Türkiye’nin dostudur. Bizim özellikle Kürt kardeşlerimizle ilgili geçmişte haklarını her zaman savunduk. Çatışma ortamı dışında yeni çatışma sebepleri çıkaracak girişimlerden uzak durmak gerekiyor. Oradaki Kürt kardeşlerimiz hepimizle akrabadır, kardeşlerdir. Fakat emrivaki şekilde atılacak bazı adımlar Suriye’de çok daha fazla gerilim çıkmasına, kan dökülmesine ve bir anda iki taraflı bir çatışmanın çok taraflı bir çatışmaya dönülmesine neden olur. Hiçbir oluşumu Türkiye tehdit olarak algılamaz. Ama geçici Suriye parlamentosu oluşana kadar tarafların tek taraflı adım atmaması gerekiyor.”

AKP için geçen bu kabus dolu ayların gerisinde Gezi’de direnen Türkiyeli emekçilerin, Mısır’da hükümet deviren emekçilerin ve Kürt halkının özgürlük mücadelesi yatmaktadır. Masa başında çizilen tabloların yerle bir edilmesinin gerisinde işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların mücadele sahnesi, RFA’nın yayınladığı görüntülerden de net olarak

Tayyip’in kahramanına terfi ödülü

İstanbul polisinin direniş eylemlerinde en çok görülen yüzlerinden Güvenlik Şube Müdürü Yunus Dolar, Emniyet Müdür Yardımcısı oldu. Son terfiler arasında Yunus Dolar Ümraniye, Çekmeköy, Sancaktepe ve Şile’den sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı görevine getirildi.

Yunus Dolar polisin birçok saldırısını bizzat yönetmesi ve keyfi uygulamaları ile tanınıyor. Özellikle Taksim yasağıyla başlayan süreçte İstiklal Caddesi ve meydandaki polis şiddeti görüntülerinde Dolar’ın terfiyi nasıl hakettiği görülüyor. Kitlenin üzerine birkaç metreden plastik mermi yağdırmak, sadece görüntü alan genci gözaltına alıp avukatını azarlamak, Kanal D muhabirini işten atmakla tehdit etmek, öğretim görevlisinin kimliğini keyfi olarak gasp etmek vb... Tüm bunlar Yunus Dolar’ın sadece birkaç haftalık görüntü kayıtlarına yansıyan icraatları. Bir de kameralardan uzak, kapalı kapılar arkasında verdiği emirler düşünüldüğünde polis şiddetini nasıl yükselttiği, soruşturmalara karşı koruduğu tahmin edilebilir.

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti de Dolar’ın görevden alınması için bildiri yayınlamıştı.

Yunus Dolar elbette bireysel inisiyatifle bu şiddeti savunup uygulamadı. Hizmet ettiği sermaye devleti için her türlü şiddetin uygulanabileceğini savunarak o konuma getirildi. Fakat Yunus Dolar kişisel yeteneklerini de katarak bugün terfiyi hak etmiş gözüküyor.

Bu arada Yunus Dolar’ın terfisiyle boşalan koltuğa yardımcısı Mithat Aynacı getirildi. Aynacı da özellikle devrimci ve ilerici güçlere yönelik saldırgan kimliğiyle tanınan polis şeflerindendir.

BDSP’nin Denizler anmasındaki saldırı emrini veren Aynacı eylemde DiHA muhabirlerini gözaltına aldırması. Pervasız saldırılarda çevik kuvveti daha fazla şiddet için zorlayan Aynacı bir başka eylemde ANF muhabiri Zeynep Kuray’ı “bir de hapisten yeni çıkmışsın, arkadaşımın kolunu yaraladın” gibi provokatif cümlelerle hedef göstermişti.

Aynacı’nın bilinen pratiği düşünüldüğünde Yunus Dolar’ın yokluğunun hissedilmeyeceğini söyleyebiliriz. Zira Erdoğan’ın her konuşmasında polisleri övmesi, işledikleri cinayetleri aklamaları, gaz tazyikli su kullanımına devam açıklaması yapması Dolar ve Aynacı gibi polis şeflerinin elini güçlendiriyor.

Gençlikten korkmaya devam ediyorlar!

Gençliğin biriken öfkesini böyle saldırılarla durduracaklarını sananlar yine kaybedecektir.

Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumunun Genel Müdürlüğü 2013-2014 öğretim yılında 'direnış, boykot, işgal, yazı yazma, resim yapma ve slogan atma gibi' eylemlerde bulunan öğrencilere öğrenim kredisi ve burs verilmeyeceğini duyurmuştu. Özellikle Gezi Parkı Direnişı sonrası böyle bir karar alındı. Sermaye devletinin gençlikten korktuğunu bir kez daha bu vesile ile anlamış olduk. En son Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç yaptığı bir açıklamasında eylül ayında tekrar bir ayaklanma olacağını, ayaklanmanın da okulların açıldığı zamana denk geleceğini, buna göre önlem alacaklarını duyurdu. İstihbarati bir bilgi olduğunu kaydeden Arınç Gezi Parkı sürecinde önemli bir rol oynayan gençlikten çekindiklerini bir kez daha gözler önüne serdi. Apolitik olarak nitelediğimiz, ülkede ve dünyada yaşanan bir çok şeye kayıtsız kalan gençliğin Haziran Direnişı sırasında nasıl silkindiğini hepimiz biliyoruz. Umutların salt gençlik üzerinden değil bütün kesimlerce yeşerdiği bir dönem oldu. Bunu istihbarati bir bilgi diyerek gizemli hale çekmeye çalışan devlet gayet bilmektedir ki gençlik yaşananlardan rahatsızdır. Dolayısıyla yeni yılın hareketli olacağı daha şimdiden bellidir. Çünkü artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Gelelim öğrenim kredisi ve bursların kesilmesi olayına. Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumunun Genel Müdürlüğü 2013-2014 öğretim yılı içinde okuyan önlisans, lisans, özel yetenek, master ve doktora öğrencileri için burs ve öğrenim kredisi müracaat şartlarını internet sitesinden açıkladı. Kurum yaptığı duyuruda şunları ifade etti; "Öğrenim görmekte olunan öğretim kurumlarında, eklentilerinde, kalmakta olduğu yurttan, öğretim kurumu veya barındığı yurdu dışında, münferiden veya topluca her ne şekilde olursa olsun anarşi ve terör olaylarına karışan, öğrenim özgürlüğünü ihlal edici (direnış, boykot, işgal, yazı yazma, slogan atma vb.) davranışlarda bulunan bu fiillere eksik veya tam teşebbüste bulunan, üzerinde veya kendi kullanımına bırakılmış yerlerde ateşli silahlar, patlayıcı maddeler, bıçaklar vs. tüm kesici delici, yakıcı, boğucu, ezici, parçalayıcı, eza ve cefa verici salt saldırı savunmada

kullanılmak üzere, özel nitelikte yapılmış olan her türlü suç aletlerinden birini veya bir kaçını bulunduran öğrencilere öğrenim kredisi ve burs verilmeyecektir."

Tartışma yaratan bu madde aslında 2002 yılından beri var. Lakin bu maddede bu kadar ayrıntılı bir ibare yok. Sadece anarşi ve terör eylemleri olarak geçmekte. Şu an direk hedefli bir hale getirildi. Gösteri ve yürüyüş kanunları ile korunan boykot etme, yürüyüş yapma vs. eylemler nasıl olurda suç teşkil eder. En basitinden burjuva hukukunun kendisine aykırı.

Maddeye tepki basın ve özellikle sosyal medya üzerinden oldukça yankı buldu. Akabinde Eğitim-Sen Basın Yayın Genel Sekreteri Tuğrul Culfa tarafından bir açıklama yapıldı. Culfa şunları ifade etti: "İktidar çocukları potansiyel bir suçlu olarak görüyor. Bu iktidarın cezalandırma yöntemi. Bizler de bu haksızlığa karşı gençlerin yanındayız" dedi. İşçi-emekçilerin kesilen vergilerinden verilen burs ve öğrenim kredileri ne hakla öğrencilerin elinden alınır da sadece iktidar yanlılarına verilir."

Görünen o ki daha yeni dönem açılmadan sermaye devletini büyük bir korku sarmış durumda. Her zaman mücadele alanlarının merkezi olan üniversiteler bu kez yine devletin eteklerini tutuşturdu. Yeni dönemde öğrenci gençliği bir çok sorun beklemekte. Yeni YÖK yasa tasarısı, okullara yerleştirilecek olan polisler derken tam bir aymazlıkla saldırılar başladı. Lakin devlet şunu iyi bilmeli ki onlar devrim yürüyüşümüzü durduramazlar. Tarih bunun çabasını veren herkesi çöp kutusuna gönderdi. Gençliğin biriken öfkesini böyle saldırılarla durduracaklarını sananlar yine kaybedecektir. Okullarımız açıldığında gençliğe ve özelinde genç komünistlere büyük görevler düşmektedir. Yeni dönemi Gezi Direnişı'nden aldığımız güçle karşılamalıyız. Ve sermaye devletine gereken cevabı mücadelemizle vermeliyiz.

Yazımıza Yılmaz Güney'in Cannes Film Festivali'nde yaptığı konuşmasının son kısmıyla son verelim: "Dost ve düşman bilsin ki kazanacağız, mutlaka kazanacağız."

Ücretsiz PDF Kitapları: <http://www.kizilbayrak.org.tr/>

AKP iktidarının uykuları kaçmış görünüyor

Büyük Haziran Direnişı sermaye devletinin korkularını büyüttü. Düne kadar sosyal ve iktisadi yıkım saldırılarını pervasızca uygulayan, kitlelerin yaşam tarzlarına, kimliklerine, kültürlerine keyfi biçimde müdahale eden, kar için doğayı ve çevreyi yağma ve talana açan sermaye devleti, bugün attığı her adımda kitlelerin direnme kararlılığını hesaba katmak zorunda kalıyor, bunun kaygısıyla hareket ediyor.

AKP iktidarının Haziran Direnişı'ne dair yaptığı açıklama ve konuşmalar, sermaye devletinin içerisine düştüğü korku ve kaygıları dolaysız bir şekilde yansıtıyor. Son olarak AKP şefi Bülent Arınç'ın yaptığı açıklamalar, kitle hareketinin yeni dönemi üzerinden duyulan korkunun itirafı niteliğinde idi.

TRT Haber kanalında gündeme dair değerlendirmeler yapan Arınç, önümüzdeki günlerde yeni eylemlerin olacağına dair istihbaratlarının olduğunu, bu konuda önlemler almaya başladıklarını belirtti. Dinci partinin şefi Arınç TRT Haber'de yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Önümüzdeki dönemden itibaren bu protestoların farklı amaçlarla ve farklı şekillerde gündeme gelebileceği yönünde istihbaratımız var. En azından eylül'den sonra üniversitelerin açılmasını bahane edebilirler, spor gösterilerini bahane edebilirler. Farklı günleri kendi amaçları bakımından çok önemli saydıkları için o günlerde yine geçmişte yaşadığımız olaylara benzer bir takım davranışlarda bulunabilirler. Bunlara kesinlikle müsaade edilmez. Hukukun dışına çıktığı zaman hukuk devleti bunlara mutlaka karşı koyar. Biz de elimizdeki imkanlarla bunları önlemeye çalışırız. Bunda da mutlaka başarılı oluruz. Önümüzdeki protesto eylemleriyle mahalli seçimlere giden süreç içinde Türkiye'yi daha çok karıştırmak herkesi bir korku ve endişe içerisine koymak, hükümeti bu yollarla daha kolay yıpratabileceklerini düşünmek birilerinin kafasında olabilir."

Direnışin önümüzdeki günlerde yeniden büyümesinden korkan AKP iktidarı görünen o ki gözaltı ve tutuklama terörünü pervasız bir şekilde sürdürmeyi planlıyor. Bülent Arınç'ın yaptığı açıklamalar bu açıdan malumun itirafı niteliğinde. Sermaye devletinin yeni saldırı hazırlıklarını boşa çıkarmanın yolu ise mücadeleyi büyütmekten, direnişı dört bir yana yaymaktan ve sermaye devletinin korkularını gerçek kılmaktan geçiyor.

İzmir'den bir genç komünist

Gençlik uykudan uyandı!

Devrime bir gebe dünya varken, işçi ve emekçiler sokaklara çıkmaya başlamışken geleceğimizi ve bilimi özgürleştirmek için saflarımız bellidir.

AKP şefi Erdoğan Gezi Direnişi sırasında ‘eli sopalı gençler değil, eli bilgisayarlı gençler istiyoruz’ demişti. Bu sözüyle Erdoğan direniş boyunca geleceğine sahip çıkan milyonlarca genci kendi deyimiyle bilim düşmanı “Vandallar” olarak göstermeye çalıştı. Elinde bilgisayarı olan gençler ona göre geleceğin ülke yöneticileriydi. Çünkü onlar düzenin bilimini kabul etmiş elinde bilgisayarı olan gençlerdi. Oysa elinde sopayla direniş barikatlarında yerini alan gençler üniversitelerde “parasız bilimsel anadilde eğitim istiyoruz!” diyen gençlerdi. Nitekim bu gençler Erdoğan için her zaman bilim düşmanıydılar.

Bilimin kapitalist toplumda neye hizmet ettiğini görmek zor değildir. Kapitalizm koşullarında özel şirketlerin bilim ve teknoloji geliştirme yeteneği “kârlı olan nedir?” bakiş açısı ile sınırlanır. Onlar sadece pazarı olan bir ürün üretmeyi planlarlar ve sadece ürünü pazara çıkarmak için ne gerekiyorsa onu yaparlar. Öyle ki kapitalizmde bilim salt teknolojiye indirgenmiştir. Peki kapitalizm için teknoloji nedir? Birkaç örnekle bilim-teknoloji ilişkisine göz atabiliriz. Kapitalistler için ilerlemiş bir bilim üstün silah teknolojilerinin üretilmesi, işçi ve emekçiye ne kadar fazla sömürürüz düşüncesi ile üretilmiş makinalar vs... Yani kapitalist için bilim (teknoloji) emeğin üretkenliğinin artması, işçinin eski çalışma koşullarında daha fazla meta üretmesidir. Yani daha fazla kâr üretmektir. Fakat teknolojinin üretilmesi de bir kapitalist için hayli maliyetli bir durumdur. Bu duruma da çözüm bulunmuştur. Kapitalist bir üniversite ile anlaşır ve üniversite kapitaliste bilgi üretir. İhtiyaçlarını karşıladığı oranda kapitalist onu satın alır. Bu haliyle de üniversiteler sermayeye bağımlı hale gelir. Kısacası kapitalist için bilim bu kadar basittir.

Kapitalizmde bilimin insanlığa karşı nasıl kullanıldığını görmek için atom bombasının yapılış sürecini hatırlayalım. 1934 yılında İtalyan fizikçisi Enrico Fermi uranyum çekirdeği ile nötron tanecığının reaksiyonundan, atom numarası daha büyük olan transuranyum denilen yeni elementlerin meydana geldiğini ileri sürmüştür. Bu bilgilerden sonra Alman kimyacılar işe koyulmuş ve çalışmaları geliştirmiştir. İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD New Mexico’da atom bombası yapım merkezi kurmuştur. 1945 yılında da Amerika Birleşik Devletleri tarafından 6 Ağustos günü ilk uranyum bombası Japonya’nın Hiroşima

kentine ve 9 Ağustos 1945’te plutonyum bombası Nagazaki’ye atılmıştır. Bunun sonucunda Japonya teslim olarak İkinci Dünya Savaşından çekilmiştir. Bombaların etkisi ile 300 binden fazla insan ölmüş, 250 bin kişi yaralanmış ve radyoaktif ısınlardan zarar görmüştür. Aradan geçen 68 seneye rağmen hala etkisi sürdüğü söylenmektedir. Bugün atom bombasına sahip ülkeler ABD, Rusya, İngiltere, Fransa ve Çin Halk Cumhuriyeti’dir. Böylesi bir silaha sahip olan bu devletler yarın insanlığı katletmek için gözlerini bile kırpmadan kullanacaklardır. İşte bilim onlar için milyonlarca insanın ölmesi ve ölecek olmasıdır.

Üniversiteler özgür düşüncenin üretildiği yerler olması gerekirken kapitalizmde sermayeden bağımsız değildir. Bunun içindir ki yukarıda bahsedildiği gibi üniversitelerde ve sokaklarda ‘parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz’ diye haykıran gençleri görebiliriz. İşte bu gençler kapitalizmin oyunlarına karşı oldukları için sırf bilimsel parasız bir eğitim istedikleri için aylarca cezaevine girebilirler. Çünkü onların istediği sermaye için bilim değildir.

Sermayeye bağlı üniversiteler diğer yandan da düzene uygun bireylerin yetiştirildiği yerlerdir. Bu üniversiteler bencil, sorgulamayan, paylaşım bilmeyen bir gençlik yetiştirir. Çelişkili olan tarafı ise üniversiteler bilimin üretilmesi gereken yerlerdir ve bilim doğası gereği insanı düşünmeye, araştırmaya itecektir. Bu da üniversiteyi düzenle çelişkili hale getirecektir. İşte bu yüzden Erdoğan “elinde bilgisayarlı gençler istiyoruz” derken tam da bunu ima etmeye çalıştı. Düzenin çıkarları yönünde hareket edecek bir gençlik istediği için.

Üniversitelerdeki eğitimin bilimselliği cebinde bilgisayar alacak kadar para olanlar için vardır. Zaten üniversitelere gelene kadar harcanan paralardan bu eğitimini bırakmak zorunda kalan hatta harç parasını ödeyemediği için okulunu bırakan binlerce genç vardır.

Sonuç olarak, tam da böyle süreçlerden geçerken devrime bir gebe dünya varken, işçi ve emekçiler sokaklara çıkmaya başlamışken geleceğimizi ve bilimi özgürleştirmek için saflarımız bellidir. Safımız sömürüye ve yoksulluğa hayır diyen işçi sınıfının yanındır. Tam da uykumuzdan uyanmışken elimize taş ve sopayı almışken bir kez daha sokaklara çıkmaya hazırız.

Sarıgazi’de Anti-kapitalist Müslümanlar’a tanınan alan!

İçerisinde Halkevi, EMEP, TKP gibi ilerici kurumların da yer aldığı Çekmeköy Dayanışma bileşenlerinin Sarıgazi Dayanışma ile görüşme istemesi üzerine bir toplantı gerçekleştirildi.

Sarıgazi Dayanışma’nın tüm bileşenlerinin katılım gösteremediği toplantıda, Çekmeköy Dayanışma’dan gelenler herhangi bir örgütle bir bağı olmayan insanlar olarak gelindiğini fakat forum içerisinde örgütlü yapıların da yer aldığını önden belirterek taleplerini ilettiler.

Çekmeköy’de bir süredir forumlar gerçekleştirildiğini ve Sarıgazi’yle koordinasyon halinde olunması gerektiğini ifade ettiler. Sonrasında Çekmeköy’de çok sınırlı imkanlarla forumun toplandığını, Sarıgazi’deki gibi kitlenin daha ilerici ve politik olmadığı ve “orada bulunan halkın duyarlılıklarını da gözeterek hareket edilmesi” gerektiği söylendi.

Çekmeköy forumunda yeryüzü sofralarının kurulacağı Sarıgazi Dayanışma’nın da buna destek olması istendi. Toplantıda BDP yeryüzü sofralarını olumlu bulduklarını söyleyerek katılım göstereceğini belirtti. DHF, halkın inançlarıyla bir sorunlarının olmadığını bunun için katılım gösterebileceklerini söyledi. Toplantıya katılan Partizan, Mücadele Birliği de katılım gösterilmesinde bir sorun olmayacağını belirtti.

Forumun içerisinde İşçi Partisi’nin de olduğu dile getirilince BDP, “bizim ulusalcılarla yan yana gelmemiz mümkün değil, hele ki İşçi Partisinin olduğu bir yerde yer almayız” demesi üzerine dayanışma adına konuşan bağımsız kişi, İP’in bir örgütlü yapı olarak olmadığını, kendisini dayatmadığını belirtti.

30 Temmuz Salı günü gerçekleştirilecek yeryüzü sofralarında, İhsan Eliaçık’ın konuşmacı olarak yer alacağı fakat yine ‘Anti-kapitalist Müslümanlar’ın olmayacağı, İhsan Eliaçık’ın ‘bağımsız’ bir şekilde orada yer alacağı söylendi.

BDSP ise yeryüzü sofraları ve benzeri yöntemlerle kendisini kitle hareketi içerisinde meşrulaştırmaya çalışan ve dinci-gericiliğin bir parçası olan Anti-kapitalist Müslümanlar’a alan açmanın doğru olmadığını belirtti. Din-vicdan özgürlüğünü savunmakla, işçi ve emekçilerin gerici yanlarına seslenmek arasında çok büyük bir farkın olduğunu söyleyerek devrimci ve ileri güçlerin halkın geri yönlerine tabi olmak yerine, bin bir çeşit gerici-burjuva ideolojisiyle kuşatılmış olan işçi ve emekçilerin değiştirilip dönüştürülmesi için, politikleştirilmesi için çaba harcanması gerektiği vurgulandı.

BDSP öte yandan Sarıgazi’de de pek çok kesimin milliyetçi-şoven ideolojinin etkisiyle Türk bayraklarıyla alanlara geldiğini, devrimci ilerici güçlerin kitle hareketine sirayet eden milliyetçi gericiliğin kırılması için halkların kardeşliği vurgusunu ön plana çıkararak müdahale ettiğini ve oraya tabi olmadığını, bulunduğu alanı değiştirmek için çaba harcadığını belirtti.

Gerçekleştirilecek yeryüzü sofralarına Sarıgazi Dayanışma olarak değil, katılım sağlamak isteyen yapılar kendi isimleriyle katılacaklar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Polis cinayeti dosyasında kitle hareketinin etkisi...

Biber gazı inkar edilemedi!

Biber gazının silah kabul edilmesi, davanın ağır cezada açılmış olması hukuki anlamda aklamamanın olmayacağı anlamına gelmeyecektir. Düzen yoğunlaştırdığı polis şiddetine sahip çıkmaya davada devam edeceği şimdiden görülebilir.

2012 yılında polisler ‘müdahale’ ettikleri bir kavgada kullandıkları yoğun biber gazıyla Çayan Birben’in ölümüne neden olmuşlardı. Polis cinayeti için açılan soruşturma tüm aklama çabalarına karşın polisin cinayetini kabul etmek, biber gazını silah olarak tanımlamak zorunda kaldı.

Geçtiğimiz hafta Yalova Cumhuriyet Savcılığı tarafından hazırlanan iddianamede polis cinayetini aklamak için “taksirle adam öldürmek” suçlamasıyla dava açılması istendi. Fakat tüm detaylarıyla açığa çıkan Çayan Birben soruşturması nedeniyle Yalova 3. Asliye Ceza Mahkemesi Hâkimi Kemal Kaçan, davanın ağır cezaya gönderilmesine karar verdi.

Hakimin kararı polisin kullandığı biber gazının silah olarak tanımlanması anlamına geliyor. Bugüne kadar görülen benzer davalarda yargılamada böyle bir suçlama yer almıyordu. Biber gazıyla ölümü net olarak kabul edilen bir diğer örnek olan Metin Lokumcu davasında gazın kullanımının hukuki bir engel olmadığı açıklaması yeterli görülebiliyordu. Zira “Hem devletin kamu düzenini bozmak için eylemde bulunup, hem de yaralanınca ya da vefat edince devletten tazminat talebinde bulunulması hukuk sisteminin koruduğu bir hak olmamalıdır” diyerek Metin Lokumcu davasına savunma veren İçişleri Bakanlığı, böylece mahkemeye “terörist” için biber gazıyla ölümün makul görüldüğünü ilan ediyordu.

Polisin kullandığı OC ve CS türü biber gazlarının ölümcül olduğu hem kimya mühendisleri hem de hekimlerin raporlarıyla sabit bulunuyor. Metin Lokumcu’nun katledilmesi sonrası konuya dair kapsamlı bir araştırma süreci örülerek OC ve CS’nin etkileri üzerinden dokuz tıp derneğinin katkılarıyla Türk Tabipleri Birliği tarafından “Kimyasal Silahlar Gösteri Kontrol Ajanları” adlı bir rapor hazırlandı. Bu rapor biber gazının silah olduğunu bilimsel temelleriyle ortaya koyarken mahkemeler ve devlet inkarını sürdürdü.

Çayan Birben davasında polis cinayeti biraz da ‘terör’ dışı bir soruşturma olduğu için kabul edilmek durumunda kaldı. Dava elbette tek başına Çayan Birben’in siyasal bir kimlik taşıması ya da eylemde katledilmemesi nedeniyle bu noktaya vardı denemez. Davada biber gazının silah olarak kabul edilmesi elbette direniş sonrası yaratılan duyarlılık ve toplumsal mücadele dinamiklerinin diriliği de bir basınç olarak etki oluşturdu. Zira böylesi günlerde polis cinayetinin bir örneği olan Birben dosyasının aklanması kitlelerin öfkesini bileyecektir. Bunun bilincinde olan devlet süreci uzatırken hukuki olarak ilk kez kağıt üzerinde biber gazının silah olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu örnek düzen yargısı üzerinde toplumsal mücadele dinamiklerinin ne kadar önemli bir yer tuttuğunu gösteriyor.

Hâkim Kaçan, polislerin ‘silah yoluyla kasten yaralama’ suçuyla yargılanmak üzere iddianamenin Yalova Ağır Ceza Mahkemesi’ne sevkine karar verdi. Dava sürecinde Adli Tıp Kurumu aklama operasyonuna uygun olarak işlemiş fakat polis

ifadeleriyle de sabit olan biber gazının etkisini sonradan kabul etmek zorunda kalmıştı. Adli Tıp Kurumu tarafından verilen ön otopsi raporunda “Birben’in ölümünde biber gazının etkisi olmadığını” iddia etmişti.

Fakat son iddianameye giren raporda biber gazının etkisi için şunlar ifade edildi: *“Kendinde mevcut beyin-damar anevrizması (genişleme) bulunan kişinin yakın mesafeden yoğun olarak biber gazına maruziyeti halinde, serebral anevrizmanın rüptürüne (yırtılma) efor ve stres faktörüne ilave faktör olarak etkili olabilir.”*

Yalova’da, geçen yıl 27 Mayıs’ta kavgayı ayırmak isteyen Çayan Birben’e olay yerine gelen polisler tarafından yoğun biber gazı sıkılmıştı. “Ben astım hastasıyım, sıkmayın” dediği halde, yakın mesafeden yüzüne sıkılan biber gazından rahatsızlanan Birben ‘Bırakın yüzümü yıkayayım, nefes alamıyorum, rahatsızım’ demesine rağmen polisler tarafından alıkonulmuştu. Birben’in ‘Ben fenalaşıyorum, kötü oluyorum, ambulans çağırın’ talebi de karşılanmamış ve Birben hayatını kaybetmişti.

Biber gazının silah kabul edilmesi, davanın ağır cezada açılmış olması hukuki anlamda aklamamanın olmayacağı anlamına gelmeyecektir. Düzen yoğunlaştırdığı polis şiddetine sahip çıkmaya davada devam edeceği şimdiden görülebilir. Sermaye hükümeti AKP’nin şefleri aracılığıyla sık sık polisler sahip çıkan açıklamalar yaptığı bir dönemde açılan davanın sınırı bellidir. Polis şiddeti ve cinayetlerine karşı sonuç almanın yolu fiili-meşru mücadeleden geçmektedir. Bunun bilincinde olarak tüm polis cinayeti davalarını takip etmek, devletin aklama adımlarını teşhir etmek ve katillerin cezalandırılması için eylemli mücadeleyi büyütmek gerekiyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yargı katledilenler için soruşturmuyor

Direnişe yönelik tutuklama terörü için seferberlik ilan edip aynı anda birçok ilde operasyon izni veren savcılar katledilenler için ‘adalet’ sağlamıyor. Direniş sürecinde hayatını ilk kaybeden Mehmet Ayvalıtaş’ın katledilmesi ile ilgili soruşturma bunun en somut kanıtıdır.

Direniş eylemleri sırasında, 2 Haziran akşamı, 1 Mayıs Mahallesi’nde eylem sırasında bir araç kasıtlı olarak kitlenin üzerine sürmüş, Mehmet Ayvalıtaş’ın ölümüne neden olmuştu. Yaşanan cinayet kayıtlara “trafik kazası” olarak geçti. Katil sürücü tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı, ancak olayın üzerinden 2 ay geçmesine karşın soruşturma hâlâ tamamlanamadı.

Aradan geçen 2 aya karşın soruşturma tamamlanmazken, polis katilin değil Mehmet Ayvalıtaş’la birlikte yaralanan yeğeninin peşine düşüyor. Kitlenin üzerine süren şoför, Mehmet Ayvalıtaş’la birlikte 17 yaşındaki yeğenini de ağır yaralıyor. Yeğeni kırılan kaburgaları ve delinen akciğer zarı nedeniyle 20 gün yoğun bakımda kalıyor. 17 yaşındaki genç yoğun bakımdayken, polis ifadesini almak için 2 kez içeri girmek istemiş, fakat doktorları izin vermemiş.

Baba Ali Ayvalıtaş “Bu olayın üstü kapatılıyor” diyerek tepkisini gösterirken, kaza yerindeki MOBESE kayıtlarının da ‘olmadığı’ ortaya çıkıyor.

Güzeltepe’de çeteci katiller serbest!

Devrimcileri asılsız gerekçelerle cezaevine koyan devlet, Turgay Tekin’i katleden çetecileri serbest bıraktı.

Devrimcileri asılsız ve dayanaksız gerekçelerle gözaltına alıp cezaevlerine koyan sermaye devleti, besleyip büyüttüğü çeteleri korumaya ve mükaflatlandırmaya devam ediyor. Bunun son örneği Çiğli Güzeltepe’de yaşandı. Güzeltepe’de 23 yaşındaki Turgay Tekin isimli bir genç, 26 Temmuz akşamı saat 23.00 sıralarında evinden götürülerek öldürüldü.

Turgay’ın katilleri gözaltına alındıktan kısa bir süre sonra serbest bırakıldı. Güzeltepe mahallesinde işçi ve emekçilerin kurtuluşu için mücadele yürüten sınıf devrimcisi Erol Özdemir ise Gezi Direnişi’nde yer aldığı için hedef gözetilerek gözaltına alınmış ve ardından tutuklanarak Kırıklar 1 No’lu F Tipi Cezaevi’ne gönderilmişti. Devletin, çeteleri ve eli kanlı katilleri kollarken devrimci ve ilerici güçler üzerinde tutuklama terörü estirmesine mahalleli emekçiler tepki gösterdi.

Mahalleyi çetelerden temizlemeye çağırdı

Devrimcilerin evlerine ve derneklerine özel harekatlarla operasyon düzenlenirken kardeşinin katillerinin serbest bırakılmasına tepki gösteren Turgay Tekin’in ağabeyi Şefik Tekin kardeşinin katledilmesiyle ilgili olarak şunları söyledi.

“Kardeşim 26 Temmuz akşamı saat 23.00 sıralarında evdeyken kapı çalındı. Vedat Tike ve üç arkadaşı kardeşimi alarak götürdüler. Kardeşimi Çamlıkent’in oradaki dağlık alana götürmüşler ve orada Vedat Tike ile arkadaşları, ilk önce bacağına sonra da kafasına ateş ederek öldürmüşler. Bu çok açık şekilde göstermektedir ki kardeşim orada pusuya düşürülmüştür.

Yerel ve ulusal basında ‘bilinmeyen kişiler tarafından ve bilinmeyen nedenlerle’ yapıldığı yazılarak cinayet kapatılmaya çalışılıyor. Failleri belli olan bir cinayet söz konusu. Hatta polis tarafından

yakalanmalarına rağmen savcılıkta ifadeleri alınarak serbest bırakılıyorlar. Mahallemizdeki devrimciler tutuklanırken katiller serbest bırakılıyor. Hatta basında kardeşimin fotoğrafı yerine hiç tanımadığım birinin resmi konularak basının işlenen cinayete önem vermediği ve sadece haber yaptığını görmek bizi üzüyor. Biz sorumluların yakalanıp ceza almasını bekliyoruz. Biz ailesi olarak da faillerin kim olduğunu biliyoruz; Vedat Tike ve arkadaşlarıdır! Katiller yakalanana kadar elimizden geleni yapacağız.

Tüm Güzeltepe halkına çağırımızdır; yanımızda olun. Bugün bizim başımıza gelen yarın sizlerin de başına gelebilir. Bu pislikleri mahallemizden temizleyelim ve bunun için mücadele edelim. Bu şahıslar mahallemizde organize bir şekilde ellerini kollarını sallayarak dolaşıyor. İstedikleri saatte istedikleri insanı ormana götürüp tehdit edebiliyorlar. Bunların önüne geçelim. Bizim yandı, kimsenin canı yanmasın.”

Mahalledeki emekçiler de tepkili

Cinayetin ardından görüştüğümüz Güzeltepeli emekçiler de durumdan şikayetçiler. Tarih Direnişi’ni yaşayan mahallelerinin bu şekilde anılmaya başlamasından rahatsız olduklarını, çetelerin mahalle dışından yönetildiğini söylüyorlar. Dışarıdan polisin de bildiği kirli güçler mahalleye yerleştiriliyor. Mahalle halkı çetecilerin Güzeltepe’ye ilk geldiğinde ekmek alacak paralarının dahi olmadığını, şimdi ise son model arabalarla gezdiklerini dile getiriyorlar.

Mahalledeki kadın emekçiler de korktuklarını, çocuklarını evden dışarıya çıkarmakta tereddüt ettiklerini, hatta işten gelirken bile rahatsız olduklarını ve gece uyuyamadıklarını söylüyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rankbayrak.com/>

Güzeltepe’de çetelere karşı eylem

26 Temmuz akşamı Güzeltepe’de Turgay Tekin isimli bir genç çetelerin hedefi olmuş ve vurularak öldürülmüştü. Sınıf devrimcileri de aile ile görüşerek mahallede katillerin yakalanması ve çeteleşmeye karşı bir eylem yapılmasını kararlaştırdı.

Eylem 31 Temmuz günü saat 19.30’da Güzeltepe Sağlık Ocağı’nda bir araya gelen Turgay Tekin’in ailesi ve emekçiler konuşma ve alkışlarla saat 20.00’a kadar beklediler. Kitlenin toparlanmasıyla birlikte buradan alkış ve sloganlarla en önde ailesi olmak üzere, ellerinde “Çeteci katiller serbest, Gezi direnişçileri tutuklu!”, “Katiller bulunsun!”, “Güzeltepe’de çete-mafya istemiyoruz!”, “Turgay Tekin’in katilleri bulunsun!” dövizleri ve Turgay’ın resimleriyle yürüyüşe geçtiler. Her sokakta evlerin balkonlarından emekçiler tencere-tava ve alkışlarıyla çeteleşmeye karşı olduklarını gösterdiler.

Yürüyüş Güzeltepe Polis Karakolu önünde 15 dakikalık oturma eylemiyle devam etti. Oturma eyleminde kitlenin öfkesi daha da arttı. Emniyet müdürü bunun üzerine Turgay’ın ağabeyi ile görüşmek durumunda kaldı. Ancak kitle sloganları ile eylemine devam etti. Sık sık “Güzeltepe burada katiller neredel!”, “Çetelerden hesabı emekçiler soracak!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Katiller bulunsun hesap sorulsun!”, “Güzeltepe uyuma evladına sahip çık!” sloganlarını karakolun önünde öfke ile haykırdılar. Karakolun önündeki eylemden sonra tekrar yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında konuşmalarla emekçiler çetelere karşı mücadeleye çağırıldı.

Aynı zamanda Gezi Direnişi ile birlikte Güzeltepe’de gözaltına alınıp tutuklanan Erol Özdemir şahsında tüm devrimciler sahiplenilerek, devletin devrimcileri uydurma gerekçelerle tutuklayıp çeteci katilleri serbest bıraktığına dikkat çekildi. Bunun üzerine kitle hep bir ağızdan “Devrimciler içerde katiller dışarda!” sloganıyla tutsaklara selam gönderdi. AKP ilçe binasının önünden Çanakkale yolunu trafiğe kapatarak yürüyen kitlenin üzerine bir kişinin aracını sürmesi üzerine ortam gerildi. Araç sahibi aracını bırakarak AKP ilçe binasına sivil ekiplerin yanına gitmeye çalıştı.

Çanakkale yolu üzerinden Güzeltepe girişi Taksî durağına kadar yüründü. Burada tekrar sloganlar atılmaya devam edildi. Sloganların ardından bir sınıf devrimcisi söz alarak çeteleşmeye karşı sessiz kalındıkça bu ölümlerin devam edeceğini, devrimciler tutuklanırken katillerin ise ellerini kollarını sallayarak sokaklarda dolaştığını belirtti.

Ardından Turgay’ın ağabeyi söz alarak bu yürüyüşün Turgay’a yakışır bir şekilde bitirilmesi gerektiğini, şiddeti hak edenlere karşı kullanıp kitlenin öfkesine hakim olmasını istedi. Acılarının büyük olduğunu ve bu işin peşini bırakmayacaklarını herkesin de yanlarında olmasını isteyerek konuşmasını tamamladı. Daha sonra Güzeltepe muhtarı söz alarak çetelerden herkesin şikayetçi olduğunu mahalle olarak bundan sonra hep beraber davranılması ve mahallenin bu pisliklerden temizlenmesi gerektiğini söyledi.

Eylem alkışlarla saat 21.00’de bitirildi.

Kızı Bayrak / Çiğli

Gezi Direnişi tutsak ailelerinden eylem

Gezi Direnişi Tutsak Aileleri Ankara ve İstanbul'da evlatlarına özgürlük istedi.

İstanbul

Tutsak direnişçilerin aileleri Galtasaray Lisesi önünde yaptıkları oturma eylemine bu hafta da devam ederek Gezi Direnişi sonrasında tutuklananların serbest bırakılmasını istedi.

Oturma eyleminin öncesinde tutsak direnişçi Hasan Tunç'un babası Haydar Tunç konuştu. Tunç konuşmasında şunları ifade etti: "Polis saldırana kadar bizim çocuklarımız Gezi'de kolektif bir yaşam sürdürüyordu. Saldırı karşısında meşru direniş hakkını kullandılar."

Sonrasında ise tutsak Emek Ulaş Suna'nın annesi Emel Suna konuştu. Anne Suna, dosyada gizlilik kararı olduğu için suçlamanın tam olarak ne olduğunu bilmediklerini ifade ederek şunları söyledi: "Bizim çocuklarımız onurlarına sahip çıktı. Haklarını aradı ve saldırı karşısında meşru müdafaa hakkını kullandı. Oğlumla ve arkadaşlarıyla onur duyuyorum."

Konuşmasının ardından Emek Ulaş Suna'nın Edirne F Tipi Hapishanesi'nden gönderdiği mesajı okudu. Ulaş gönderdiği mesajda, iktidarın Gezi Direnişi'nde yaşadığı yenilgiden dolayı, baskı ve tutuklama saldırısıyla sindirme operasyonu uyguladığını, fakat başaramadığını belirtti. Mesajın devamında bu saldırılar karşısında yine iktidarın direnişle karşılaştığını belirterek, "adalet ve özgürlük dilenmekle değil, sokaklarda kazanılır" dedi.

Oturma eylemi sloganlarla devam etti ve "Çav bella" marşı hep birlikte söylendi.

Sonrasında ise basın açıklaması okundu. Açıklamayı tutsak Çağrı Aydan'ın abisi, Cihan Aydan okudu. Açıklamada, gözaltı ve tutuklama saldırılarının devam ettiği belirtilerek Adana ve Hatay'da yaşanan gözaltı ve tutuklama saldırıları hatırlatıldı. Açıklama yaşanan saldırıların anlatılması ve katledilen direnişçilerin faillerinin korunduğunun belirtilmesiyle devam etti.

Son olarak ise gözaltı ve tutuklamaların durdurulması ve tutuklananların serbest bırakılması talebiyle açıklama sonlandırıldı.

Eylemde, "Her yer Taksim, her yer direniş!", "Gezi Direnişi yargılanamaz!", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!" sloganları atıldı.

Ankara

Geçtiğimiz hafta tutsak ailelerinin ve Ethem Sarısülük'ün ailesinin başlattığı ve her hafta gerçekleştirilecek olan oturma eyleminin ikincisi 27 Temmuz günü Ethem'in vurulduğu yerde saat 17.30'da gerçekleştirildi. Eylemde devletin gözaltı ve tutuklama saldırısının halen devam ettiği tutsaklarla dayanışmanın ve onlara sahip çıkmanın önemine değinilen kısa bir konuşma yapıldı.

Yapılan konuşma sonrasında şu an Sincan'da tutuklu bulunan hemşire Hazal Kangal'ın halasının Hazal için yazdığı şiir okundu. Şiirin ardından tutsak aileleri oturma eylemine desteğe gelenlerle duygu ve düşüncelerini paylaştı.

Tutsak ailelerinden Erdal Koza'nın babası ve annesi, hemşire Hazal Kangal'ın babası ve annesi konuşmalarında çocuklarının suçsuz yere tutuklandığını ve serbest bırakılana kadar mücadelelerinin süreceğini ifade ettiler.

Eylem tutsak direnişçiler serbest kalana kadar oturma eylemlerinin her Cumartesi saat 17.30'da Ethem'in vurulduğu yerde devam edeceği ve eylemleri güçlendirme çağrısı yapılarak sonlandırıldı. "Faşizme karşı onuz omuza!", "İsyen, devrim, özgürlük!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarının atıldığı eylem BDSP'nin de aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar da destek verdi.

İzmir'de Ethem'in ailesi için eylem

Gezi Direnişi'nde polis tarafından öldürülen Ethem Sarısülük'ün İzmir'de yaşayan akrabalarına polis tarafından gerçekleştirilen taciz 29 Temmuz günü Alinteri tarafından yapılan basın

açıklamasıyla protesto edildi. YKM önünde toplanılarak buradan Eski Sümerbank önüne yürüldü. Yürüyüş esnasında Gezi Direnişi selamlandı ve Ethem'i öldüren polisin yargılanması talep edildi. Eylemde "Ethem yoldaş ölümsüzdür!" pankartı açıldı. Eski Sümerbank önüne gelindiğinde basın açıklamasını Ethem'in akrabası Sevda Sarısülük okudu.

Sarısülük açıklamaya Gezi Direnişi'nden bahsederek başladı. Ethem'in yaşam mücadelesi ve öldürülmesi sürecinden söz etti. Sarısülük açıklamasında "Hepimiz Ethem'iz, öldürmekle bitmeyiz!" sloganıyla Ethem'in sahiplenildiğini söyledi. Bu yaşanan sahiplenmenin sonucu olarak Ethem'in yakınlarının polis tarafından sürekli rahatsız edildiğini söyledi. Sarısülük, polisin ailelerin yalnızlaştırma ve ötekileştirme çabasını boşa çıkaracaklarını belirtti.

Eyleme BDSP, ESP, EHP, DİP, MBP, Devrimci Hareket, Kaldıraç, TKP 1920, Söz ve Eylem, Ege 78'liler, Konak-Karşıyaka-Bornova forumları destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Tutsak aileleri mücadeleyi devraldı!

Gezi Direnişi eylemlerine katıldıkları için ülkenin dört bir yanında başta devrimciler, ilericiler devletin tutuklama furiasıyla karşılaştılar.

İzmir'de de Gezi Parkı eylemlerine destek olmak için İzmir'de eyleme katıldıkları için 51 kişi tutuklanmıştı. Tutsak direnişçilerin aileleri ÇHD'de biraraya gelerek toplantı yaptı. Gezi Tutsakları Aileleri çocuklarının yanlış bir şey yapmadıklarını, çocuklarının arkasında olduklarını ve çocuklarına sahip çıkacaklarını ifade ettiler. Aileler evlatları için bazı kararlar aldılar. Öncelikle Gezi Tutsakları Aileleri 3 Ağustos günü akşam saat 17.00'de YKM önünden yürüyüş yaparak İş Bankası önüne gelip burada oturma eylemi yapma kararı aldılar.

Aileler bundan sonra her Cumartesi oturma eylemi yapacaklarını, çocuklarına sahip çıkacaklarını ve çocuklarının yalnız olmadıklarını vurguladılar. Ve tüm demokratik kitle örgütlerine, sendikalara, derneklere ve mahallelerde düzenlenen forumlara çağrı yapma kararı alarak destek isteyecekler. Aileler sendikaları dolaşacak ve eylemi örgütleyecek ekipleri belirledi. Aileler bundan sonra da düzenli olarak biraraya gelme çağrısı yaptılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bir “vandal”ın hikayesi...

Burcu’yu tutuklamak ölüme davetiye göndermektir. Burcu kriz geçirmeden derhal serbest bırakılmalıdır.

Saltanatları uğruna yaşamları hapis etmekten korkmayanlar hırslarını gizlemeden her haber bülteninde boy göstermekten çekinmiyor. Meydanda yer alan herkes bu ara kullanmayı eksik etmedikleri bir sıfatla ödüllendiriliyor. Bu sıfat “vandal”lık. Size bir “vandal”ın hikayesini anlatmak istiyoruz.

İzmir’de Gezi eylemlerinde toplam 50 kişi tutuklandı. Sözde suçlamalar ve tutuklamaya neden olacak bir tek suçlama olmayan bu dosya ve tutanaklardan tutuklanan arkadaşlarımızdan biri Burcu Koçlu. Peki Burcu’yu diğer 49 tutukludan ayıran fark nedir? Burcu da her birimiz gibi “vandal”, “terörist” ve “kemirgen” aslında, devletin sözlüğünde. Burcu Koçlu’yu bizlerden ayıran nokta %52 özürü raporu ve cezaevi koşullarında artan hayati tehlikesi.

Burcu 2007 yılında timus bezi ameliyatı oldu. Timus bezindeki yapısal bozukluk onu hayati tehlikesi olan ağır bir ameliyatla yüzleşmek zorunda bıraktı. Bu ameliyat sırasında kaburgaları açıldığı için “ameliyat hediyesi” olarak kaburgaları kalkanlarla birbirine bağlandı. Burcu’nun herhangi bir darbeye ölüm ile burun buruna geleceğini söylememize gerek yok. Aslında en önemsiz sorunu bu. Daha önemlisi timus bezinin alınması sonrasında kas hastası olması. Kas hastası olan yoldaşımız günde onlarca hap kullanmak zorunda.

Kullandığı hapların da birçok yan etkisi var. Depresyon, kilo, kızarma bunlardan birkaç tanesi.

En önemlisi ise Burcu’nun her an kriz geçirmekle karşı karşıya olduğudur. Kriz geçirmesi durumunda cezaevinde ölüm ile kavgaya girecek. Cezaevi koşullarında kriz geçirmesi durumunda gerçekleşmesi gereken müdahale geç olacaktır. İlaçlarının yan etkisini azaltmak için tuzsuz yemesi gereken yoldaşımızın bu sorunu bile çözülmemişken kriz anında müdahale beklemek saflık ve aptallık olur. Düzenli süt ve süt ürünleri tüketemediği, diyetlerine uymadığı cezaevi koşullarını düşünürsek Burcu kriz ile karşı karşıya.

“Vandal”lıkta sınır tanımayan bizler bile sermaye iktidarının yaptıklarının yanından geçemeyiz. % 52 özürü raporu devletin hastanesinden almış ve yargılama sırasında hâkim ve savcıya hatırlatılmış.

Bu durum karşısında Burcu’yu tutuklamak ölüme davetiye göndermektir. Burcu kriz geçirmeden derhal serbest bırakılmalıdır.

Burcu ile dayanışmayı büyütme, Burcu için ilaçlardan daha önemli. Gezi Direnişi’nin ruhu ile Burcu Koçlu’yu sahiplenmeliyiz ve yalnız olmadığını göstermeliyiz.

Burcu Koçlu’ya özgürlük!

Kırıklar F Tipi Cezaevi’nden tutsaklar

Gezi tutsakları için Kırıklar’da eylem

Gezi Direnişi sürecinde yapılan operasyonlarla gözaltına alınıp tutuklanan Gezi direnişçileri Kırıklar F Tipi ve Şakran Hapishanesi’nde kötü muamele ve işkenceye maruz kalmaktadırlar. Bu yaşanan durumu protesto etmek için İzmir Dayanışması ve Gezi tutsak aileleri 30 Temmuz’da basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 12.00’de Kırıklar F Tipi Hapishanesi önünde F1 kapısında toplanan kitle buradan F2 kapısına yolu kapatarak yürüdü. Eylemde “Tecrite son! Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!” ozaliti açıldı. Gezi tutsaklarının resimlerinin taşındığı eylem düdükle ve alkışlarla coşkulu bir şekilde başladı. Dışarda bekleyen kitle içeriden gelen tutsakların sloganlarıyla daha da coştı.

F2 kapısına gelindiğinde Gezi tutsaklarının son durumları hakkında bilgi verildi. Şakran Hapishanesi’nde bulunan Burcu Koçlu’nun 29 Temmuz günü görüşçüleriyle görüşmesi keyfi bir şekilde engellendiği söylendi. Burcu Koçlu’nun, ağır kas rahatsızlığı olmasına karşın, diyeti uygulanmadığı belirtildi. Hüseyin Kaya’nın fiziksel işkenceye ve hücre cezasına uğradığı bildirildi. Faruk Erdoğan, Ahmet Altınal, Gökhan Çoban, Yusuf Dut, Mustafa Özsağlam, Mert Toka, Binali Çelik’in telefonda tekmiil vermemesi üzerine saldırıya uğradığı söylendi.

ESP, SDP ve Kaldıraç’a yapılan operasyon ve gözaltına alınanlar hakkında bilgi verilerek gözaltına alınanların serbest bırakılmaları istendi. Konuşmanın ardından ortak hazırlanan basın metnini Burcu Eker okudu. Eker, Gezi Direnişi’nin sahiplenilme sürecinden bahsetti. Direniş sürecinde binlerce insanın yaralandığı, 5 genç insanın katledildiği, onlarcasının sakat bırakıldığı ve yine onlarcasının tutuklandığı belirtildi. İzmir’de 51 kişinin tutuklandığı söylendi. Eker açıklamaya, egemen erkin, bu süreç boyunca acz içerisinde saldırdığı, elindeki tüm mekanizmaları, kolluk güçlerini, medyasını, yargı terörünü seferber ettiğini ama meydanların zaptedilmesinin, sokağın gücünün engellemediğini ifade etti.

Eker, Türkiye’deki hapishane gerçeğine dikkat çekti.

Kırıklar, Şakran, Sincan ve Edirne hapishanelerinde yaşanan hak gasplarını ve saldırıları özetledi. Eker açıklamayı şu sözlerle bitirdi: “Attığınız her adım, başlattığınız her uygulama, her saldırınız, ideallerimizi, mücadelemizi sindirmeye yetmeyecek! Çünkü bizler, insanlığın, özgürlük ve eşitlik içerisinde, zindanların, zincirlerin, sömürünün, baskının ve ayrımcılığın olmadığı bir dünyanın savunucularıyız. Nasıl ki milyonlar meydanları zaptettiyse, sizi de iktidar koltuklarınızdan alaşağı edecektir! Başta Gezi tutsakları olmak üzere tüm siyasi tutsaklar serbest bırakılsın! Tecrit ve insanlık dışı uygulamalar son bulsun!”

Basın açıklaması, ÇHD İzmir Şube Başkanı Hüseyin Korkmaz ve İHD İzmir Şube Başkanı Adnan Kaya’nın dayanışma konuşmaları ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Herşey ihbar için”

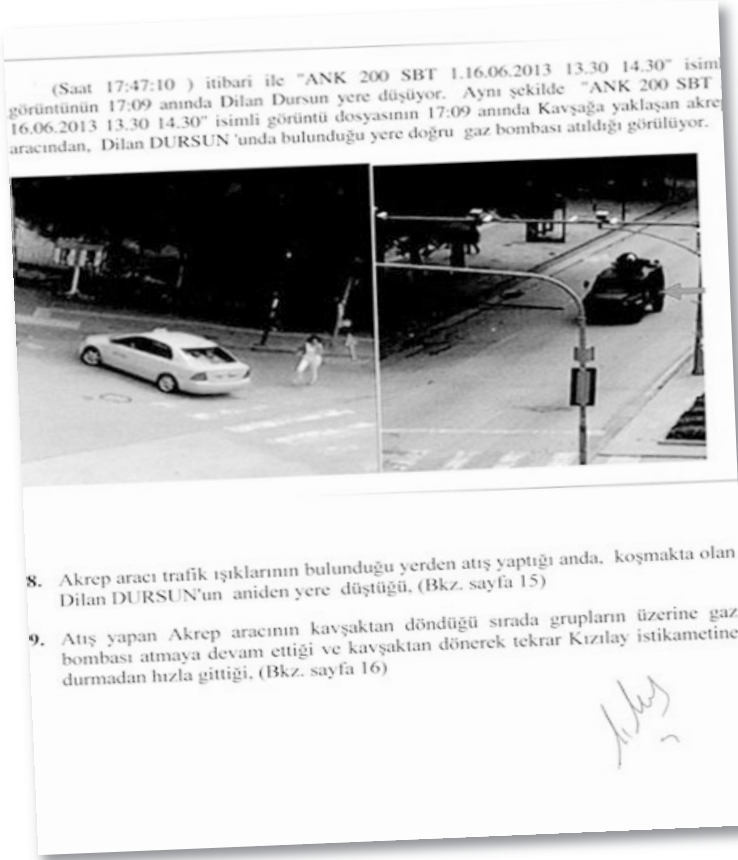
Emniyet Genel Müdürlüğü Asayiş Dairesi Başkanlığı, “Sırdaş Polis İhbar Noktası Projesi” başlattığını duyurdu. Polis tarafından yapılan açıklamada, proje ile “vatandaşın polise olan güveninin artırılması” ve “ihbar sistemine işlerlik kazandırılması” planladığı belirtildi. Proje kapsamında uygun görülen sokak, mahallelere yazılı ve aynı zamanda sesli ihbar kutuları yerleştirilmesi düşünülüyor.

Projelerinin kısa bir zaman diliminde başlatılmasını hedefleyen Emniyet Genel Müdürlüğü, yaptığı açıklamada sistemin ihbarcının kimliğini gizli tutmasını sağlayarak daha fazla insanın ihbara yönelmesini planladığını duyurdu.

AKP şefi Erdoğan’ın “tencere-tava eylemi yapanları ihbar edin” söylevi sonrasında polisin projeyi hızlandırmasıysa asıl hedefin protesto eylemleri ve devrimci faaliyet olduğunu gösteriyor. İhbarın artırılabilmesi için her yol ve yöntem deniyor.

Dilan'ın vurulması kayıt altında

Görüntülere göre, Akrep tipi zırhlı araç üstündeki polis arka çaprazdan Dilan Dursun'u hedef alarak gaz bombası attı.

Ankara'da direniş sürecinde polisin hedef olarak attığı gaz bombası nedeniyle yaralanan Dilan Dursun soruşturmasında MOBESE kayıtlarına ulaşıldı. Mevcut görüntüleri inceleyen bilirkişi, raporunu tamamlayarak Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı Memur Suçları Soruşturma Bürosu'na gönderdi. Kayıtları inceleyen bilirkişi polisin direkt Dilan Dursun'u hedef aldığını, Dilan yaralandıktan sonra da yoğun gaz bombası atmaya devam edildiğini belirtti.

Savcılığın talep ettiği MOBESE kayıtlarının bilirkişi tarafından incelenmesiyle saniye saniye atış tespit edildi. Görüntülere göre, Akrep tipi zırhlı araç üstündeki polis arka çaprazdan Dilan Dursun'u hedef alarak gaz bombası attı. Dilan gaz bombası çarptıktan sonra yere düşerken zırhlı araç gaz bombası atmaya devam ederek hızla uzaklaştı.

Raporda ayrıca polisin Dilan'ı vurduğu yerde sadece 10-15 kişilik bir grubun bulunduğu dikkat çekildi. Yani polis 15 kişilik bir gruba dahi gaz bombası atmayı 'orantılı' gördü.

Soruşturmada daha önce ifade veren tanıklar Dilan'ın Akrep'ten atılan gaz bombasıyla yaralandığını açıklamıştı. Dilan'ın yaralanma anını görerek ilk tedaviyi yapan doktor da tanık olarak ifade verdi. Doktor Bolu'da bulunduğu için talimatla ifadesi alındı. İfadesinde Kolej yönünden hızla gelen koyu lacivert renkli Akrep'in kaçışan insanlara doğru gaz bombası attığını, gaz bombası veya plastik merminin atıldığı anda bir kızın kontrolsüzce yere kapaklandığını ve Dilan'ın bu Akrep aracından vurulduğunu kesin olarak gördüğünü ifade etti.

Ayrıca saldırı anının polis telsizi kayıtları da soruşturma dosyasına ulaştı. Telsiz kayıtlarında Dilan'ın vurulduğu alana TOMA ve 3 Akrep gönderilirken şu ifade geçiyor: "Kolej Kavşağı'na doğru devam edin, oradaki grubu bir daha toplanamayacak şekilde dağıtın."

Emri alan polislerin icraatıysa Dilan Dursun'un gaz bombasıyla vurulması oluyor. Telsiz konuşmalarına göre 6273 Shortland aracından Kurtuluş kavşağına bir eylemcinin yaralandığı belirtilerek merkezden ambulans gönderilmesi talep ediliyor. Merkez talebi yok sayarken tanık aktarımları çağrılan 112'nin bölgeye ambulans gönderemeyeceklerini belirttiğini ifade ediyor.

Savcı polisin aleni şiddetini gizleme gayesiyle dosyaya kısıtlama kararı koydurmuştu. Böylece Dilan Dursun'un avukatları da soruşturma dosyasındaki bilirkişi raporu ve telsiz konuşmalarına ulaşamayacaktı. Avukatların Ankara 6. Asliye Ceza Mahkemesi'ne yaptığı itiraz üzerine kısıtlılık kararının suçtan zarar görenler ve vekilleri için geçerli olmadığını belirterek itirazı kabul etti. Böylece soruşturma dosyasındaki bilgiler açığa çıktı.

Katliamın tanığı polis saldırısını anlattı

Üniversite öğrencisi 19 yaşındaki Ali İsmail Korkmaz'ın polis ve sivil faşistler tarafından dövülerek katledilmesinin üzerinden iki ay geçmesine ve olayın kanıtlarıyla orta yerde durmasına karşın soruşturmada sadece bir sivil faşist tutuklandı. Buna rağmen, gelen yeni bilgiler Ali İsmail'i polis ve sivil faşistlerin döverek öldürdüğünü bir kez daha kanıtladı.

Ali İsmail'in dövülme anı ile ilgili ifade veren bir tanık daha saldırının polis ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirildiğini kaydetti. Tanık S.B.Y., hem Korkmaz'ı dövenleri hem de o gece Eskişehir'de terör estiren "Balyoz Timi"nde yer alanların eşkallerini ve yaptıklarını en ince ayrıntısına kadar anlattı.

Polis cinayetine 'takipsiz' yargı

Polisin cilt cilt ansiklopedi oluşacak sayıda işlediği cinayetlerden bir tanesi de Mazlum Akay. Polis tarafından katledilen Mazlum Akay'ın ölümüyle ilgili olarak yürütülen soruşturmada savcı polisi baz alarak "takipsizlik" kararı verdi. Bu kararlar da polise 'zırh' olan yargı, rolünü yine gereğince oynadı.

29 Temmuz 2012'de, Yüreğir'in Çukurova Caddesi üzerinde BDP'nin eylemine saldıran polisin azgın terörü sırasında yoğun gaz bombası kullanılmıştı. 853. Sokak'ta kafasına gelen gaz bombasıyla yaralanan 10 yaşındaki Mazlum Akay kaldırıldığı hastanede 4 Ağustos'ta yaşamını yitirmişti. Savcılık soruşturmasında tanıklar Mazlum'un düştüğü yerde gaz olduğunu ifade etmişlerdi. Yine Mazlum'un ailesi, gaz fişegine ait iki metali savcılığa sunmuştu. Fakat savcılık, 'metal parçalarının bulunuş, alınış ve koruma şekli, güvenilirliği sağlanmadan günler sonra ibraz edildiği' gerekçesiyle parçalar üzerinde kan ve doku incelemesi yaptırmadı.

Savcılık, polis ifadesi ve fezlekesine dayanarak 'Mazlum'un menzil dışında bulunduğunu', 'kalabalık tarafından damlar üzerinden taş atıldığını' ve 'ölenin başına isabet eden cismin gaz fişegi olduğunun belirlenemediğini' savunarak, 24 Haziran'da takipsizlik kararı verdi. Ailenin sunduğu delilleri inceleme yaptırmayan savcılık, tanıklar bölge halkından olduğu için yok saydı.

Katiller korunuyor ve ödüllendiriliyor

Direnış sürecinde azgın terör estiren, yüzlerce kişinin yaralanmasına neden olan ve beş kişiyi öldüren polis teşkilatı, efendileri tarafından kollandı. Ethem ve Abdullah'ı öldürenler gibi, Ali İsmail'i öldüren polisler de korundu. Polisin katliamdaki parmağı gizlenmeye çalışıldı. Ancak ortaya çıkan gerçekler, polis katliamlarını defalarca kez kanıtladı.

Tüm bunlara rağmen katilleri koruyan sermaye devleti, cinayet şebekesi gibi çalışan polis teşkilatını bütün olarak ödüllendirdi. Maaş primi ve terfilerle katillere yeni cinayetler için yol gösterdi.

Ankara'da Gezi tutsaklarına tahliye

Ankara'da yapılan itirazlar sonucu, aralarında bir BDSP'linin de bulunduğu 9 tutsak için daha tahliye kararı çıktı. Ankara 3. Sulh Ceza Mahkemesi'ne yapılan itirazlar sonucu "Vatandaşlık haklarını kullanarak şiddet uygulamamış insanların herhangi bir suç isnatı yoktur" kararını verdi. Kararın ardından Ankara'daki tutsaklardan 9'u için tahliye kararı çıktı.

Tahliye kararı açıklananların isimleri şöyle:

Akın Can, Osman Nuri Orhan, Soner Temel, Hikmet Tanıl, Birkan Sabaz, Mert Atmaca, Can Deliduman, Hazal Kangal ve Ali Yılmaz

Tutsaklar arasında bir tek Kaldıraç okuru Mazlum Demir hakkındaki itiraz reddedildi.

Ankara'da bu ay içinde toplamda 25 direniş tutsağı serbest bırakıldı.

Yol-iş bürokratlarının tutumu ve görevler!

Karayolu işçileri bulundukları tüm şubelerde sermayenin ve sendika bürokrasisinin saldırılarına karşı taban örgütlülüklerini inşa etmek için seferber olmalıdırlar.

Karayollarının özelleştirilmesine karşı Ankara'da yapılan merkezi eylem sonrası bekleyişe geçen Yol-iş bürokratları, işçilerin mücadele taleplerini, eleştirilerini büyük bir tahammülsüzlükle karşılayarak sürgün, işten atma ve tehdit gibi yöntemlere başvuruyor. Son olarak Antalya bölgesinde yaşanan olay sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin önemine ışık tutmuş, taban örgütlenmesinin yakıcılığını tüm açıklığı ile göstermesi bakımından öğretici olmuştur.

Karayollarında özelleştirme saldırısı sürüyor. Özelleştirme saldırısının yanı sıra karayollarında güvencesiz, sendikasız olarak çalışan yaklaşık 9 bin taşeron işçisi ile ilgili belirsizlik de devam ediyor. Karayolları Genel Müdürlüğü bünyesindeki yaklaşık 400 şube şefliğinin bir kısmı kısa bir süre önce anahtar teslim taşeron firmalara peşkeş çekildi. AKP iktidarı şube şefliklerinin peşkeş programını 2016 yılında tamamlamak ve karayollarının tümünün 2017 yılına kadar özelleştirilmesi hedefi doğrultusunda adımlarını sıklaştırıyor.

Yol-iş Genel Merkezi AKP iktidarının adımlarının ne anlama geldiği konusunda tam bir bilinç açıklığı ile hareket ediyor. İşçilerin eylem ve mücadele isteğini zayıflatmak, karayolları işçileri arasında çaresizlik duygusunu yaymak için tüm hünerini sergiliyor. Nitekim karayollarının özelleştirilmesi konusunda sendika bürokratları merkezi Ankara ve birçok yerelde gerçekleşmeyen AKP il binaları önünde basın açıklaması eylemleri dışında herhangi bir eylem yapmayı akıllarından bile geçirmediler.

Karayolu işçisine yönelik tehdit

Yol-iş bürokratları özelleştirme karşıtı her sese karşı düşmanca bir tutum alıyorlar. Karayolu işçisi Cengiz Topel'in yaşadığı olay bu saptamanın ne denli doğru olduğunu kanıtlamak için fazlasıyla yeterlidir. Karayollarının özelleştirilmesine ve taşeron işçiliğe karşı muhalif duruşuyla bilinen Cengiz Topel internet sitesinden kamuda imzalanan sefalet sözleşmesini ve karayollarında çalışan taşeron işçilerin taleplerinin sözleşme görüşmelerinin gündemine taşınmamasını eleştirdi.

Tarihi boyunca bir defa olsun sermaye iktidarı ve hükümetlerine sesini yükseltmeyen Yol-iş Genel Başkan Yardımcısı İsmet Tan telefonla Cengiz Topel'i arayarak tehdit etti. İsmet Tan, Cengiz Topel'e şunları söyledi: "Eceli gelen köpek cami duvarına işer." Yol-iş ağalarının ilk kirli icraatları bu değildir. Daha önce de Karayolu işçisi Şinasi Topçu öncü sınıf devrimcisi kimliği nedeniyle yıllarca sürgün saldırısına maruz kalmıştır. Sürgüne açık destek veren sendika bürokratları Şinasi Topçu'yu sendika üyeliğinden atmışlar, Şinasi Topçu aylar sonra mahkeme kararıyla üyelik hakkını tekrar kazanmıştır.

Yukarda verdiğimiz örnekler sendika bürokratlarının işçi düşmanı uygulamalarının sadece iki örneğidir. İşçi düşmanı tutum sendika bürokratlarının en temel varoluş nedenlerinden biridir. Yol-iş bürokratları özelleştirme karşıtı mücadele

karşısında tehdit, sürgün, işten çıkarmalara çanak tutmaktan ve bu türden kirli silahları kullanmaktan kaçınmayacaklardır. Karayolu işçilerinin sendika ağalarının saldırılarına karşı uyanık davranmamaları durumunda sendika ağalarının saldırıları tekil olmaktan çıkacaktır. Sendikal ihanet şebekesinin saldırıları, özelleştirme karşıtı mücadelede öne çıkan ve çıkacak olan öncü işçi potansiyelinin yok edilmesi hedefi doğrultusunda daha da genişleyecektir.

Yol-iş ağalarının işçiler arasındaki güvenirliliği yerlerde sürünmektedir. Ankara eyleminde taşeron işçilerin yer alması için hiçbir girişimde bulunmayan Yol-iş ağaları, bir de "iş bırakarak eyleme gelerseniz sonuçlarına katlanırsınız" diyerek tehdit silahını kullanmış, AKP iktidarının elini güçlendirmiş, taşeron işçilerini ise zor durumda bırakmışlardır.

Yol-iş Genel Başkanı Ramazan Ağar'ın 28 Ocak Ankara eyleminde verdiği sözlerin tümü boşa çıkmıştır. Karayolu işçilerinin gözünde Yol-iş yönetimi yalancı olarak kodlanmıştır. Zira Ramazan Ağar 28 Ocak eyleminde karayolları şube şefliklerinin özelleştirilmesini yaptıkları girişimlerle engellediklerini söylemiş, fakat eylemden sonra karayolları şube şeflikleri taşeron firmaların kursağına yağlı lokma olarak hızla atılmaya başlanmış ve karayollarının elindeki araç parkları da taşeron firmaların hizmetine sunulmuştur.

Yol-iş ağaları Ankara eyleminde kürsüden yaptıkları konuşmalarda taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda Türkiye'yi eylem alanına çevireceklerini iddia etmişlerdi. Gerekirse genel grev silahını kullanacaklarından da bahsetmişlerdi. Aradan geçen 6 ay tüm bu söylemlerin işçilerin tepkisini frenlemeye yönelik boş ifadeler olduğunu gözler önüne serdi.

Özelleştirme, baskı, tehdit ve sürgünlere geçit vermemek için...

Bütün özelleştirmelerin faturası işçi ve emekçilere çıkarılmaktadır. Örneğin köprü ve otoyolların özelleştirilmesi ile 25 yıl boyunca köprü ve otoyollardan elde edilecek devasa gelirler sermayeye armağan edilmiştir. Özelleştirme, işçilerin emekçi

karayolları şube şefliklerinin inşaat tekellerine devridir. Bunun tek bir anlamı vardır. O da, yaklaşık 16 bin karayolu işçisinin işsiz kalmasıdır. Bu saldırının en büyük destekçisi sendika ağalarıdır. Sonucu belirleyecek olan ise karayolu işçisinin mücadele ve örgütlenme düzeyi olacaktır.

Sermaye ve sendika ağaları işçi iradesiyle karşılaştıklarında, her türlü kirli silahı kullanarak işçi iradesini kırmaya çalışırlar. İşçilerin duyarlılığını, güçlerine olan inancını kırmak ve işçileri sersemletmek, yaşanan hareketliliğe karşı güvensizlik zeminini güçlendirmek, hareketi öncüsüz bırakmak için her türden kirli silahları kullanırlar. Yol-iş ağasının karayolu işçisine yaptığı sendika ağalarının genel yaklaşımının sadece ve sadece yeni bir örneğidir.

Tüm olumsuzluklara rağmen karayolu işçilerinin tepkisi büyümekte, bu tepkiyi örgütlemeye yönelik çabaları artmaktadır. Karayolları işçilerinin bilinç açıklığı ve örgütlülük düzeyinin genişletilmesi çerçevesinde farklı araçlar kullanılmaya başlanmıştır. Kurulmuş internet siteleri ve *Karayolu İşçileri Bülteni* gibi araçlar saldırıların ipliğini pazara çıkarmak ve saldırılara karşı mücadeleyi büyütme için kullanılmaya başlanmıştır. Bu çabalar henüz karayolu işçilerinin birliğini sağlama hedefine göre son derece mütevazı adımlar olmasına rağmen hem AKP iktidarını, hem de Yol-iş bürokratlarını rahatsız etmektedir.

Bugün yapılması gereken AKP iktidarının ve Yol-iş ağalarının saldırılarına karşı karayolu işçilerinin iç örgütlülüğünü güçlendirmektir. Karayolu işçileri bulundukları tüm şubelerde sermayenin ve sendika bürokrasisinin saldırılarına karşı taban örgütlülüklerini inşa etmek için seferber olmalıdırlar. Şubeler taban örgütlülükleri ağıyla örülmeli ve bölge örgütleriyle taçlandırılmalıdır. Bölge örgütleri ülke sathında özelleştirme karşıtı mücadelenin dinamosu olacak bir koordineli çalışma hedefi ile planlanmalıdır.

Taban örgütleri karayollarına yönelik özelleştirme saldırısının kapsam ve niteliği konusunda işçileri aydınlatmak için etkin bir araçtır. Ayrıca kendi arasında güçlü bağları olan taban örgütlülükleri özelleştirme karşıtı mücadele ateşini ülke geneline yaymanın işçi ve emekçileri bu yolda taraflaştırmanın da imkanlarını içinde taşımaktadır.

Sendikal örgütlülüğe saldırılarda yola devam!

İşçi sınıfının mücadele mevzileri olan sendikaların işlevsizleştirilmesine ve sendikal hareketin yeni bir cendereye sokulması girişimlerine karşı görev bu mevzileri kararlıkla savunmaktır.

Haziran Direnişi karşısında tökezleyen sermaye hükümetinin sendikal hareketi tasfiye etmeye yönelik projelerini kararlılıkla sürdürdüğüne tanık oluyoruz bugünlerde. Dev Sağlık-İş'in faaliyet gösterdiği işkolunda "yetkili sendika" olmasına rağmen Çalışma Bakanlığı tarafından keyfi bir şekilde bu hak gasp edilmek istenmektedir. Bir diğeri ise THY'nin, satın aldığı HABOM/MNG'deki işçilerin işkoluna girmediği halde zorla Çelik-İş Sendikası'na üye yapılması girişimidir.

Bu iki örneğin detaylarına geçmeden önce AKP hükümetinin "Ulusal İstihdam Stratejisi" kapsamında sendikal örgütlülüğü etkisizleştirmek, sendikaları hizaya çekmek hedefi ile hareket ettiğini hatırlatmakta yarar var. Erdoğan'ın işçi ve emekçilere birden fazla sendikaya üye olabilmek "özgürlüğünü" "bahsettiği" 2010 yılından bu yana, değil iki sendikaya üye olmak bir sendikaya bile üye olmanın koşullarında en ufak bir değişikliğin yaşanmadığı son üç yılın verileriyle sabittir. Dahası Çalışma Bakanlığı tarafından açıklanan "Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu" ile sendikal örgütlenmenin koşulları "işkolu barajları" ve "işkollarının birleştirilmesi" nedeniyle çok daha zor bir hal almıştır.

Sermaye hükümetinin izlediği yol haritasının hedefleri ise açıktır: Bir yandan mevcut sendikalar baraj tehdidi ile yetkisiz kılınarak silinip atılacak. Öte yandan kalanların yaşam şansı ise sermaye hükümetiyle kuracakları ilişkilere göre belirlenecek.

İşte bu anlayışın çok çarpıcı bir örneğini Dev Sağlık-İş'in Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Ocak 2013'te açıkladığı sendika istatistiklerine karşı açılan itiraz davasını kazanması üzerinden görebiliyoruz. Ankara 12. İş Mahkemesi, 25

Temmuz'da verdiği kararla, istatistikte 1234 olarak belirtilen Dev Sağlık-İş'in üye sayısının 7899 olduğu ve işkolunda yüzde 2,81'lik bir örgütlenme oranına sahip olduğunu hükmetmiştir. Buna rağmen Çalışma Bakanlığı Dev Sağlık-İş'in üye sayısını 1.213 (yüzde 0,43) olarak gösterilerek "yetkisiz" ilan edilmektedir. Böylelikle AKP hükümeti, sermaye düzeninin çıkarları söz konusu olduğunda "kendi hukuklarını" bile çiğnemekten geri durmadığını göstermiştir.

Öte yandan mahkeme süreci sermaye hükümetinin "işbirlikçi sarı sendikalardan" nasıl faydalandığını ve sendikal hareketi çekmek istediği düzeye işaret etmektedir. Dev Sağlık-İş'in üyelerinin tamamının sağlık ve sosyal hizmetlerde çalışan taşeron işçilerden oluşmasına karşılık bu işçilerin bağlı olduğu taşeron firmaların SGK'ya farklı işkolları üzerinden bildirimde bulunuyor, fakat mahkeme bilirkişi raporu doğrultusunda Dev Sağlık-İş lehine sonuçlanıyor. Bilirkişi raporuna Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş itiraz ederek AKP hükümetiyle kurduğu ilişkinin boyutunu gözler önüne seriyor. İtiraz dilekçesinde "taşeron işçilerin sendika hakkı yok sayılırken bilirkişinin taşeron işçileri sağlık işçisi sayan ve sendika hakkını tanıyan raporu yasa ve yönetmelikleri aşan, siyasi içerikler taşıyor" diyen Sağlık-İş sanki bir işçi sendikası değil de sermayenin avukatlığını yapan bir kurum gibi hareket etmektedir.

Taşeron işçilerin sendikal örgütlenme haklarını yok sayan ve bunu onaylayan görüşe "siyasi bir tutum" diye karşı çıkan bir "işçi sendikası" profili AKP hükümetinin sendikal harekette ulaşmak istediği hedefin de somut resmidir aynı zamanda. Bu resme bakan işçi ve emekçilerin sermaye hükümetinin "taşeron işçileri sendikadan dışlamak" politikasıyla

söylemlerinin birer aldatmacadan ibaret olduğunu görecektir.

Fakat bu kadarı yeterli değilse bir diğer bir örneğe geçebiliriz artık. Türk Hava Yolları Anonim Ortaklığı (THY A.O.) tarafından satın alınan HABOM/MNG şu anda örgütsüz bir işyeridir. THY yönetimi, sektörde örgütlü olan Hava-İş'in gücünü zayıflatmak ve yetkisini düşürmek için hava işkolunda çalışan işçileri sürekli farklı iş kollarında göstermeye ve sarı sendikalara üye olmalarına çabalamaktadır. Şimdi de bu yöntemi HABOM/MNG işçileri üzerinden denemektedir.

Hatırlanacağı gibi THY yönetimi MNG Teknik'te çalışan işçileri adı sanı duyulmamış ve hiçbir konfederasyona bağlı olmayan Metsan-İş adlı bir "sendikaya" üye olmaları yönünde zorlamıştı. Fakat burada çalışan işçilerin Hava-İş'te örgütlenme kararlılığı bu oyunu bozmuştu. Yine THY Teknik'te çalışan işçilerin işkolu "metal" sektöründe gösterilerek burada yetkili sendika olarak Hak-İş'e bağlı Çelik-İş gösterilmek istenmişti. 2009 yılında Hava-İş'in yaptığı itiraz sonucunda bu işkolu da "metal" sektörü olarak değil "hava taşımacılığı" işkolunda olduğu yönünde karar çıkmıştı.

Sermaye hükümeti ve THY yönetiminin havayolu emekçilerini bölme ve işkolunun niteliğini "metal" olarak belirleyerek buradaki işçilerin ücret, sosyal ve özlük haklarına dair bir dizi gaspın gerçekleştirilmesi planlarında bir türlü başarı elde edememesi onları yeni hamlelere başvurmaya itmektedir. Şimdi de metal işkolunda gözüken ve örgütsüz olan HABOM/MNG'nin THY A.O. tarafından satın alınarak sektöre dâhil edilmesine çalışılmaktadır.

Ancak Hava-İş bu işyerinde yetkinin hala kendilerinde olduğunu ve Bakanlığın kararına da itiraz ettiklerini belirterek itirazları sonuçlanan kadar işkolunun "metal" olarak tanımlanamayacağını da söylemektedir. HABOM şirketinin devredildiği MNG firmasının da işkolu olarak hava işkoluna kayıtlı olduğunu ve yetkili sendikanın kendileri olacaklarını ileri sürmektedir.

Fakat THY yönetimi HABOM işçilerinin Hava-İş'te örgütlenmemesi için işçileri büyük bir baskı altında tutuyorlar. İşçiler bizzat THY yönetiminin zorlamalarıyla bir kez daha Çelik-İş Sendikası'na üye yapılmaya çalışılıyor. Böylelikle Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş'in üstlendiği misyonun bir benzerini Çelik-İş ifa etmiş oluyor.

Son dönemde gerçekleşmekte olan bu iki örnek dinci-gerici iktidarın sermaye sınıfının hizmetinde nasıl da canla başla çalıştığını göstermektedir. Bu görev onların kendi iktidarlarını korumanın da tek yolu olarak önlerinde duruyor. İşçi sınıfının mücadele mevzileri olan sendikaların işlevsizleştirilmesine ve sendikal hareketin yeni bir cendereye sokulması girişimlerine karşı görev bu mevzileri kararlıkla savunmaktır. Gezi Direnişi'nin ruhunu kuşanarak sermaye düzenine karşı birleşik fiili-militan bir mücadeleyi fabrika ve işyerlerimizde örgütlemektir.

Bir fotoğrafın anlattıkları...

Fotoğraftaki yüzlerde, bir sözleşmeyi daha sefalet zammına bağlayıp kendi tabanından da herhangi bir engelle karşılaşmamanın dayanılmaz hafifliği var.

Yüzler gülüyor, keyifler yerinde. Bir dönemi daha kazasız-belasız atlatmanın memnuniyeti gözlerden okunabiliyor. Herkes memnun...

İlk bakışta TÜSİAD, MÜSİAD veya TOBB'un herhangi bir toplantısında çekilmiş gibi görünen bu fotoğrafa biraz daha dikkatli bakınca şık giyimli bu "beyler" in ne TÜSİAD üyesi bir sermaye grubunun temsilcisi ne de bakanlık bürokrati olduğunu anlayabiliyoruz. Biz anlıyoruz, ama eminiz ki onlar aynaya ve bu fotoğraflara bakınca kendilerini bakan yardımcısı, Kamu İşverenleri Sendikası yöneticisi ve belki de Sabancı olarak görüyor olabilirler. Abartı değil, on yıllardır çöreklandıkları koltuklarda ceplerine indirdikleri ve biriktirdikleri servetin onlarınkinden aşağı kalır yanı yok.

Bu beyler "Türkiye'nin en büyük işçi konfederasyonu olmakla" övünen Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun yöneticileri. Fotoğrafın çekildiği yer Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve Türk-İş'in web sitesinde adeta galeri oluşturulmuş. "Türkiye'nin en büyük işçi konfederasyonu" bu "gurur" tablosunu üyeleriyle, basın ve kamuoyuyla paylaşıyor.

Fotoğraftaki yüzlerde, bir sözleşmeyi daha sefalet zammına bağlayıp kendi tabanından da herhangi bir engelle karşılaşmamanın dayanılmaz hafifliği var.

Niye olmasın ki! Ne de olsa, kendi araştırmasında dahi yoksulluk sınırını 3.296 lira hesaplayan bir işçi konfederasyonu yüzde 4'lük bir zam oranıyla süreci bitirmiş ve hükümete hizmetini eksiksiz bir biçimde yerine getirmiş.

Devlet sermayenin devleti, işçi sınıfının sırtında kambura dönmüş bu ihanet çeteleri de sermaye ve hükümetin basit birer oyuncu... Oynanan ortaoyunu ise geçmiş dönemkilerin adeta bir kopyası.

Türk-İş bürokratları üzerlerine yapışmış ikiyezülülğe aldırmandan bir satış sözleşmesinin daha altına imzalarını çıkıyorlar. Ama sorun yok çünkü bertaraf olmanın, eskisi gibi saltanat sürememenin korkusuyla "karşı taraf" değil aynı taraftalar. Hükümetle sermaye arasındaki "sosyal diyalog" üst düzey bir başarıyla sürerken aynı "diyalog" -biz işbirliği diyelim- Türk-İş hainleri ile sermaye hükümeti AKP arasında da devam ediyor.

Rakamlarla sefalet tablosu...

O zaman, istatistiklerin diliyle konuşalım. İşçi ve emekçilerin içerisinde bulunduğu sefalet tablosunu bir kez daha hatırlayalım ve rakamlarla devam edelim.

Türk-İş tarafından, işçilerin geçim koşullarını ortaya koymak ve temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat değişikliğinin aile bütçesine yansımalarını belirlemek amacıyla her ay düzenli olarak yapılan "açlık ve yoksulluk sınırı" araştırmasının 2013 Temmuz ayı sonuçlarına göre:

- Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 1.011,84 lira,

- Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarı (yoksulluk sınırı) ise 3.295,89 lira,

- Dört kişilik ailenin açlık ve yoksulluk sınırı tutarı bu şekilde olurken, bir işçi için belirlenen yaşama maliyeti bu ay 1.134,12 lira olarak hesaplanmış.

Aynı araştırmaya göre, dört kişilik bir ailenin yaşam maliyeti bir önceki aya göre 32 lira azalmasına rağmen yılbaşına göre 87,41 lira artış göstermiş. Gıda harcaması tutarına yedi ayın sonunda gelen ek yük ise 26,84 lira oldu. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Türk-İş müjdeyi verdi

Sefalet tablosunu ortaya koyarken kısa bir es verip yandaşlık yaptığı efendisi AKP'ye selam çıkmadan da geçemiyor. "Ramazan ayında yerel yönetimlerle hayırsever vatandaşlarca yapılan 'gıda yardımları' ve kurulan 'iftar sofraları'nın yoksulların karnını doyurmasında -bir nebze de olsa- katkıda bulunduğu" vurgulanarak kölelik ve sefaletin sorumlularına neredeyse "Allah razı olsun" deniyor.

"Bağımsız" olduğu iddia edilen açlık ve yoksulluk sınırı araştırması tabi ki de bağımsız değil. Dervişin fikri ne ise doğal olarak zikri de o yönde. İşçilere "çalışan" ifadesinin uygun görüldüğü raporun girişinde dahi "Ramazan'da gıda fiyatları geriledi" müjdesi veriliyor. Gerçek tablonun ortaya konulandan daha vahim olduğundan şüphe duymasak da şimdilik bu rakamlar dahi bizi haklı çıkarmaya yeterli.

Kamu TİS'lerinde satış

Türk-İş'in ihanetçi ve sermaye işbirlikçisi tutumunu bilenler verilen müjdeye inanmıyor. İnanmıyor çünkü, hükümet ile kamuda çalışan 200 bin işçi adına sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde birinci ve ikinci altı ay için yüzde 4 ücret zammına imza atanlar, her yıl Aralık ayında sermaye örgütleri ve hükümetle birlikte yer aldıkları Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda da sefalet zammına onay vermekten çekinmiyorlar. İşçilerden aldıkları aidatlarla her ay bir işçi maaşının en az 10 katı kadar ücret alan bu hain bürokrat takımı işçi sınıfının geleceğini, çalışma ve yaşam koşullarını belirleyecek olan temel meselelerde şimdiye kadar sermaye ve hükümetinin talepleri doğrultusunda hareket etmekten başka bir şey yapmadılar.

Temmuz ayı açlık ve yoksulluk sınırı araştırmasında yoksulluk sınırını 3 bin liranın üzerinde hesaplamayı marifet sayan sendika bürokratları sefalet zamlarına imza atmaktan da geri durmuyorlar.

Sendikal bürokrasinin saltanatını sarsmak...

İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğünden güç alan sendika ağaları şimdiye kadar istedikleri gibi at oynatıp sermaye ve hükümetle kader birliği ettiler. Ancak, son dönemde Türkiye'nin birçok bölgesinde ve sanayi havzalarında yükselen grev ve direnişler işçi sınıfı hareketinin boş durmadığına, sömürüye ve güvencesizliğe karşı mücadelenin ivmelendiğine işaret ediyor. Hakları ve gelecekleri için mücadeleye atılan işçilerin bu hain takımını başlarından atabilmelerinin ve sendikal bürokrasinin saltanatını sarsmanın yolu taban örgütlenmelerini inşa edip bu asalakların karşısına dikilmekten geçiyor.

O zaman başa dönelim ve fotoğrafa bir kez daha bakalım. Çünkü bazen görüntü birçok sözden, sayfalar dolusu değerlendirmeden daha fazlasını anlatır...

İsyan barikatlarından gençlik buluşmasına...

Gençlik içinde devrim

Aylar öncesinden düşünsel hazırlıklarına başlanılan Ekim Gençliği Yaz Kampı tarihi bir dönemde başarıyla gerçekleştirildi. İlki düzenlenen kampımızın nasıl bir tarihsel dönemde, hangi hedefler doğrultusunda yapıldığı, kampın bu hedeflere ulaşmada gösterdiği emek ve ortaya çıkardığı anlamlı sonuçları bu değerlendirme ile ortaya koymaya çalışacağız. Hem ilerideki kamplarımıza, hem de çalışmamıza ışık tutması açısından; hem katılımcıların yaşamındaki değişiklikleri, hem de içinden geçmekte olduğumuz tarihsel sürece yön vermede kampın işlevini pratikte göreceğiz.

Dünyada ve Türkiye’de gelişen olaylar...

Üretim araçlarının gelişmişlik düzeyi ve sınıf mücadelelerinin geldiği aşama üzerinden geçtiğimiz yüzyılda, Ekim Devrimi ile somut karşılığını bulan emperyalizm ve proleter devrimler çağına girildiği ve tüm bir yüzyıla ve bugünüme bu çağın karakterini verdiği, bugün gelişen olaylara da bu çağ tespiti üzerinden yaklaşılması gerektiği açık bir durumdur. Sistemin yaşadığı krizler ve bunalımlara da buradan bakmak, tarihe diyalektik materyalist bakış açısından bakmak anlamına gelmektedir.

Zira böylesi bir bakışa sahip olmamak tarihi doğru yorumlayamamaya neden olur, bugün gelişen dünya olaylarına karşı çarpık bir bakış doğurur. Bu çarpık bakış olayları nasıl ele alınacağından nasıl müdahale edileceğine kadar bir dizi sorun ortaya çıkarır.

Bu aşamada sistemin yaşadığı krizler ve bunalımların birer sonucu olarak Tunus, Mısır başta olmak üzere Kuzey Afrika’da, Ortadoğu’da Avrupa’da ve Amerika’da gelişen süreçler, savaşlar, iç savaşlar, kitle hareketleri ve isyanlar kendinden menkul olaylar değil, birbiriyle birçok bağlantısı olan ve birbirini tetikleyen olaylardır. Tunus-Mısır’da patlak veren ayaklanmaların bu topraklara sıçrama potansiyelinin yüksekliğine dikkat çekmiş ve “Devrime hazırlanıyoruz!” şiarını yükselterek gelişecek süreçlere ideolojik ve örgütsel hazırlık yapılması gerektiğine işaret etmiştik.

Yine Türkiye’de on yılı aşkındır AKP üzerinden somut karşılığını bulan dinci-gericilik burjuva iktidarın somut dayanağı olmuş, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda egemenliğini güçlendirmenin vesilesi olmuştur. Egemenlik perçinlendikçe AKP iktidarı baskıyı, sömürüyü arttırmakta pervasızlaşmış, sadece ekonomik sorunlarla değil, doğanın talanından kentsel dönüşüme, yaşam tarzlarına müdahaleden örgütlenme özgürlüğünün gasp edilmesine, eylemlere saldırılardan meydanların yasaklanmasına kadar bir dizi icraata imza atarak toplumda öfkenin birikmesine neden olmuştur.

Tam da böylesi bir süreçte 31 Mayıs Patlaması ile başlayan Haziran Direnişi korku duvarlarını yıkmış, sokağa dökülen kitleler gelecekleri ve özgürlükleri için barikatlar kurmuş, parkları ve meydanları özgürleştirmişti. Uyuyan dev uyanmış iktidara korku salmıştı. Özellikle gençliğin direnişte oynadığı rol ve aldığı inisiyatif çok anlamlıydı.

Ekim Gençliği olarak tüm bu sürecin başından sonuna kadar parçası olduk ve yön vermek, direnişi büyütmek için emeğimizi ortaya koyduk. Bu çaba özellikle gençliğin bilinç ve örgütlülük planında mesafe katetmesi için sadece direniş süreci üzerinden değil, düzene karşı devrim ve sosyalizm mücadelesinin bir parçası olması üzerinden müdahalede bulunduk. Devrimci önderlik sorumluluğunu yerine getirme çabası ile kitle eylemlerine önderlik etmeye çalıştık. Tüm siyasal çalışmamızı bu sürece yön vermek için şekillendirdik.

Kamp çağırısı, devrime çağırısıdır!

Haziran Direnişi ile beraber kamp çağırısı yapan materyallerinin kullanımına ara verdik. Afişlerle, bildirilerle, kamp gündemi üzerinden kitle çalışması yürütmedik. Ancak kamp çalışması bizler için ayağa kalkmış gençlik içersinde onunla omuz omuza mücadele etmektir aynı zamanda. Eyleme yön vermek onunla birlikte soluk alıp vermektir. “Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için!” şiarını yükselttiğimiz günlerde gelecekleri ve özgürlükleri için alanlara çıkan, alanları ve kendilerini özgürleştiren gençliğe devrim çağırısını yapmaktı bizim için kamp çalışması. Zaten kampımızın politik bir etkinlik olduğunu, alışlagelmiş algıdan uzak, bir tatil olmadığını, kamp çağırımızın gençliği mücadeleye, devrime çağrı olduğunu belirtmiştik. Bu yüzden kampın örgütlenmesi aynı zaman kitle hareketine yön vermektir, onun ileri unsurlarıyla buluşmak ve tartışabilmek, bağ kurabilmektir. Bu gerçekleştiği oranda kamp çağırımız da karşılık bulacaktı.

Erteleme, kampın mücadeleyle, direnişle kurduğu bağın göstergesidir

Aylar öncesinden kararını aldığımız yaz kampımız böylesi bir döneme denk geldi. Kitlelerin direniş çadırlarını kurduğu, barikatlarda meydanlarda sabahladığı, gelecekleri ve özgürlükleri için eyleme geçtiği bir dönemde “Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için buluşuyoruz!” şiarlı Ekim Gençliği Yaz Kampı çağırımızın somut karşılığı kamptan önce alanlarda ortaya çıktı.

Böylesi bir dönemde tüm çabamızı bu alana yoğunlaştırmamız kamp çalışmamıza ara vermemize neden oldu. Üçüncü Devrimci Ateşin https://ortay.org

kurguladığımız koşullarda bu çok doğaldı. Haziran Direnişi’nin belli bir aşamaya gelmiş olması ve kampın bir araç olarak mücadeleyi büyütme, eylem içersinde olan gençliğin kendi eylemini bilince çıkartmasına vesile olabilmesi için 22-28 Temmuz 2013 tarihleri arasında kampımızı gerçekleştirdik. Gençliğin içinde bulunduğu eylemi ve direnişi tartışabilmesinin ve yön verebilmesinin tercihten öte bir ihtiyaç olduğunu düşünüyoruz. Nasıl ki ertelerken direnişin ve mücadelenin ihtiyaçlarını gözettiysek, gerçekleştirmeye karar verirken de yine mücadelenin somut çıkarlarını önümüze aldık.

Bu yüzden kampta gerçekleştireceğimiz seminerlerden atölyelere, tartışma başlıklarından şiarlarına kadar Haziran Direnişi’ni öne çıkarmayı, gençlikle bağını kurmayı önümüze aldık. “İsyan barikatlarından gençlik buluşmasına!” şiarıyla bunu somutlamış olduk. Kamp boyunca da gözlemlendiği üzere kampa Haziran Direnişi’nin, barikatların coşkusu ve ruhu hâkimdi. Tüm tartışmalar ve ürünler kitle eylemiyle baği içersinde ele alınıyor, direniş kampta kanlı canlı yaşatılıyordu.

Düzen güçlerinin kampımıza tahammülsüzlüğü ve çaresizliği

Bu yıl ilkini düzenlediğimiz kampımız düzen güçleri açısından da büyük bir ilgiye konu oldu. Kamp öncesinde kamp çalışmalarının yakından takip edilmesinden gözaltı-tutuklama terörüne, kamp alanının denetlenmeye çalışılmasından telefonlarla katılımcıların ailelerinin aranmasına kadar tahammülsüzlüklerini gösterdiler.

Kampın hemen öncesinde İzmir’de gerçekleşen operasyonlarla kamp çalışmasına emek veren birçok yoldaşımızın tutuklanması elbette ki toplam direniş süreci ve Ekim Gençliği’nin sürece müdahalesi üzerinden gelişse de kampımızın bu direniş süreciyle bağının gücünü de göstermektedir. Kampı kendinden menkul bir çalışma olarak görmediğimiz yerde, barikatlarda, meydanlarda yükselttiğimiz devrim çağırısını engellemek için gerçekleştirilen tutuklama terörü dolaysız olarak kampımızı da hedef almaktadır.

Kamp alanından görüntü alınmaya çalışılması, kampa gelen yollarda kamp yaptığımız hafta içersinde kontrollerin artması, jandarmanın katılımcıların isimlerini almak için sürekli olarak kamp alanının işletmecisini sıkıştırması sermaye devletinin kampımıza yönelik tahammülsüzlüğünün ortaya koyan örneklerdir.

Ankara ve İstanbul’dan kampa katılanların aileleri aranarak “oğlunuz-kızınız terör kampına gitti” sözleriyle provokasyon yaratılmaya çalışıldı. Hatta kampa gelmemiş olan bir liselinin annesi dahi

im mayası tutacak!

aranarak, odasında yatan oğlunun terör kampında olduğunu söyleyecek kadar pervasızlığını ve aczini ortaya koydu düzen güçleri.

Bir katılımcının babası ise kampa ziyaret gerçekleştiren “terör kampını” yerinde gördü ve destek verdi. Bu ziyaretin bir provokasyona dönüşeceğini hesap eden ve “terör kampına aile tepkisi”ni görüntülemeyi uman düzen güçleri elleri boş döndü. Hatta ailenin desteğine karşı hazımsızlığını aileyi tekrar arayarak ortaya koydular.

Kamp bileşenlerinin kararlı duruşu sayesinde tüm baskılar ve karalama çabaları boşa düşürüldü hatta kampa ek bir coşku, kararlılık ve militan bir ruh kattı. Kısa film atölyesi bu terör kampı kara propagandasını konu alan bir kısa film hazırlayarak ve bunu da tüm kamp bileşeninin kolektif tartışması ve çekimi üzerinden gerçekleştiren devlet saldırıları etkin bir teşhir çalışmasına konu edildi. Tüm bunların karşısında devletin çaresizliği ayan beyan ortaya çıktı.

Seminerler, söyleşiler: Kolektif tartışma kültürünün oluşturulmasındaki başarının göstergeleri

Dünyada ve Türkiye’de gelişen süreçleri tartışabilmek, bugün toplumun tartıştığı bir dizi siyasal gündeme dair tartışmalar yürütebilmek için seminer başlıkları seçtik. Türkiye’yi de direkt olarak etkileyen Ortadoğu’daki savaşlar, toplumsal ve siyasal olarak ülke gündeminde önemli bir yer tutan Kürt sorunu ve “açılım süreci” ile kadın sorunu, tüm bu sorunların düğüm noktası ve çözücü halka olan işçi sınıfının misyonu tartışma konusu yapıldı. Son iki başlık ise doğrudan gençliği kesen bir tartışma yapılabilmesi için belirlendi. Halk hareketinin dersleri ışığında devrimci gençlik mücadelesi, devrimci gençlik hareketi ve Ekim Gençliği’nin misyonu seminerleri ile dünyada ve Türkiye’de gelişen halk hareketleri, Haziran Direnişi üzerine çok ayrıntılı ve katılımı yüksek tartışmalar gerçekleştirildi.

Seminerlere katılım, söz alınması, tartışmaların belirlenen süreleri aşması ve katılımcıların dinlenme zamanlarını bu tartışmalar için feda etmesi anlamlıydı. Sürenin bitmesine karşı katılımcılar tartışmaların devam etmesi yönünde irade gösterdiler ve tartışmalar yemek ve dinlenme vakitlerinde de devam etti.

Büyük bir direnişin içersinden çıkıp kampa katılan güçlerdeki bu coşku yeni dönem için umut vericiydi.

Belirlenen seminerlerin ilgi çekmesi ve hayatta karşımıza çıkan somut sorunlar ve somut çözümler üzerinden tartışmaların yürümesi fazlasıyla anlamlı oldu.

Özellikle gençlik sunumlarında ortaya konan

yaratıcı fikirler, hem direnişin eğitici-öğretici yanını görmemizi sağladı, hem de kampın kolektif tartışma ortamının ön açıcılığını gösterdi. Bunun kendisi kampımızın oluşturduğu atmosferin ne kadar verimli bir çalışma ve tartışma ortamı yarattığının göstergesidir aynı zamanda.

Temel Demirel ve Sibel Özbudun ile gerçekleştirilen söyleşiler kampın coşkusunu arttırdı. Her iki söyleşinin de hem içeriği hem de coşkusunu Haziran Direnişi’ni yansıtıyordu. Ticari eğitim, gençlik ve gelecek sorunu üzerine gerçekleşen söyleşilerin her ikisinde de somut pratik öneriler tartışıldı ve mücadeleye dair inanç, kararlılık ve coşku artmış oldu.

Yılmaz Güney sineması üzerinden toplumcu gerçekçilik tartışma konusu yapıldı. Kültür-sanat alanına dair yapılması gerekenler, bu alanın mücadeleyle bağını nasıl kuracağımız üzerine verimli tartışmalar gerçekleştirildi.

Haziran Direnişi’nde öne çıkan bir araç olarak sosyal medya da kampın söyleşi başlıklarındandı. Sosyal medyanın ve internet alanının nasıl bir silaha dönüştürülebileceği tartışma konusu yapıldı.

Atölyeler: Kolektif yaratıcı emeğin kullanıldığı eşsiz fabrikalar

Bir dizi atölye ile sanatın mücadelede nasıl etkili bir araç olabileceğine ve sosyalist toplumda nasıl bir sanat anlayışının olması gerektiğine dair küçük birer adım atmış olduk. Ancak bu adımlar, bugün yaşadığımız kapitalist toplumun değer yargılarını, sanata bakışını ve bizlerin de bilinçlerinde oturtmaya çalıştığı kalıpları kırmak bakımından çok daha büyük adımlardı.

Ümit Yoldaş’ın “İsyanın sınırı, yaratıcılığın sonu yoktur” sözünün karşılık bulduğu alanlardan birisi de atölyeler oldu.

Kısa Film, Resim, Fotoğraf, Tiyatro, Müzik, Felsefe atölyeleri oluşturularak her birinin mücadelede nasıl birer araca dönüştürülebileceği üzerine anlamlı tartışmalar yapıldı. Her bir atölyede teknik bilgiler edinmenin yanı sıra bir haftalık çalışmalarla bir dizi ürün ortaya kondu. Çekilen kısa filmde yapılan stencillara, kapanış etkinliğinde müzik ve tiyatro atölyelerinin sunduğu ürünlerden felsefe atölyesinin tartışmalarına kadar verimli çalışmalar hayata geçirildi. Kamp değerlendirmelerinde atölyelerin yaratıcılığın gelişmesindeki etkisi öne çıkartıldı.

Bunların hepsinin yanında sanatsal faaliyetlerin bir dizi sanatçısının işi olmadığını, sanatın herkesin gündelik faaliyetinin bir parçası olması gerektiğini ve “yaşamda seyirciye yer yoktur” sözünün somut karşılığını atölye çalışmalarında göstermiş olduk. Bir dizi teknik ve yaratıcı atölye çalışması atölyelerin

veren bu yaratıcılık atölyelerin amacına ulaşmasını sağlamış oldu. Unutmadan belirtelim ki, tüm atölyelerin gerçek sonuçlarını mücadele alanlarında somutlandığı oranda göreceğiz.

Kamptaki ortak yaşam, gençliğin sosyalizme yatkinliğinin göstergesi

Kamp öncesinde, “kapitalizmin yozlaştırma, bireyselleştirme, bencilleştirme çabalarına inat, kolektivizmi öreceğiz. Tüm kampı bu bilinçle örgütleyeceğiz” demiştik. Bu sözlerin kampta karşılık bulmuş olmasının haklı gururunu yaşıyoruz.

Yemekten temizliğe, teknikten güvenliğe kadar komiteler üzerinden planlanan ancak herkesin tümüne katıldığı, emek harcadığı, her alanda emeğinin örgütlendiği bir yaşam kurgusunu hayata geçirdiğimizi söyleyebiliriz. İşleri başkasına yıkmak, işten kaçmak gibi kapitalist kültüre ait değerlerin esamesi okunmadı. Bir dizi mali olanaksızlığa rağmen şikâyetçi olan değil, sorunları kolektif bir tarzda çözmeye odaklı bir algı vardı ve pratikte de karşılık buldu.

Bu ruh hali herkesin hareketlerine, gündelik yaşantısına, gözlerindeki parıltıya kadar yansıyor. Hemen hemen tüm katılımcılar daha ilk günden aylardır, hatta yıllardır beraber yaşıyor muşçasına kaynaştı ve yaşama dahil oldu.

Sosyalist toplumun ortak yaşam açısından mütevazı bir örneğini kampımızda gördük, var ettik, yarattık. Kampımızın en önemli kazanımlarından birisi de bu kültürü katılımcılar arasında kısa bir zaman dilimi içerisinde oluşturabilmemiz oldu.

Katılımcılardan birinin deyişiyle, “hayallerimizdeki dünyanın somutlandığı yer” oldu kampımız. Paylaşımı “üç yoldaş bir bardaktan su içerek” yaşadık başka bir katılımcının deyişiyle.

Eksiklikleri göz ardı etmek emeğimize saygısızlık olur

Kampın toplamındaki başarısına rağmen eşyanın tabiatı gereği bir dizi eksikliği olduğu, olacağı açıktır. Diyalektik bize hiçbir şeyin mükemmel olamayacağını, her başarının içerisinde bir dizi başarısızlığın da olacağını öğretmektedir. Elbette kampımız için bunlar belirleyici olmamıştır ancak bunları gözardı etmek emeğimize saygısızlık olur.

Kampın ön sürecinde, kitle çalışmasında ve direnişe yön vermedeki eksikliklerimiz başta kampa katılım olmak üzere, direniş içerisinde öne çıkan güçlerin kampa katılımını örgütlemekte karşımıza çıktı. Böylesi nitelikli ve başarılı bir kampa çok daha fazla genç unsuru, mücadele içinde şekillenmiş

öncüleri katabilmemiz gerekiyordu.

Özellikle atölye çalışmalarının kampın çok daha öncesinde hayata geçirmemiz hem atölyelerin niteliğini hem de atölyelerden doğru katılımı arttıracaktı. Haziran Direnişi'nin varlığı bu noktada adım atmamızı zorlamış olsa da barikatlarda, direniş alanlarında bunları hayata geçirebilmiş olsaydık, şu anda daha ileri bir niteliğe kavuşmamızı sağlayacaktı.

Çok yoğun bir kamp programına sahiptik. Bu elbette ki bu temel bir soruna dönüşmedi. Katılımcıların katılımını değil ama toplamında kampın verimini bir nebze de olsa düşürmüştü. Ancak hemen hemen tüm katılımcılar günde 2-3 saat uyumayı göze alıp, yorgunluğu yok sayıp kampın her saniyesinden yararlanmaya, kampın her anının parçası olmaya çalıştılar. Ancak bu yoğunluk bizlerin işlerin peşinden koşan değil işleri örgütleyen konumumuzu etkilemedi.

Kampın gücüyle devrim çağrımıza devam edeceğiz!

Ekim Gençliği Yaz Kampı'nı başarıyla geride bıraktık. "Başarıyla" diyoruz; çünkü toplamına baktığımızda, gerçekleştirdiğimiz seminerlerden söyleşilere, atölye çalışmalarından gündelik yaşamı örgütlemeye, devlet güçlerinin saldırılarını göğüslemekten bir dizi teknik aksaklığın üzerinden gelmeye kadar kampın devrimci, örgütleyici, yaratıcı, kolektif ruhu ve işleyişi tüm bu çalışmaların başarıyla gerçekleşmesini, sorunların giderilmesini sağlamıştır. Bu kampımızın başarısıdır.

Tüm katılımcılar ortak bir yaşamın, geleceğe ait bir toplumun bir haftalığına da olsa parçası olmuş, bunun değiştirici, dönüştürücü devrimci etkisini yaşa(t)mıştır.

"İsyan barikatlarından gençlik buluşmasına!" şiarı karşılık bulmuş, kampımız barikatların direnişin ruhunu yaşatmıştır.

Kampımız kitle çalışmasında, gençliğe devrimci önderlik misyonunu yerine getirmedeki eksikliklerimizi görmede, bu noktada tartışmalar yapmada, adımlar atmada bir manivelaya dönüşmüştür. Artık kitle çalışmasında çok daha yaratıcı ve verimli olunacağı iddiası bir temenniden iradeye dönüştü. Bir dizi açıdan kalıpların kırıldığını tartışmalarda gördük, bu kalıpların hayatta da kırılacağına iradesini oluşturduk. Kampıta somutlandığı ve kelimelere döküldüğü üzere "Yaşamın kendisini devrimci faaliyetin ta kendisi olarak algılamak" gerektiğini bilince çıkarttık.

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için gerçekleştirdiğimiz kampımızın devrime çağrı olduğunu söyledik ve böylesi bir bakışla başarıya ulaştırdık. Kampımızda katılımcılar nezdinde de olsa devrimin mayasını güçlendirdik. Hâlihazırda gençlik içinde devrimin mayalandığını söylediğimiz yerde bu mayanın tutmasının bugün için tek koşulu devrimci önderlik misyonunun yerine getirilmesidir. Bu misyonu yerine getirecek yegâne güç bizleriz.

Kampımız bunun bilince çıkartılmasının, kampın bitimiyle beraber alanlarda bu bilincin ete-kemiğe bürüneceğinin iradesi olmuştur.

Bu vesileyle tekrarlıyoruz: Kampın gücüyle devrim çağrısını büyütme...

Ekim Gençliği

Ekim Gençliği Yaz Kampı sona erdi...

Büyük bir deneyimle geleceğe yürüyoruz!

Kolektif yaşam ve emek üzerine kurulu olan kampta, kısa fakat paylaşımları ve deneyimleri ile dolu dolu bir yaşam örgütlendi.

Aylar öncesinden hazırlığına başlanan ve yedi gün süren kamp coşku ve heyecanla bitirildi. Ekim Gençliği, Yaz Kampı 2013 ile özgürlük ve gelecek mücadelesinde yeni bir yapı taşı olma konusunda anlamlı bir adım atmış oldu.

4. gün...

3. gün yapılan forumun yaratıcı ve geliştirici etkisi 4. günün başlamasıyla kendini hissettirdi. Planlamanın ardından kampın başından beri kampın parçası olan BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada özellikle içerisinden geçmekte olduğumuz tarihsel dönem ve bu dönemde gençliğin tuttuğu yer vurgusu yapıldı.

Konuşmanın ardından "Kadın sorunu" üzerine gerçekleştirilecek sunuma geçildi. Sunumun ardından soru cevap ve forum kısmına geçildi.

Forumun tamamlanmasıyla beraber atölye çalışmalarına geçildi.

Yoğun ilgi gören atölyeler, insanların katılımı atölye saatlerinin dışında da dinlenme zamanlarını da ayırarak devam etti.

Saat 17.30 sularında Temel Demire ile "Gençlik ve gelecek sorunu" konulu söyleşi başladı. Temel Demire kapitalizmin teşhiriyle başladığı konuşmasında tek alternatifin sosyalizm olduğunu özel olarak vurguladı.

Söyleşi bitmeden, resim atölyesinden bir yoldaşın söyleşi esnasında yaptığı karakalem çalışması kampın anısına Temel Demire'ye hediye edildi.

Soru cevabın ardından akşam yemeğine geçildi. Gün boyunca yoğun bir programla süren kamp çalışmaları akşam etkinlikleriyle devam etti. 21.00'de başlayan sanat söyleşilerinde Yılmaz Güney'in sanatı ve sineması tartışıldı. PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Söyleşiye katılan Temel Demire de sanata dair görüşlerini dile getirdi. Militan sanatın özgürleşme aracı olarak görülmesi gerektiğini söyleyen Demire, sanatın mücadeleye katkıları üzerinde durdu. Aynı zamanda birçok katılımcı söz alarak düşüncelerini paylaştı.

Kampın 4. günü, gecenin sonunda güne dair yapılan forumla tamamlandı.

5. gün...

Kamp çalışmaları 5. gününde erken saatlerde başladı. 07.30'da kahvaltıda buluşan katılımcılar daha sonra "Sınıfın tarihsel misyonu" konulu sunumda biraraya geldiler. Soru ve tartışmalarla devam eden seminerde sınıfın parçalı tablosu ve sınıfın örgütlenme sorunları üzerinde duruldu. Tartışmalarda Haziran Direnişi'nden örnekler paylaşıldı.

Seminerin bitmesiyle beraber tiyatro, resim ve kısa film atölyeleri yapıldı.

Ekim Gençliği Yaz Kampı 5. gününde devrim ve sosyalizm mücadelesinde, Taksim-Gezi Direnişi'nde düşenler anısına bir etkinlik gerçekleştirildi.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte Ekim Gençliği adına yapılan konuşmanın ardından Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu Gezi Direnişi'ne atfedilen bir oyun sergiledi.

Tiyatrodan sonra direniş tutsağı olan Ekim Gençliği okuru Serdar Gür'ün annesi Nesrin Ana bir konuşma gerçekleştirdi.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu, hazırlamış olduğu anma programına başladı. Ardından Ölüm Orucu gazileri Muharrem Kurşun ve Fatime Akalın birer konuşma gerçekleştirdiler.

Ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu,

programına Ölüm Orucu şehitlerini anmak için hazırladıkları şiir, marş ve ezgilerle devam etti. Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin yoldaşların anısına söylenen türkü ve marşların ardından hep birlikte “Bize ölüm yok” adlı marş söylenerek etkinlik bitirildi.

Etkinliğin ardından yapılan gün değerlendirmesi ile de kampın 5. günü tamamlanmış oldu.

6. gün...

Katılımcılar “Kitle hareketi ve gençlik mücadelesi” üzerine tartıştı. Dünya’da ve Türkiye’de kitle hareketleri ve gençliğin bu mücadelelerdeki yerini ele alan sunumda sol hareketin direniş sürecindeki tutumları değerlendirildi ve eleştiriye konu edildi.

Sonrasında söz barikatlarından çıkıp gelen, direnişin coşkusunu kampa taşıyan katılımcılara verildi.

Kampın ilk gününde felsefe, tiyatro, müzik, resim, kısa film ve fotoğrafçılık dallarında oluşturulan atölyeler çalışmalarını tamamladı.

Kapanış etkinliğinin çalışmasını gün içinde yapan Ekim Gençliği okurları çevrede oturan emekçileri etkinliğe davet etti. Çalışmanın neticesinde etraftan birçok insan etkinliğe katılım sağladı.

Kapanış etkinliği kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmanın sonrasında devrim ve sosyalizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından atölyeler üretimlerini sergilemeye başladı. İlk olarak kısa film atölyesinin kamp boyunca çekimlerini gerçekleştirdiği ve polislin “terör kampı” demagojisine atıfta bulunan kısa filmin gösterimi yapıldı.

Daha sonra Tiyatro Atölyesi hazırladıkları oyunu oynamaya başladı. Müzik Atölyesi’nin hazırladığı programla kavganın şarkıları hep bir ağızdan söylendi.

Ve Sanat Tiyatro Topluluğu’nun etkinliğe gönderdiği mesaj okundu. Ardından bir katılımcı Avrupa Ekim Gençliği adına kampı selamlayan bir konuşma gerçekleştirdi. Yurtdışından genç komünistlerin yoldaşa selamları alkışlarla karşılandı.

Etkinlik genç komünistler tarafından yapılan konuşma ile devam etti. Coşkulu konuşmadan sonra sahne Grup Eksen’e bırakıldı.

Kapanış etkinliği MİKE Müzik Topluluğu’nun seslendirdiği coşkulu halaylarla sona erdi. Etkinlik esnasında ‘şikayet’ gerekçesiyle kamp alanına gelen jandarma tacizine rağmen “Çav Bella” marşı çevrede oturan emekçilerle birlikte sıkı yumruklarla söylendi.

Son gün...

Kampın son günü her zamanki gibi erken saatlerde yapılan ortak kahvaltıyla başladı. Daha sonra kampın son seminer konusuna, “Gençlik hareketi ve Ekim Gençliği’nin misyonu” başlıklı tartışmaya geçildi. Sunum, Haziran Direnişi patlak vermeden önce Ekim Gençliği’nde yayınlanan değerlendirmelerden yapılan alıntılarla başladı. Bu noktada süreci ön gören isabetli değerlendirmeler sunuldu.

Seminerin ardından hep birlikte kamp değerlendirmesi yapıldı. Katılımcılar kampa dair gözlem ve düşüncelerini dile getirdiler. Değerlendirmelerin ardından halaylar çekilmeye başladı. Bu arada kampın son ortak sofrası kuruldu.

Çekilen halaylar ve yenilen son yemeğin ardından kamp katılımcıları kampın deneyimlerinin, kolektif emeklerinin ürünlerini alanlarda, gittikleri her yerde yaymak için sözleşerek kamp alanından ayrıldılar. Ve ilki düzenlenen Ekim Gençliği Yaz Kampı büyük bir deneyim ve emek ile sona ermiş oldu.

Ekim Gençliği / İzmir

“Düşlediğimiz yaşamı burada somutlaştırdık!”

Ekim Gençliği Yaz Kampı’nın son gününde katılımcılar tarafından yapılan değerlendirmelerden bazılarını kısa notlar halinde sunuyoruz...

* Kampı oldukça olumlu değerlendiriyorum.

Kolektif ve dayanışma içinde bir hayat vardı. Herkes görev aldı, herkesin öznel yeteneklerini sergileyebilecekleri atölyeler kuruldu.

* Tecrübe ettiğim ilk kamp, bu yüzden bir heyecanım vardı. Bu deneyimi yaşamak çok güzel. Atölyelerin üretimleri çok güzeldi.

* Örneği olmayan bir kamp düzenledik, katılım bir ölçüt değildir. Dayanışma, kolektivizm ve gönüllülüğü ilmek ilmek dokuduk.

* Ben kampı çok beğendim ve sizleri tanıdığımıza çok memnun oldum. Biz büyük bir aileyiz. Çok daha büyük şeyler başarabilir ve geliştirebiliriz. İsviçre’deki çalışmaları yürütmek için güç verdi bana. (Avrupa Ekim Gençliği’nden katılımcı)

* İdeallerimizdeki yaşam biçimi, pratiğini kampta buldu. Tartışmalar aydınlatıcı oldu. Ümit’in direngenliği ve ruhuyla ayrılıyorum kamptan. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

* Çok ciddi ve kritik bir dönemden geçtik. Kampın en büyük özelliği toparlayıcı olmasıydı. Seminerler ve atölyeler oldukça eğiticiydi. Elbette yorulduk, ancak motivasyon çok kuvvetliydi. Üretimler çok keyifliydi. Eksikliklerimiz vardı, ertelemekten kaynaklı.

* Burada olmayan yoldaşları temsil ettiğimin için heyecanlıyım. Onların kamp sürecinde yoğun emekleri vardır. Herkes umut ve gururla ayrılıyor buradan.

Özellikle atölyeler çok yararlı oldu. Kampın sonrası da çok önemli. Buradan aldığımız güçle kampüslerde daha fazla şeyler yapacağız. Tutuklamalar çalışmalarımızı aksatmayacak. (İzmir’den bir katılımcı)

* Kamp çok verimliydi. Beni en çok heyecandıran şey, 2-3 saatlik panellerin ardından yorulmadan tartışmaya devam etmemizdi. Seneye daha güçlü bir kamp yapacağımızı düşünüyorum.

* Arkadaşlarımın vasıtasıyla geldim. Örgütlü değilim. Katılmadığım görüşler var. Ama burada çok şey öğrendim. Forumlarda daha aktif olmaya karar verdim. Hepinize yoldaş diyebiliyorum. Kolektif yapının ne olduğunu burada öğrendim, bireysel takılan bir insandım. Döndüğümde bayağı bir araştırma yapmaya karar verdim.

* Atölyelerin amacına ulaştığını gördüm, çok mutlu oldum. Bu kadar yoğun bir günün içinde katılımcı gerçekçi

sanatın hayata geçirilebileceğini gördüm. Söyleşiler, seminerler ufuk açtı.

* Çok heyecanlıyım. Önce kararsızdım. “Ben işçiyim, ne işim var” dedim. “Hiç kimseyi tanımıyorum, nasıl kaynaşacağım, nasıl ısınacağım” diye düşündüm. Yoldaşlığın ne olduğunu anladım. Birçok insanla aynı bardaktan su içtim. “Öğrenciler havalı olur” derlerdi, ama yok öyle birşey. Seminerler çok güzel geçti. (Bir metal işçisi)

* Maddi nedenlerle katılamayan arkadaşlar oldu. Cuma günü katıldım, atölyelerden çok etkilendim. Çok güzel şeyler çıkarmışlar. Seminerlerden de çok şey öğrendim. (Manisa’dan bir metal işçisi)

* İlk defa böyle bir kampa katılıyorum. Yeni bir dünya, yeni bir düzenden bahsediyoruz ve biz bunun bir örneğini yaşadık 7 günde. Sonraki kamplarda eksiklikler giderilir diye düşünüyorum. (Esenyurt’tan bir işçi)

* Düşlediğimiz yaşamı burada somutlaştırdık, çok coşku vericiydi. Atölyeler yaratıcı ve verimliydi. Sermaye devletinin kolluk güçleri ailelerimizi tehdit etti, bu çok doğru bir iş yaptığımızı gösteriyor.

* Hayalini kurduğum yaşama ilk adımı atmış oldum, çok mutluyum. Devamını diliyorum.

* Ben ilk defa bir örgütlülüğün içinde oldum, buraya merak ettiğim için geldim. Daha önce hiç böyle birşey yaşamamıştım. Çekingenliğimi attım. Bundan sonra ben de örgütlenmeyi düşünüyorum.

* 3 yılda burada çok şey öğrendim. Mahirleri, Denizleri, İboları çok uzakta görmüyorum, size yakınlar. (İranlı bir katılımcı)

* Örgütlü bir insan değilim, bağımsızdım. Umudum direnişle yenilendi. Kampta yaşadıklarım umudumu perçinledi. Eğer buraya gelmeseydim neyi kaybetmiş olacağımı bilmeyecektim. Çok radikal kararlar aldım.

* Tarihsel bir süreçten geçiyoruz. Bunalımlar, savaşlar dönemindeyiz. Televizyonlarda kitlelerin eylemini gördük. Kitlelerin eylemine birebir içinde tanıklık ettik. Kaybedecek zamanımız yok. Hepimizin sorumluluğu yeni bir yaşamı başlatabilmek. Kendimize ve yaşama müdahale edebilmek. Kampımız bu iradenin somutlanmasıdır.

Ekim Gençliği / İzmir

“‘Özgürlük’ talebi ile emeğin mücadelesi buluşacak!”

Ekim Gençliği Yaz Kampı’na katılan Sibel Özbudun ile Gezi Direnişi ve gençlik üzerine konuştuk...

23 Temmuz 2013 | İzmir

- Gezi Direnişi ile başlayan süreç hakkındaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

- Gezi Direnişi ile birlikte bu topraklarda tarih yeni bir ivme kazandı; üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi duran toplum silkindi ve 1970’li yıllardan bu yana ilk kez yığınsal ve radikal bir direnişe yetili olduğunu gösterdi, hem dosta hem de düşmana...

Gezi Direnişi, farklı talepleri eklemleme becerisini gösteren bir kalkışmadır; direnişi tetikleyen nedenler, kanımca birbirleriyle bağlantılı üç motif etrafında toplanıyor.

Bunlardan ilki, AKP iktidarının toplumsal yaşama, yaşam tarzına artan müdahaleleri: İnsanların ne yiyip ne içeceğine, kadınların kaç çocuk doğuracağından nasıl giyineceklerine, gençlerin taşıklarda nasıl davranacağına, çocukların hangi kitapları okuyacağından sanatçıların neyi ve nasıl icra edeceklerine, Alevilerin ibadetlerini nerede,

nasıl gerçekleştireceklerine, TV dizilerinin tarihi nasıl yansıtacaklarına... Boğucu bir muhafazakârlık toplumun her alanına müdahil oluyor. Bu ise, “özgürlük” talebinin kalkışmanın önemli bir ayağı olmasına yol açtı.

İkinci olarak, toplumsal açıdan muhafazakâr, ancak iktisadî açıdan gözü kara bir liberal olan AKP’nin, yeni rant alanları yaratma hırsı doğrultusunda yaşam alanlarına saldırısı: Akarsular, göller, kıyılar, parklar, ormanlar, kentsel mekanlar... Ülke sathında “rantsal dönüşüm”e hedef olmayan bir karış toprak kalmadı... Dargelirliler, köylüler, emekçiler, işsizler, öğrenciler; velhasıl bu ülkenin sıradan insanları bir süre sonra nefes alacakları bir mendillik alan kalmayacağını hissettiler. Bu ise, Gezi kalkışmasının “ekolojik” vechesini oluşturdu.

Ve nihayet, anaakım medyada fazla sözü edilmeyen, ancak bence bu direnişin en önemli motifini oluşturan, iktidarın neoliberal politikaları sonucu derinleşen ve çapı giderek genişleyen yoksullaşma ve yoksunlaşmayı sayabiliriz. 2000’li yıllarda ülkede gelir dengesi daha da bozuldu, yoksulların ulusal gelirden aldıkları pay daraldı; “sağlık ve eğitimin ticarileşmesi kentsel mağduriyeti derinleştirdi; işsizlik, özellikle genç işsizliği, vahim bir hal aldı. Bu durum, Haziran kalkışmasının varoşlarda aldığı radikal boyutları açıklamaktadır ve Gezi Direnişi’nin emek vechesini oluşturuyor.

Haziran ayı içerisinde tetiklenen ekonomik krizin sonbaharda derinleşecek sorunlarıyla, ben bu direnişin ikinci evresine yol vereceğini ve bu kez emek taleplerinin öne çıkacağına kaniyim.

İktidarın bu süreçte aldığı radikal boyutları, emek taleplerinin öne çıkacağına kaniyim.

yüzüne gözüne bulaştırırsa -ki öyle gözüküyor-, bu patlayıcı birikimine bir de Kürt tepkilerini ekleyin. Yani iktidarı “sıcak” bir sonbahar bekliyor...

- Gezi Direnişi sürecinde gençliğin tuttuğu yer hakkındaki değerlendirmelerinizi paylaşabilir misiniz?

- 1990’lı yıllarda doğan kuşak, gençliğin apolitik, tekbenci, duyarsız vb. olduğu yönündeki tüm yargıları Gezi kalkışmasıyla birlikte yıktı. Her kalkışmada olduğu gibi Gezi Direnişi’nde de gençlik ön plana geçti, toplumun kabuk tutmuş vicdanını harekete geçirdi, insanlara bir şeyler yapılabileceğini, korku ve bezginlik duvarının aşılabileceğini gösterdi.

Kişisel olarak o güne dek sokağa çıkmamış, polisle karşı karşıya gelmemiş onbinlerce gencin internet kafelerinden, odalarından, futbol sahalarından, kendi mekanlarından çıkarak hayata karışmalarındaki sürat ve güvenlik güçleriyle karşı karşıya gelmelerindeki gözüpeklik beni şaşırttı. Politikadan söz ettiklerine hiç tanık olmadığım öğrencilerim -ki genellikle “müreffeh” kesimlerin gençlerinden oluşuyorlar- direniş sırasında beni arayarak gelişmelerden haberdar ediyor, polisle nasıl çatıştıklarını anlatıyorlardı. 2-3 gün içerisinde gençlik içerisinde yepyeni bir “ethos”un biçimlendiğine tanık olduk: Gözüpek, kararlı, özgüvenli, paylaşımcı, mizahî...

Bu “dönüşüm”de 1 Mayıs alanını geri kazanmak için, siyasi tutsaklarla dayanışmak için, NATO, IMF vb. zirvelerine, savaş tezkeresine karşı, Kürtlere yönelik baskı ve katliamları protesto etmek için, HES’lere karşı vb. yıllardır direnen, mücadele eden devrimci gençlerin payı çok büyük, hiç kuşku yok ki... TOMA’lara, çeviklere, gaz bombasına karşı direnilebileceğini, daha az deneyimli akranlarına onlar gösterdiler. Daha da önemlisi, direnişin “milliyetçi”, “anti-Kürt” ya da “kadın-düşmanı” bir söyleme teslim olmamasını onlar sağladılar.

- Haziran Direnişi’ndeki isyan barikatlarında yeni dönem mücadelelerine hazırlanan gençliği ne gibi görevler bekliyor?

- Önümüzdeki dönem, öyle gözüküyor ki, “özgürlük” talebi ile emeğin mücadelesi buluşacak. Bunun yanı sıra, sonbahardan itibaren, AKP iktidarının kendisine sunabilecekleri -bunun kocaman bir “hiç” olduğu gün geçtikçe daha görünür oluyor- konusunda düşünceliğe uğrayan Kürt dinamiğinin yeni bir cephe oluşturma olasılığı yüksek.

“Laiklik”, “emek hakları” ve “Kürt” dinamikleri, teslim etmek gerekir ki, son onyıllar içerisinde birbirlerine yabancılaştı, yer yer düşmanlaştı.

Direnış hareketinin bu üç dinamiğin basıncı altında parçalanmamasını sağlamak, son derece önemli – iktidarın bu dinamikleri birbiriyle çatıştırma yönünde oynayacağından en ufak bir kuşku yok. Bunun engellenmesi, üç talep hattını, üç dinamiği

(“devletçi” olmayan, toplumsal bir laiklik/sekülerizm; Kürtlerin özgürleşmesi ve emeği ve bios’u merkeze alan antikapitalist dinamik) sentezleme potansiyeline sahip tek hareket olan sosyalistlerin direnişin yönlendirilmesinde ağırlık kazanmasıyla mümkün.

Direnış büyük ölçüde kamusal alanlarda (meydanlar, sokaklar, aynı zamanda okullar, üniversiteler) gövde bulduğu ve ana gövdeyi gençler oluşturduğu ölçüde, gençlere bu sentezin fiiliyata geçirilmesinde çok önemli görevler düşüyor.

Yanı sıra, devreye giren “palalılar” iktidarın kendi paramiliterlerini hazırlamakta olduğunu gösteriyor. Öyle anlaşıyor ki, paramiliter şiddet önümüzdeki dönemde daha da artacak. Eğer yakın tarihte, yani Sivas’ta, Maraş’ta, Çorum’da neler yapabileceklerine tanık olduğumuz bu “devlete yardımcı” güçler devreye girerlerse, mücadele çok daha zorlu bir görünüm alacak demektir. Özsavunu bu bakımdan büyük önem kazanıyor.

- Birleşik, kitlesel ve militan bir gençlik hareketi yaratma bakışıyla hareket eden bir gençlik örgütü olarak bu yıl ilk kez bir kamp düzenliyoruz. “İsyan barikatlarından gençlik buluşmasına!” şiarıyla örgütlediğimiz kampımız hakkındaki düşüncelerinizi paylaşabilir misiniz?

- Somut koşullar nedeniyle kamp yaşamınıza ne yazık ki çok kısa bir süre konuk olabildim. Ama daha ikinci gün erişebildiğiniz örgütlülük düzeyi, beni etkiledi. İşlerin kolektif ve paylaşımcı bir ruhla gerçekleştirilmesi, açık alanda sağlayabildiğiniz teknik donanım düzeyi, söyleşimize katılanların coşkusu, etkileyiciydi.

- Dönem içerisinde üniversitelerimizde polis, ÖGB terörüyle sık sık karşılaştık. Soruşturma ve baskılarla gençlik teslim alınmaya çalışıldı. Bugün ise kampa katılan arkadaşlarımızın aileleri polis tarafından aranarak “Çocuğunuz terör kampına katılıyor” gibi bir söylemle baskı ve saldırılar devam ettiriliyor. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Bu bir “polis geleneği” haline geldi. Geçen yıllarda konuşmacı olarak çağrıldığımız pek çok kampta polisin benzer telefonlu (hatta bizzat ailelerin kapısına gelerek) bu tip “uyarılar”da bulunduğunu aktarmıştı arkadaşlar. Tabii bu kez ülke çapında milyonları sokaklara döken direnişin “kuyruk acısı” da var “güvenlik” güçlerinde. Geçtiğimiz gün Gezi Parkı’nda düğünlerini yapan iki sağlıkçı gencin tanıklıkları, polisin “hile ve desise” konusunda nasıl “kendini aştığı”nı ortaya koyuyor: İlaç kutuları içine zehir koymalar, içinde fuhuş yapılan çadırları direniş alanına taşıyıp medyaya haber uçurmalar, dolar üzerinden “bağış” çantaları getirmeler... Ya da Antalya’dan Gezi Parkı’na yürüyüşe geçen gençleri “bu rampa diktir, arabaya binin sizi götürüelim, ‘yürüdük’ dersiniz” önerileriyle açığa düşürme çabaları, muhbirlik teklifleri... Gerçekten de “destan yazıyorlar!”

- Son olarak kamp katılımcılarına ve dört bir yanda mücadele yürüten gençlik güçlerine ne söylemek istersiniz?

- Yiğınların zaten meydanlarda haykırmakta olduğu şeyi: “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” diyorum. Ve ekliyorum: Kazanacağız!

Ekim Gençliği

“Zaman devrime akıyor!”

Ekim Gençliği Yaz Kampı’na gelen mesajları kısaltarak sunuyoruz...

Dostlar, yoldaşlar...

Bizler Kırıklar F Tipi’nde kalan Ekim Gençliği Gezi Direnişi tutsaklarıyız. Yüz binlerin, milyonların heyecanına ve başkaldırısına destek olan ve başkaldırının kendisi olan genç komünistleriz. Burjuvazinin korkusu büyüyor. Artık saltanatlarının sonunun yaklaştığı, ezilen her kesimin uyandığı bir dönemden geçiyoruz. Ve gençlik bu uyanışı en derinden hissediyor. “Yeni bir dünya mümkün!” diye haykıran bedenler sosyalizme yaklaşıyor.

(...)Barikatlarda ve eylemlerde dinamik ruh ile eylemliklerin durumu değiştiren gençliğin önündeki sorumluluklar gün yüzüne çıkmış durumda. Ve kazanacağımız yeni bir yıl var önümüzde. Yeni dönemde kampüslere rengimizi vermeli ve gençliğin enerjisini devrim ve sosyalizm kanallarına akıtmalıyız. (...)

Dostlar, kampta beraber olamasak da, yüreklerimiz hep sizlerle. Bizler mücadelenin başka bir alanında Ekim Gençliği’ni sahiplenmenin onuru içindeyiz. Kavganın bitmediğini F tipinin metrelerce duvarlarından haykırarak buraları çalışma alanı olarak benimsiyoruz. Rosa’nın dediği gibi: “Bütün gizli ve acı gözyaşlarının tekrarının vicdanına yükleyene kadar soluksuz ilerleyeceğiz.” Sizlerle beraber olabilmek ümidi ile....

Dokuz Eylül Üniversitesi ve Ege Üniversitesi
Gezi Davası Tutsakları

Sevgili yoldaşlar,
Yaz Kampı’nı Avrupa Ekim Gençliği olarak yoldaşça selamlıyoruz!

Günlerdir kampın gidişatını büyük bir heyecanla izliyoruz. Sizlerle bu ortamı paylaşamamış olmamızın üzüntüsünü yaşıyoruz. Fakat haber ve resimlerden yansıyan kolektif yaşamı bizler de Avrupa’dan paylaşmış olduk. Yaz Kampı’nı devrimci ruhla ve bir

uzaktan yaşadık ve hissettik.

Türkiye’de 1 Mayıs’a, 6 Mayıs’a ve Gezi Parkı Direnişi’ne Avrupa Ekim Gençliği olarak katılan birçok yoldaşımız oldu. Taksim Direnişi boyunca gençliğin kitlesel ve dinamik bir biçimde yer alması bizleri çok etkiledi ve mücadelecı ruhu Avrupa’da da hissettik. Burada birçok ülkede yaşanan destek eylemlerinde gençliğin daha çok yer almasını sağladı. Katıldığımız her eylemin mücadelecı ruhu bizleri derinden etkiledi, mücadele etme irademizi güçlendirdi, devrime inancımızı büyüttü ve mücadele sorumluluklarımızı yakıcı bir biçimde hissettirdi. Gençliğin önemli ve temel bir rol oynadığını bu süreçte çok net bir biçimde görmüş olduk. (...)

Biz komünist gençler olarak bu sorumluluğun bilincine varıp bu mücadeleye sahip çıkmalıyız. Zaman devrime akıyor ve bizler devrime hazırlanmalıyız. Bu devrimci görevimizi her alanda örgütleyeceğiz. Yaz Kampı’nı devrime hazırlanma sürecinin bir adımı olarak görüyoruz.

Yaz Kampı’nı devrimci duygularımızla yürekten selamlıyoruz!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Avrupa Ekim Gençliği

Merhaba dostlar

Ekim Gençliği olarak “Geleceğimiz ve özgürlük için buluşuyoruz!” şiarıyla örgütlediğiniz kampı devrimci duygularımızla selamlıyoruz. Gelecek günler nice “Haziran direnişlerine” gebedir. Devrime giden yolu sizler gibi sınıf devrimcileriyle birlikte göğüslemekten onur duyarız. “Ve sanat” olarak bütün üretimlerimiz işçi sınıfının hizmetinde olmuş ve olacaktır. Biliriz ki “sanat amaç değil araçtır, gaye hayattır.” Hayatı var edenlere bin selam olsun!

Yaşasın proleter devrimci sanat!

Ve Sanat Tiyatro Topluluğu

Mısır'da devrim ve karşı devrim sarmalı...

Restorasyonun restorasyonu

Volkan Yaraşır

Ortadoğu'nun kalbi Mısır'da devrimci süreç yükseliş ve düşüş, savruluş ve salınımlı bir tarzda devam ediyor. Mısır'da kitlelerin Prometheus'un sönmeyen ateşini aramadaki ısrarı sürüyor.

"Devrim korkusu, her zaman için devrimin yaygın bir ihtimal olmasından daha yaygın bir olgudur."

E. Hobsbawn

Mısır'da iç savaşa doğru

Mısır, hızla bir iç savaş sürecine giriyor. Ordu kitleleri yönlendirerek ve kitlelerin aktif desteğini alarak, Müslüman Kardeşler'in darbeye karşı başlattıkları, Rabia Meydanı'nı işgal etme eylemine müdahale etti. Ordunun gerçekleştirdiği katliam sonucu yüzlerce Müslüman Kardeşler taraftarı yaşamını yitirdi, binlercesi yaralandı.

Mursi ve Müslüman Kardeşler iktidarına karşı tarihin en büyük kitle eylemini gerçekleştiren Mısır halkının bir kısmı, bu kanlı operasyona aktif olarak katıldı. Hatta bu katılım ordunun çağrısıyla oldu. Kitlelerin katılımı Müslüman Kardeşler'in bir daha iktidara gelmemesi gibi bir nedenle gerekçelendirilse de, son derece trajik bir durumdur. Kitlelerin bağımsız inisiyatifini kırıcı, yaratılan birikimleri aşındırıcıdır. Ayrıca kitle hareketini sistem içine hapsedici ve sınırlayıcı içeriktedir.

Katliam ve fiili iç savaş ortamı Mısır'da bütün dengeleri alt üst etti. Ordu, Mübarek sonrasında Pentagon ve NATO kanallı son derece iyi ayarlanmış hamlelerle, bir nevi toplum mühendisliği düzenlemeleriyle inisiyatifini inanılmaz artırdı. Mısır'ın tek hakim gücü oldu. Kitle hareketini çarpıtarak, enerjisinden yararlanıp hem darbe yaptı, hem de darbeyi geliştirici hamleler gerçekleştirdi.

Ordu, Mısır'da "yeni düzeni" kurmak için devreye girdi. Ordu, Müslüman Kardeşler'in ya da başka bir burjuva kliğin inisiyatifini, örgütsel ve ekonomik gücünü (Mursi ve Müslüman Kardeşler'in İsviçre, Türkiye, ABD ve diğer ülkelerdeki hesaplarının dondurulmasının istenmesi başlangıçtır) kırmayı hesaplıyor.

Ordu bu anlamda hem düzen kurucu bir misyonla hareket ediyor, hem de en önemli sermaye gücü olarak (kendisiyle ortak hareket eden sermaye gruplarıyla birlikte, sermaye ile sermaye arasındaki yıkıcı rekabet gereği ve sermayenin yoğunlaşma ve merkezileşme eğilimleri doğrultusunda) doğasına uygun bir şekilde sürece müdahale ediyor.

Mısır'da darbe ve darbeyi pekiştirici hamleler bir başka boyutta, siyasal İslam'ın bölgenin stabilizasyonunu ve kapitalist entegrasyonu aksatıcı yönler taşıdığı ve büyük kitle hareketlerine yol açtığı ve kriz yönetiminde başarısız olduğu ve bunun doğal sonucu olarak bölge jeo-politiğinde ciddi riskler yarattığı için emperyal merkezlerin bir yönelim değiştirdiğini ortaya koyuyor.

30 Temmuz 2013'te, AB temsilcisinin bütün taraflarla görüşmesi, Müslüman Kardeşler'in "yeni" siyasal sürece katılmasını ve gözaltındakilerin ve tutukluların bırakılmasını istemesi, sürecin hızla normalleştirilme çabasıdır. Ayrıca AB'nin bölgede diplomatik, siyasi ve ekonomik nüfuz alanı oluşturma gayreti olarak yorumlanabilir. Bu girişimlerin Mısır'da siyasal tansiyon ve polarizasyon düşünüldüğünde sonuç

alıcı olması pek mümkün değildir. Öte yandan kitle hareketinin dinamiklerinin görülmediğinin bir göstergesidir. Burjuva klikler arasındaki bir diplomasinin nasıl sonuçlar doğuracağı önümüzdeki günlerde daha da netleşecektir. Bu faktörler yukarıdaki yorumumuzu değiştirmez hatta güçlendirir.

Darbe ve sonrası gelişmeler son derece hızlı seyretti. Mısır'da 25 Ocak 2011'de başlayan, 30 Haziran 2013'te yeni bir evreye giren devrimci sürecin yaşadığı sorunsalı ya da Mısır'da devrim ve karşı devrim sarmalını inceleyen bu makale daha önce bitirilmişti. Bu girişle yeni gelişmeler değerlendirildi. Mısır'da devrim ve karşı devrim sarmalı sürüyor.

Mısır'da 25 Ocak 2011'den, 30 Haziran 2013'e...

2011 Ocak Ayaklanması, Mısır'ı devrimci bir sürecin içine soktu. Tunus'ta başlayan Mısır'da kendini şiddetle hissettiren ayaklanma dalgası diktatör Bin Ali'yi 28 günde, Mübarek'i 18 günde iktidardan düşürdü.

Senkronize bir karakter gösteren Arap isyanları; Kuzey Afrika'dan Arap Yarım Adası'na ve Ortadoğu'ya hızla yayıldı.

Büyük öfke dalgası gerici Arap rejimlerinin bütününe sarstı. Ortadoğu'nun "kurulu" dengeleri ve statükoları yaşanan süreçten şiddetle etkilendi.

Mısır ve Tunus'ta odaklanan isyan dalgası, muazzam devrimci olanaklar yarattı. Her devrimci sürecin içinde yaşanan büyük gelgitler ve salınımlar Mısır ve Tunus'ta da yaşandı. Yaşamaya devam ediyor.

Emperyalizm, aşağıdan devrim tehdidine ve Ortadoğu'daki jeo-politik dengeleri ve projeleri alt-üst edecek gelişmelere karşı hızla önlem aldı. Çok boyutlu bir karşı devrimci programla hareket etti. Gerici Arap rejimlerinin bu programa aktif bir şekilde dahil olmasını sağladı. Büyük sermaye ve kitleler arasında yaşanan

dalgası, gerici Arap rejimleri içinde ciddi bir tehlike olarak algılandı.

Mısır ve Tunus'ta aşağıdan devrim tehlikesi, siyasal İslamcı güçlerin restorasyonun temel aktörü (ordunun iki ülkede de stratejik rol oynadığının altını çizmek gerekiyor) haline getirilerek engellendi. Ayrıca diğer Arap ülkelerinde, farklı karşı devrimci taktikler devreye sokuldu. Libya ve Suriye'de yeni emperyal konsept, yoğunlaştırılmış bir iç savaş taktiği olan vekalet/taşeron savaşları devreye sokuldu. Libya'da Kaddafi rejimi, NATO müdahalesiyle yıkıldı. Suriye'de aynı konseptte uygun iç savaş politikaları hayata geçirildi. Bahreyn'de isyan bastırılamayınca, Suudi Arabistan devreye girdi. Ayaklanma büyük bir şiddetle bastırıldı. Ürdün gibi bazı Arap ülkelerinde çeşitli politik varyasyonlar ve değişik düzeylerde sübvansiyonlarla dalga kontrol altına alınmaya, kırılmaya çalışıldı.

Arap coğrafyasında isyan ve ayaklanmaların odağını oluşturan Mısır ve Tunus'ta, devrimci süreç salınımlı bir şekilde devam ediyor.

Demokrasi, halkın "yeni afyonu"

Mısır ve Tunus'ta isyan dalgasının kırılması (Mısır'da 18 gün devam eden isyan günlerinde 20 milyon kişi mobilize oldu) en azından sistem içine çekilmesi, sistemin rektifikasyonu için kitlelerin yeni afyonu olan demokrasiye ve onun büyüklü ve kolektif halüsinasyon aracı olan seçimlere stratejik rol yüklendi. Böylece kitlelerin sistemin siyasal labirentlerinde inisiyatifinin kırılması ve sistem içi seçeneklere tabi olması ve hapsolması hedeflendi.

Halkların öfkesi ve sokağın yıkıcı gücü seçim sandıklarında "boğuldu".

Seçimlerin yapılması bile başlı başına bir lejitimasyon işlevi gördü. İsyanın yıkıcılığı kontrol altına alınarak, sistemin meşruluğu sağlandı. Demokrasi ve seçimler,

restorasyon politikaların temel yönelimleri oldu.

Restorasyon bir karşı devrimdir. Devrim ve karşı devrim siyasal tarihte birçok kez aynı sürecin parçaları olarak işledi. Sınıfsal antagonizmanın şiddetinin en üst boyuta yükseldiği koşullarda, egemenler ve ezilenler olağanüstü bir savaşın içine girer. Savaşı örgütlü ve hazırlıklı, güç kazanır. Mısır ve Tunus'ta devrim ve karşı devrim/restorasyon diyalektiği bütün çıplaklığıyla işledi. Aşağıdan gelen devrim tehdidi, egemenlerin restorasyon hamleleriyle boşa çıkarılmaya çalışıldı.

Karşı devrim Marx'ın tanımıyla nasıl ki “devrimin kamçısı” oluyorsa, Mısır'da devrimci süreçte karşı devrimin kamçısı oldu. Devrimin bir tehdit olarak hissedilmesi bile sert restorasyon politikalarını beraberinde getirdi.

Özellikle hem Mısır, hem de Tunus'ta devrimci siyasal öznenin yokluğu ya da örgütsüzlüğü, ayrıca işçi sınıfının örgütsüzlüğü ve amorge yapısı, karşı devrimin manevra ve hamle yapma şansını arttırdı.

Büyük sınıf ve kitle hareketi mobilizasyonları, sistemin en örgütlü yapısı ve yine sistemin parçası olan siyasal güçler devreye sokularak bloke edildi. Mısır'da ordu ve Müslüman Kardeşler, Tunus'ta En Nahda bu rolü üstlendi.

Konu itibarıyla Mısır'da yoğunlaşırsak, ordu ayaklanma sürecinde polisin ve “Baltacılar” adı verilen para-militer güçlerin vahşeti karşısında nötr kalarak, yıpranmamaya çalıştı. Bir piyar çalışması olarak halkla ilişkilere özen gösterdi ve dikkat etti. Bu tavır artık gitmesi kesinleşmiş Mübarek sonrası döneme, pozisyon alış olarak da okunabilir.

Mısır'da silahlı bürokrasi yani ordu sistemin kendisi ve Mısır kapitalizminin en önemli ekonomik gücüdür. Ordunun finans, inşaat, turizm, beyaz eşya, giyim ve gıda sektöründe ciddi yatırımları bulunmaktadır. Ayrıca ordunun Mısır toplumu üzerinde pederşahi bir imajı vardır.

Ordunun bu pozisyon alışı Mübarek sonrasında otoriteyi hızla kendinde toplamasına olanak sağladı. Restorasyonun bir parçası olarak, ayaklanma günlerinde Mübarek'le görüşen, son derece pragmatist tavır alan, tabanını kontrol altına almaya çalışan Mısır'ın ikinci örgütlü gücü Müslüman Kardeşler devreye sokuldu.

Böylece büyük kitle mobilizasyonunun kontrolü sağlanmaya, en azından gelişmelerin sistem dışına kayma riski engellenmeye çalışıldı.

Ayaklanmaya mesafeli yaklaşan, ayaklanmanın son günlerinde devreye giren Müslüman Kardeşler, büyük bir “şehvetle” ordunun, politik partneri olarak rol almaya başladı.

Protestan İslamın Ortadoğu'daki en önemli gücü olan Müslüman Kardeşler, orduyla son derece uyumlu hareket etti.

Mübarek'in yıkılmasından sonra Tantavi önderliğindeki askeri cunta, özellikle işçi grevlerini ve direnişlerini engellemeye ve yasaklamaya çalıştı. Müslüman Kardeşler sokakta cunta alehtarı gösteri ve eylemlerden kendi taraftarlarını çekti. Kitle gösterileri bloke edilmeye ve siyasal stabilizasyon yönünde adımlar atılmaya başlandı. Ordunun çeşitli katliamlarına rağmen askeri cuntaya karşı eylemler durmadı. Askeri yönetim seçimlere gitmek zorunda kaldı.

Restorasyonun temel araçlarından biri olarak devreye sokulan seçimlere Müslüman Kardeşler'in dışında Nasırcı güçler, liberaller, sol ve sosyalist partiler dağınık ve parçalı bir pozisyonunda katıldı.

Diktatör gitmiş, burjuva diktatörlük ise biçim değiştirerek varlığını sürdürüyordu. Restorasyonun bir yansıması yani seçimlerin “büyüsü” ve ordunun aldığı önlemler, kitle hareketinin bir dönem geri çekilmesini

beraberinde getirdi.

Seçim atmosferi yanılsamalarla dolu bir süreç oldu. Sürece yine tarihsel olarak örgütlü olan güçler (ordu, Müslüman Kardeşler ve diğer siyasal İslamcı güçler) ağırlığını koydu.

Müslüman Kardeşler bir proje partisi ve bölgenin jeo-politik yönelimlerine uygun olarak, başta ABD emperyalizmi ve gerici Arap rejimleri tarafından aktif olarak desteklendi.

Müslüman Kardeşler ve orduyla konsensüsü

Müslüman Kardeşler, 2011'de legal siyasi yapı olarak Hürriyet ve Adalet Partisini kurdu. Mısır'ın önemli sermayedarlarından biri olan Muhammed Mursi partinin başkanlığına getirildi.

2011'de yapılan seçimlerde bağımsızlarda dahil edilirse, 8 partili bir koalisyon olan Mısır için Demokratik İttifak içinde yer alan Hürriyet ve Adalet Partisi 10 milyonun biraz üzerinde oy aldı. Bu sonuçlar, Müslüman Kardeşleri iktidara taşıdı.

Orduyla son derece uyumlu politikalar izleyen Müslüman Kardeşler, siyasal İslamın devlet ve toplum üzerinde nüfuzunu arttıran adımlar atmaya başladı. Müslüman Kardeşler hegemonyasını yayacak, yürütmenin temel organı olan cumhurbaşkanlığı seçimlerine bütün gücüyle yüklenmeye başladı.

16-17 Haziran 2012'de yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Mursi, ilk turda yüzde 24,7 oy aldı. Mübarek sonrası başbakanlığa getirilen Mısır'ın eski kara kuvvetleri komutanı Ahmet Şefik, ordunun adayı olarak yüzde 23,6 oy alırken; sol, laik ve liberallerin adayı Hamdın Sabbahi ise yüzde 20,7 oy aldı. Cumhurbaşkanlığının ikinci turu 30 Haziran 2012'de yapıldı. Mursi ikinci turda yüzde 51,7 oy alarak cumhurbaşkanı seçildi. Mursi'nin aldığı toplam oy 13 milyona ulaştı.

İlk başta seçimlerin yarattığı siyasal illüzyon, Mursi'nin cumhurbaşkanı seçilmesi, orduyla oluşturulan konsensüs yeni bir dönemin başlangıcı ve bölge jeo-politiğiyle uyumlu bir gelişme olarak “gözöktü”.

Mısır'daki “siyasal stabilizasyon” İsrail'in bölge güvenliği açısından yaşamsal önem taşıyordu. Ardından Filistin ve Suriye sorunu ve bağlantılı olarak Ortadoğu'nun yeniden dizaynının gerçekleşmesi için Mısır'da suların durulması gerekiyordu.

“Yeni” rejim bu yönde kitle hareketinin kırılması ve parçalanması amacıyla hamleler yaptı. Müslüman Kardeşler yeni rejimin inşası doğrultusunda son derece atak ve agresif politikalar izledi.

Müslüman Kardeşler, Gramsci'nin pasif devrim kavramına uygun bir şekilde düzenin yeniden düzenlenmesine girişti. Gramsci, pasif devrimi organik kriz anlarında ya da hegemonya bunalımı durumunda devrimin pasifleştirilmesi, düzenin yeniden kuruluşu ve restorasyonu için burjuvazinin kullandığı bir yöntem olarak tanımlar.

Mursi iktidarını ve uygulamalarını bir pasif devrim stratejisi olarak değerlendirebiliriz. Bu operasyon bir anlamda devrimin çalınması, devrimin yaratıcı yıkıcılığının engellenmesi ve radikal dönüşümünün by-pass edilmesi anlamına geldi.

Mursi kısa zamanda pasif devrim stratejisine uygun, yoğun ve yıkıcı politikaları hayata geçirmeye başladı. Sivil diktatörlük ya da Mısır halkının tanımlamasıyla “yeni Firavun” olma yönünde hukuki ve fiili düzenlemelere girişti.

Bir anlamda restorasyonun derinleşmesini içeren bu adımlar, kendini somut olarak yeni anayasada gösterdi.

Bu arada Mursi'nin Arap ve Filistinli Müttefikleri

politikalarının bir göstergesi olarak eski cuntacı, Mübarek'in has kadrolarından biri olan Tantavi'yi ve bazı genarelleri cumhurbaşkanlığı başkanışmanlığına getirdi ve değişik taltiflerle “onurlandırdı.” Orduda arzulanığı revizyonun mimarı olarak , İslamcı kimliğiyle tanınan yine Mübarek döneminde askeri istihbarat şefi olarak görev yapmış ve Pentagon koridorlarında yetişmiş, sabıkalı işkenceci Sisi'yi genelkurmay başkanlığına ve savunma bakanlığına getirdi.

Büyük reaksiyonlara yol açan anayasa reformu, bir plebisit şeklinde onaylanması, Mursi'nin olağanüstü yetkilerle donanmasını sağladı. Devlet ve toplumu ele geçirmek ve kontrol altına almak yönündeki bu hamleyi, yargı, polis ve medyayı kuşatmak ve denetim altına almayı amaçlayan hamleler izledi.

Mursi seçim “başarısının” sağladığı güç zehirlenmesiyle ve demokrasinin afyon etkisiyle hamlelerine devam etti. Ve toplumsal tabanına güvenerek agresyonunu arttırdı. Bu arada Selefilerin de içinde olduğu kabinede (Selefiler seçimlere Nur Partisini kurarak katıldı ve yüzde 27,8 oy alarak seçimlerden ikinci parti olarak çıktı) önemli değişiklikler yaptı. 11 bakanlık Müslüman Kardeşler'den oluştu.

Mursi'nin mezhebi, ayrılıkçı söylemlerinden Selefiler güç olarak Hristiyanlara yönelik saldırılar düzenledi. Kıptiler bazı yerlerde zorla göç ettirildi. Siilere yönelik saldırılar gerçekleşti ve linçler yaşandı.

Mursi iktidarına karşı gerçekleşen protesto eylemlerine, şiddet ve katliamlarla cevap verildi.

Müslüman Kardeşler'in adil bölüşümü: İşsizlik, açlık, yoksulluk

Mursi'nin, iktidara geldiğinde 100 günde “mucize”yaratacağı söylemi tam anlamıyla karabasana döndü.

Ekonomi gerçek bir iflas noktasında geldi. Mısır ekonomisi 2000-2010 arasında yıllık 1,9 oranında büyümeye gösterdi. Enflasyon yüzde 11 seviyesinde seyretti.

Mursi, Arap gerici rejimleri ve uluslararası sermaye tarafından desteklendi. Mursi, hızla küresel finans kapitale angaje oldu. IMF'le yapılan görüşmeler sonrası, IMF'den 4,8 milyar dolar kredi alındı. Katar, Mursi'ye 5 milyar dolar kredi sağladı.

Küresel finans kapital, finansal destekleri karşısında sosyal yıkım programları dayattı. Mursi sert kemer sıkma politikaları uygulamaya başladı. Kamusal hizmetler hızla özelleştirildi. Kamusal hakların metalaştırılması yönünde radikal adımlar atıldı. Bütçede eğitim ve sağlık alanında ciddi kesintiler yapıldı. Kamu personelinde daralmaya gidildi.

Müslüman Kardeşler'in “adil bölüşüm” iddiaları çok kısa zamanda her şeyiyle çöktü.

İşsizlik yüzde 9,8 den, yüzde 13,5'e yükseldi. İşsizlik oranında hızlı bir artış yaşandı. Mısır'da işsizlerin yüzde 81,9'nun genç işsizlerden oluşması ve bu oranın yüzde 30'unda üniversite mezunlarından meydana gelmesi, sorunun ciddiyetini ortaya koyuyor.

Mısır GSYİH'nın yüzde 12'sini oluşturan turizm gelirlerinde ve dış yatırımlarda önemli azalmalar yaşandı. 10 milyon kişinin değişik düzeyde istihdam olduğu ve ekonomik gelir sağladığı turizm sektörü iflas noktasına geldi.

2013'de Mısır para birimi dolar karşısında yüzde 12 değer kaybetti. Borsa yüzde 10 gibi yıkıcı bir türbülans içine girdi. Mısır'ın döviz rezervi tehlike işğine ulaştı. Rezerv 32 milyar dolardan, 13 milyar dolara düştü. Mısır'da bütçe açığı GSYİH'nın yüzde 14'üne ulaştı, toplam borçları GSYİH'nın yüzde 80'ine yükseldi. Bu

durum Mısır ekonomisi için yıkım anlamına geldi.

Çok kısa zamanda ortaya çıkan bu yıkıcı tablo, Müslüman Kardeşler’in adil bölüşüm ve kapsayıcılık söylemlerini boşa çıkardı. Ayrıca siyasal İslam’ın gündelik hayatı yeniden düzenleyen, toplumu dizayn eden, farklı bir düzlemde üniform bir topluma evrilen uygulamaları ve biyo-politik düzenlemeleri katlanılmaz bir boyuta ulaştı. Kitlelerin öfkesi birikmeye başladı. Kitleler özgürlüklerinin çalınması yanında, sömürü ve yoksulluğun şiddetle arttığı düzene karşı koymaya başladı. Yine bütün yollar Tahrir’e çıkmaya başladı. Kitleler yeniden Tahrir ruhuyla silahlандı.

Emperyalizme ve siyonizme tam angajman

Mursi iktidarının dış politikası, jargon olarak anti-siyonist vurgu ve atraksiyonlara rağmen, emperyalizm ve siyonizmle uyumlu ve angajmanlı biçimlendi. Hatta kısa sürede iyice alenileşen bu durum, İslamcı kitlelerin içinde reaksiyonlara yol açtı.

Mursi, Suriye’de taşeron savaşının örgütlenmesinde aktif rol aldı. ABD’ye yakın ilişkiler kurdu. Hamas’ı devre dışı bırakarak hem Suriye operasyonlarında yerini ortaya koydu, hem de Filistin’de İsrail’in sömürgeci politikalarına yeni olanaklar ve zeminler hazırladı. Hamas Suriye’deki merkezini Mısır’ın yönlendirmesiyle Daho’ya taşıdı. Ayrıca Hamas silahlı mücadeleyi fiilen durdurdu. Mursi, Gazze’ye uzanan tünellerin yüzde 90’nını kapattı. İsrail’in bütün isteklerini yerine getirdi. Mursi, Gazze şeridinde İsrail’in çıkarlarını korumaya özen gösterdi. Mısır ordusu Mursi’nin emriyle, 1978 anlaşması sonucu askerden arındırılmış Sina Yarımadası’nda radikal İslamcı gruplara karşı operasyonlar gerçekleştirdi. Arap halkları için İsrail soykırım, ölüm, sürgün, katliam anlamına gelir. İsrail her zaman Arap halklarının öfkesini tetikledi. Müslüman Kardeşler tarihsel olarak bu dinamikten beslendi. Anti-semitizm ve İsrail düşmanlığı Müslüman Kardeşler’in başından beri politik varyasyonlarının temelini oluşturdu. Hatta Müslüman Kardeşler bu argümanlar üzerinden gelişti ve kitlesellik kazandı.

Mursi siyonizmle flörtünü sürdürdü. Enver Sedat’ın mezarını ziyaret etti ve iade-i itibarda bulundu. İsrail’le ilişkilerini büyük elçilik düzeyine yükseltti. Camp David Anlaşması’na bağlılığını açıkladı.

Mısır’ın İsrail devletinin, Arap dünyasında tek güvencesi olduğunu tekrar tekrar ispatlamaya çalıştı.

Müslüman Kardeşler’in bir yıllık iktidarı bütün uhrevi yıldızlarının dökülmesine, büyüünün bozulmasına yol açtı. Müslüman Kardeşler’in İslam’ın protestanlaştırılmasında (bölgenin stabilizasyonu, kapitalizmle uyumluluk ve entegrasyonu ve saf bir kapitalist işleyişinin parçası olarak) Mısır versiyonu olduğu alenileşti. Yine aynı bir yıl, kitleler için yoksulluk, yıkım, despotizm, otoriterizmin inşası anlamı taşıdı.

Mursi’nin cumhurbaşkanı, Hürriyet ve Adalet Partisi’nden Hişam Kandil’in başbakan olduğu, Müslüman Kardeşler iktidarı ülkeyi bir yıl yönetemedi.

Kitleler yoksulluğa, muhafazakarlaşmaya, otoriter düzenlemelere, neo-liberal sömürüye, açlığa, işsizliğe ve ötekileştirme, diskriminasyona karşı hızla ayağa kalktı.

Kitle hareketinde seçimler sürecinde görülen geri çekilme, 2012 Kasım’ında Kurucu Meclis’in hazırladığı anayasa taslağına yönelik, protestolarla yerini mobilizasyona bıraktı.

Tepkiler üzerine tasarı referanduma götürüldü. 2012 Aralık ayında yapılan referandumda yüzde 32,9 gibi düşük bir “evet” oyuyla anayasa onaylandı. Referandumun meşruiyet tartışmaları yoğunlaştı. Bu süreç kitlesel reaksiyonları arttırdı. Kitle hareketi dalgasal

yükseliş sürecine girdi.

Temerrüd (İsyan) Hareketi, Mursi’nin istifa edip, erken seçim kararı alması için imza kampanyası başlattı. Kampanyaya muazzam bir katılım sağlandı. 22 milyon imza toplandı.

Mursi istifa etmedi. “Seçilmişlik” gerekçesiyle katı bir tutum sergiledi. Kutuplaştırıcı söylemlerini yoğunlaştırdı.

2013 ortalarına doğru kitle hareketi yeniden yükselişe geçti. Bu arada son bir yıl içerisinde basın, gündeme getirmese de yoğun ve yaygın işçi eylemleri, direnişleri ve grevleri yaşandı. İşçi hareketi örgütlenme arayışını yoğunlaştırdı. Eylem ve direnişlerde orantısız gelişme görüldü.

30 Haziran 2013’de, 25 Ocak 2011 ayaklanması gibi Mısır tarihinde, hatta dünya tarihinde görülen en büyük kitle eylemleri gerçekleşti. Milyonlar sokaklara çıktı. Tarihin en büyük kitle mobilizasyonuna 20 milyon üzerinde kişi katıldı. Tahrir Meydanı ve diğer metropollerin meydanları kitleler tarafından işgal edildi. Hareket büyük kentlerin bütününde meydan işgalleri, grevler, yol blokajları şeklinde kendini dışavurdu. Ayrıca ilk defa kırsal kesimde kitleler mobilize oldu.

25 Ocak 2011’de Mübarek’i alaşağı eden kitle hareketi, bu sefer muazzam bir yığınsallıkla Mursi iktidarını hedefledi.

Başkaldırının içinde taşıdığı yıkıcı enerji ve güç Mısır oligarşisini harekete geçirdi. 30 Haziran 2013, 25 Ocak 2011’in yarıda bıraktığını devam ettirebilir, hareket sistem dışına çıkabilir ve kontrol edilemez bir noktaya ulaşabilirdi. Kendini ilk başta Mursi’nin iktidardan düşürülmesi gibi politik sonuçlar yaratacak ayaklanma süreci, büyük bir enerjiyle sistemin bütünüyle bloke olmasına yol açacak gelişmeleri tetikleyebilirdi.

Ayaklanmanın sokaklarda soluk alıp vermesi, sokakların kullanılmasındaki ısrar, iktidar sahipleri ve muktedirleri son derece tedirgin etti.

Mısır’da restorasyonun restorasyonu mahiyetinde askeri bir darbe gerçekleşti. Darbe bir başka düzlemde devrimin yeniden “çalınma” hamlesi oldu. Darbeye karşı 6 Nisan Hareketi, Güçlü Mısır Partisi, devrimci ve sosyalistler açık ve net tavır aldı.

Kitlelerin önemli bir kısmının darbeyi onaylaması (egemen ideolojinin etkisi ve küçük burjuva bir yanılısama içinde) bu durumu değiştirmez. Ayrıca kitle protestoları içinde, Mübarek yanlıları (asker ve siviller), gangasterler, lümpenler, baltacılar bulunmaktaydı ve bu gruplar orduyu göreve çağırıyordu. Yine bu gruplar ordunun müdahalesine açık tutum sergilediler.

Kitlelerin yarattıkları ve yaptıklarının muhteşemliğinin farkına varmama “hali”, siyasal tarihte büyük acılara ve dalgasal kırılmalara yol açmıştır. Tarihte ezilenlerin trajedileri benzer hikayeleri anlatmaktadır. Ayrıca kahredici bir şekilde sistem dışı bir gücün, devrimci bir öznenin yokluğu, sarsıcı isyan hareketlerine rağmen, burjuvazinin ideolojik hegemonyasının kırılmamasını, bu yanılısama halini beraberinde getirdi.

Bu hal sisteme ve sistemin en örgütlü gücü olan orduya hamle yapma şansı verdi. Darbe yüksek bir “meşruiyet” üzerinden gerçekleşti.

Mısır’da gelişmeler sarsıcı, hızlı ve altüst edici bir biçimde gerçekleşti. Restorasyonun restorasyonu mahiyetindeki darbeye, ordu yeni hamleler yapma şansı buldu.

Bugün daha net ortaya çıktığı gibi darbeye ikili bir amaç güdüldü. Ya da süreç bu olanakları ve zeminleri doğurdu. Darbeye bir taraftan aşağıdan devrim tehlikesi bertaraf edildi, yıkıcı kitle hareketi sistem sınırlarına çekildi, diğer taraftan burjuva klikler arasındaki hesaplaşma keskinleşti.

Darbe kitlelerin iktidarı ele geçirmeye

dinamiklerine ve taşıdığı yıkıcı potansiyeline karşı gerçekleşti. Çünkü tarihin en büyük kitle hareketi olarak anılan, kitle mobilizasyonunun Mursi iktidarını yıkması, tüm Ortadoğu’yu sarsacak dizginsiz ve önü alınmaz bir sürecin kapılarını açabilirdi. Unutmadan vurgulamak gerekirse; iktidarlara yıkma fiilini gerçekleştiren kitleler, yıkmayı öğrenir ve yıkma eyleminin muhteşem cazibesiyle tanışır. Bu durum kitlelerin özgüvenini, devrimci coşkusunu ve yaratıcılığını pekiştirir. Kitleler giderek dizginlenemez bir güce dönüşür. Yıkıcılık kitlelere muktedir olma gücü ve kudreti verir. Devrimler tarihi bir başka tanımla yıkıcılığın tarihidir.

Mursi iktidarının yıkılması, en başta devrimci sürecin devam ettiği ve iç salınım yaşanan Tunus’ta etkisini gösterecekti. Dün nasıl Tunus, Mısır’ın sosyal dinamiklerini tetiklediyse bugün de, Mısır’ın Tunus’u tetiklemesi, Kuzey Afrika’nın yeniden sarsılmasına yol açabilirdi. Halihazırda bu süreç tamamlanmış ya da bitmiş değildir, farklı düzlemlerde devam etmektedir. Tunus’ta, Mısır benzeri kolektif protesto eylemlerinin gerçekleşmesi, grevler ve direnişler, yer yer gelişen kitle hareketleri önümüzdeki günlerde Tunus’ta sarsıcı gelişmelerin habercisi olabilir.

Bütün bunlarla birlikte, Mursi iktidarının düşmesi bile (Türkiye’de AKP ve T. Erdoğan iktidarının İstanbul ayaklanmasıyla yaşadığı sarsıntılarla birlikte ele alındığında) siyasal İslam’ın bölgenin bütününde geleceğinin tartışılmasına yol açmaktadır. Bu sürecin ilk yansyacağı coğrafyalardan biri Tunus ve En Nahda iktidarı olması yüksek bir olasılıktır.

Bu konu bölge dengeleri ve jeo-politiği açısından başlı başına önem taşıyor, bundan dolayı detaylı bir şekilde başka bir makalede ele alınacaktır.

Devrim hep çalınacak mı?

Mısır’da dipten gelen ve yıkıcı enejisini daha da arttıran ikinci büyük sosyal dalga da sisteme hasar vermeden ve sistemin en önemli payandası ve en örgütlü gücü tarafından bloke edildi. Şimdilik , görünürde sistem kitle hareketini bloke etmeyi başardı. Böylece Mısır’da kitlelerin olağanüstü seferberliği, ikinci kez “etkisizleştirildi.” Darbe, sistemin tahkimine yönelik yeni bir restorasyon hamlesi ya da karşı devrim operasyonu oldu.

Darbe, başta ABD ve AB emperyalizminin ve Mısır oligarşisinin acil ihtiyaçlarına yönelik gerçekleşti. Emperyalizm Mısır ve bölgenin içine girebileceği büyük altüst oluş riskine karşı en güvendiği kurumu devreye soktu. ABD önünü açarak iktidara taşıdığı, kendisiyle son derece uyumlu, bölgeye projelerin önemli bir parçası olan Müslüman Kardeşler iktidarını olası riskler nedeniyle terk etti, desteğini çekti ve yerine başka bir gücü pro-Amerikancı orduyu devreye soktu.

Ayaklanma günlerinde hem Mursi’nin, hem de Sisi’nin Obama ve Pentagon yetkilileriyle “sıcak” telefon görüşmeleri aynı zamanda tercih ve yön belirleme süreci oldu.

ABD Mısır’ın “yeni düzenini” kurmak için orduyu “görevlendirdi”. Washington askeri darbeye, darbe dememe gayreti içinde oldu. Bu tutum ve ısrar Mısır’da “yeni düzeni” kurma misyonu ile hareket eden orduya uluslararası meşruiyet kazandırma çabası olarak değerlendirilebilir. ABD her yıl Mısır ordusuna finansal destekte bulunarak, sistem dışı gelişmelere karşı bu gücü koordine etmektedir. Darbe, aynı zamanda ABD’nin demokrasi “afyonunun” sökmediği koşullarda, her şeyi seferber edebileceğini göstermektedir.

ABD’nin demokrasi anlayışını en iyi ifade edenlerden biri Leo Strauus’tur. Neo-Con’ların felsefi sözcüsü

konumunda olan Leo Strauus, politik felsefi anlayışında toplumun yönetimini elitlere bırakır. Çünkü ona göre yönetme yeteneği yalnızca elitlerin başarabileceği bir özelliktir. Strauus elitlerin amacının toplumu özgürleştirmek değil, “erdemli” kılmak olduğunu açıklar. Strauus eğitime ve eğitilmiş olmaya vurgu yaparak, toplumu cahiller sürüsü olarak görür ve öyle kalmasını savunur (tabii ki kibarca). Demokrasi veya çoğunluğun egemenliği, eğitimsizlerin yönetimidir diye açıklar ve aklı başında herkes bu tür bir yönetim altında yaşamak istemeyeceğini belirtir. Ve demokrasinin önemli bir şey olmadığını altını çizer. Strauus, çözüm olarak demokratik görünümlü bir kontrol rejimini savunur. Strauus demokratik görünecek, kitlelerin demokratik bir dünyada yaşadığını “hissetirecek” ama bütün iktidarın ve denetimin elitlerin elinde olduğu bir yönetim şeklini savunur. O’na göre toplum cahil sürüler yığındır, sürüyü nereye çeker ve yönlendirirsen oraya gider. Bazen seçim sandıklarıyla sürü yönlendirilir, bazen de tanklar, toplar ve tüfekler sürüyü hizaya sokar. ABD’nin üstün meziyet yüklediği “demokrasi” ve “toplum” anlayışının özü budur ve bunu Strauus son derece açık bir şekilde dile getirmiştir.

Mısır’da sandıktan sonra şimdi tankla, topla ve darbeyle “toplum” hizaya sokulmaya çalışılıyor. Askeri cunta geniş bir meşruiyet arayışı içinde oldu. Cunta ilk mesajını Kipti liderler, liberaller, El-Ezhar Üniversitesi Şeyhleri, Selefi Nur Partisi liderleriyle ve Müslüman Kardeşler’den ayrılan kesimlerin katıldığı fotoğrafla verdi. Geniş bir meşruiyet imajı yarattı. Darbeden hemen sonra Adli Mansur cumhurbaşkanı olarak atandı. Mansur eski Maliye Bakanı Hazim El Biblevi’yi başbakanlığa atadı. Finans kapitalin sözcülerinden biri olarak kabul edilen Baradei dışişlerinden sorumlu cumhurbaşkanlığı yardımcılığına getirildi.

“Yeni yönetim” ağırlıkla liberal yönelimli kimliklerden oluştu. Yeni yönetimin arkasındaki esas gücün silahlı bürokrasi olduğu biliniyor. Ordu özellikle politik hayatta kendini göstermemeye çalışıyor.

Cumhurbaşkanlığına getirilen Adli Mansur, geçiş dönemine ilişkin bir yol haritası açıkladı. Açıklamaya göre 9 aylık bir süre içinde normal siyasal sürece girilmesi

hedefleniyor. Bu arada 33 maddelik bir taslak anayasa hazırlandı. Taslak bir cunta anayasası içeriği taşıyor. Ve siyasal islamcılarla flört açıkça ifade ediliyor. İfade ve örgütlenme özgürlüğüne yönelik ciddi engellerin olduğu anayasa taslağı, şeriat hükümlerini içeriyor ve ruhunu şeriat hükümlerinden alıyor. Öte yandan neo-liberal düzenlemelerin önünü açan bir metin özelliğini taşıyor.

Taslağın çeşitli kesimlerce tartışılmasının 2 ay içinde bitirilmesi hedefleniyor. Ardından anayasa referanduma sunulacak. Referandum sonrası, cumhurbaşkanı ve genel seçimlerin yapılması ön görülüyor.

Yol haritası Mursi’ye karşı muhalefeti örgütleyen eylemci, radikal gençlik, Hristiyan azınlık, Temerrüd Hareketi ve laik liberal koalisyon olan Ulusal Kurtuluş Cephesi ve sosyalist gruplar tarafından reddedildi.

Mısır’da cunta yönetimi emperyalist merkezlerden, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri’nden açık destek aldı. Destek finansal boyutta da gerçekleşti. ABD, 1,3 milyar dolarlık hibeye devam edeceğini ve Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri ve Kuveyt’in Mısır’a 12 milyon dolar yardımda bulunacağı açıklandı. ABD 1979’da imzalanan Camp David Anlaşması sonrasında her yıl 1,3 milyar dolarlık hibeyi Mısır ordusuna yapıyor. İsrail ve bölgenin jeo-politiği için bu hibe son derece önemli bir işlev görüyor. Mısır ordusu pro-Amerikancı çizgisini her zaman korudu. Pentagon ve İsrail’le Enver Sedat döneminde başlayan derin ilişkiler, Mübarek döneminde ve Mübarek sonrası evrelerde her zaman özel bir düzeyde yürütüldü.

Darbe sonrasında yönetime getirilen “sivil kadrolar”, neo-liberal politikalarla uyumlu ve küresel sermayeye tam angaje kimliklerden seçildi.

Mısır’da kaotik süreç

Mısır darbe ve yaşanan katliamlarla birlikte kaotik bir sürecin içine girdi. Kitle hareketinde bu süreçte çöküntüler ve parçalanmalar yaşanabilir. Milyonların cuntaya onayı bir dönem kitle hareketinde gerilemeye ve Tahrir ruhunda zedelenmeye yol açabilir.

Her şeye karşın, cunta yönetiminin toplumsal ve ekonomik politikaları, IMF’den

alınan finansal destek, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Kuveyt’ten yapılan 12 milyar dolarlık “yardım”, Mısır’ın yapısal sorunlarına yanıt üretemeyecektir. Cunta yönetiminin ve sivil kadroların izleyeceği ultra neo-liberal politikalar, Mısır’da sosyal yıkımı arttıracaktır.

Mısır’da toplumsal kriz çözülmedi. Cunta bu krizi geçici olarak bastırdı ve öteleli. Önümüzdeki dönemde toplumsal krizin derinleşmesi kaçınılmazdır.

Ortadoğu’nun kalbi bir iç savaş coğrafyasına dönüşüyor. Önümüzdeki süreçte ordunun ya da onun sivil uzantısının toplumsal ve ekonomik krize çözüm üretemediği koşullarda, yıkıcı ve sarsıcı gelişmeler beklenmelidir.

Bu süreç bir yanıyla da ordunun “kurtarıcılık” rolünü terk edip, karşı devrimin kılıcı rolüne bürünme sürecidir. Müslüman Kardeşlere yönelik katliam, aşağıdan devrim tehdidinin yeniden baş göstermesiyle ordunun tavrının ne yönde olacağının bir göstergesidir.

Yanılsamadan gerçekliğe dönüş, bazen tek bir olay, tek bir vakanın sonucunda olabilir. Özellikle ordunun niteliğinin ortaya çıkması ve kitleler tarafından kavranması kopuşu hızlandıracaktır.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu Mısır merkezli yeni bir tarihsel momentin içine giriyor. Ortadoğu’nun küresel jeo-politiğin odağı haline gelmesi ve emperyal özneler arası çelişkilerin en yoğunlaştığı bölge olarak öne çıkması, önümüzdeki dönemde özellikle Mısır’daki gelişmelerin etkisini yoğunlaştıracaktır.

Mısır’ın içine girdiği kaotik dönem, kitle hareketinde yaşanan deformasyon hali süreç ilerledikçe aşılabacak bir durumdur. Toplumsal ve ekonomik kriz kitlelerin arayışını ve örgütlenme ihtiyacını arttıracaktır.

Mısır’da kitle hareketi yeni bir salınım yaşıyor. Salınım dalgalı, gelgitli bir karakter taşıyor. Her şeye rağmen Mısır’da devrimci süreç yeni bir momente girdi. Kitle hareketinin iki büyük dalgasının Mısır oligarşisi tarafından kırılması sürecin bitmesi anlamına gelmez. Bugünden bazı kırılmalar yaşanmasına karşın yeni ve daha sarsıcı üçüncü bir dalga mayalanmaya başladı. Mısır devrim ve karşı devrim sürecinin en sert ve yoğun yaşanacağı bir sürecin içine giriyor.

Mısır’da doğacak üçüncü dalga ve onun yaratacağı enerji, Ortadoğu’da ve Kuzey Afrika’da fay hatlarının kırılmasına yol açabilir. Bu süreç aynı zamanda yeni ayaklanma senkronlarının doğması demektir.

Mısır’da özellikle işçi hareketinin öznel ve nesnel şekillenmesi (işçi eylemlerinin birleşik gücünün yaratılması, sendikal alanda bürokratinin ve korporatizmin aşılması, mücadelenin içinde yaygın taban örgütlenmelerinin kurulması ve işçi sınıfının siyasallaşması) ve sınıflar mücadelesi içinden ortaya çıkacak bir devrimci öznenin varlığı, Arap isyanlarının içeriğini değiştirdiği gibi yıkıcı gücünü arttıracaktır. İşçi sınıfı ayaklanma deneyimleriyle yukarıda bahsettiğimiz olguları potansiyel olarak taşıyor. Bu durum son derece önemlidir. Sorun sınıfın yıkıcı enerjisini kristalize etmektir. Mısır’da 2004 ile 2008 arasında 1.7 milyon işçi çeşitli eylemlere katıldı. 2006 ile 2011 arasında 3 bin grev gerçekleşti. Ocak 2011 ile Nisan 2012 arasında 1100 grev oldu. Ocak 2011 ile Haziran 2013 arasında ise birkaç yılın toplamından daha fazla grev gerçekleşti. İşçi sınıfı grev, direniş ve çeşitli blokaj eylemleriyle Haziran günlerine ağırlığını koydu. Kitle eylemlerine aktif katıldı. İşçi sınıfının atılımları Mısır’da devrimci sürecin derinleşmesi açısından stratejik önem taşıyor.

Ortadoğu’nun kalbi Mısır’da devrimci süreç yükseliş ve düşüş, savrulmuş ve salınımlı bir tarzda devam ediyor. Mısır’da kitlelerin Prometheus’un sönmeyen ateşini aramadaki ısrarı sürüyor. Sürecek...

Tunus'ta dinci-gericiliğe karşı direniş yayılıyor!

Kitlesel eylemler düzenleyen HC, başında İhvacı Nahda'nın bulunduğu hükümet istifa edene kadar eylemlere devam edeceğini belirtiyor.

Nasırcı/yurtsever Halk Hareketi'nin lideri Muhammed Brahmi'nin katledilmesini protesto etmek için başlayan eylemler, Tunus'ta başkent başta olmak üzere çok sayıda kentte devam ediyor. Tamarrud (İsyen) Hareketi, sol/sosyalist parti ve örgütler ile halkçı/ulusalcı partilerin başlattığı eylemlere, Tunus Genel İşçileri Sendikası da (TGİS) katılma kararı aldı.

Kökten dinci çetelerin Brahmi'yi katletmesinden önce de, Tunus'ta hareketli günler yaşanıyordu. Özellikle 30 Haziran'da Mısır'ı sarsan halk isyanının Muhammed Mursi ve İhvan yönetimini devirmesinin yarattığı sarsıcı etki, en çok Tunus'ta hissedildi.

Zeynel Abidin Bin Ali'yi deviren Tunuslu işçi ve emekçiler, Mısırlı kardeşlerine örnek olmuşlardı. Şimdi ise, Mursi'yi alaşağı eden Mısır işçi, emekçi ve gençleri, İhvacı (Müslüman Kardeşler) Nahda'yı yıkmak isteyen Tunuslu kardeşlerine yol gösteriyorlar. Mursi'nin yıkılmasından beri Nahda şeflerinin diken üstünde olmaları bundandır.

“Meclis dağıtılsın, geçiş süreci hükümeti kurulsun!”

Sol/sosyalist parti ve örgütler ile halkçı/ulusalcı partilerin oluşturduğu Halk Cephesi (HC), Brahmi'nin katledilmesinden sorumlu tutulan hükümetin meşruluğunu yitirdiğini, bundan dolayı kurucu meclisin dağıtılması gerektiğini savunuyor. HC önderliğinde örgütlenen eylemler, başkent Tunus'un yanı sıra sıra, birçok kentte devam ediyor. Kitlesel eylemler düzenleyen HC, başında İhvacı Nahda'nın bulunduğu hükümet istifa edene kadar eylemlere devam edeceğini belirtiyor.

HC sözcüsü ve Tunus Komünist İşçi Partisi (TKİP) lideri Hama Hammami, cephe adına yaptığı açıklamada, Tunus'un içinde bulunduğu krizden Nahda ve hükümet ortaklarının sorumlu olduğunu, bu hükümetin halk nezdinde meşruiyetini yitirdiğini ve ülkedeki temel siyasal güçlerin katılımıyla bir “ulusal kurtuluş hükümeti” kurulması gerektiğini belirtti. Liderleri katledilmesine rağmen on binleri harekete geçiren HC'nin, siyasal arenadaki etkisinin artmaya devam ettiği ve bu durumun Nahda üzerinde ciddi bir baskı oluşturduğu gözleniyor.

Bu arada Brahmi'nin katledildiği gün istifa eden 70'i aşkın milletvekilinin kurucu meclis önünde başlattıkları oturma eylemi de devam ediyor. Bu eylemin de, Nahda ile koalisyon ortakları olan burjuva liberal partiler üzerinde etkili olduğu gözleniyor. Nitekim bir bakanın istifası, Nahda yönetimindeki gerici koalisyonun dağılma eğiliminin işareti sayılıyor.

TGİS HC'nin taleplerini destekliyor

Brahmi'nin katledilmesini genel greve giderek

protesto eden Tunus Genel İşçileri Sendikası (TGİS), HC önderliğinde gerçekleştirilen eylemleri desteklediğini ilan etti. Başında İhvacı Nahda'nın bulunduğu hükümetin dağıtılmasını ve tüm toplumsal güçlerin katılımıyla geçiş süreci hükümetinin kurulmasını isteyen TGİS liderleri, bu taleplerle yapılan eylemleri desteklediklerini ilan ettiler.

TGİS'in Nahda karşıtı direnişe destek ilan etmesinin ardından eylemlere katılımın arttığı bildirildi. Daha önce işçiler, birey olarak eylemlere katılıyordu. Oysa dünden itibaren TGİS'in kurumsal olarak direnişe destek ilan etmesi, dinci-gerici Nahda üzerindeki basıncı daha da arttıracaktır.

Tunus'un İhvancıları da sıkıştıkça saldırganlaşıyor...

Mısır'da olduğu gibi, Tunus'ta da Nahda yönetimine karşı İsyen (Tamarrud) hareketi bir süre önce başlatılmıştı. Brahmi katledildiğinde, toplanan imza sayısının 320 bini aştığı bildirilmişti. Yani Nahda, bu olayın öncesinde de diken üstündeydi. Mursi ile İhvan yönetiminin Mısır'da alaşağı edilmesi, Nahda şefi Raşid el Gannuşi ve müritlerini fena halde ürkütmüştü. Milislerini ve destekçilerini olası bir halk isyanına karşı hazırlık yapamaya çağıran Gannuşi, kitle hareketini bastırmak için, Nahda'nın keskin dışlarını göstermekten çekinmeyeceğini hissettirmişti. Kitle eylemlerine saldıran dinci çetelerin işi cinayet işleme noktasına vardırımları ise, siyasal islamcıların iktidarda kalmak için her şeyi yapabileceklerini bir kez daha göstermiştir.

Brahmi'nin katledilmesinden sonra ivme kazanan kitlesel direnişe karşı çetelerini ve destekçilerini sokaklara salan İhvacı Nahda, Tunus'ta politik kitlelerin çoğunluğu nezdinde gayri meşru duruma düşen yönetimini koruyabilmek için şiddete başvurmaya başladı. Hem polisi hem çetelerini direnen halka saldırtan Nahda hükümeti, aynı zamanda bazı tavizler vererek tarihin çöplüğüne gitmekten kurtulmanın yollarını da arıyor.

Uzun süreli bir olağanüstü toplantı düzenleyen Nahda şefleri, diyaloga hazır olduklarını, ancak meclisin ve hükümetin dağıtılmasına izin vermeyeceklerini açıkladılar. Alanlarda kitlelere karşı şiddete başvuran Nahda, diğer partilerle “uzlaşma” arayışı içinde olduğu mesajlarını veriyor.

Aynı anda iki ipte oynamaya çalışan Nahda hükümetinin bu taktiğinin tutması zor görünüyor. Zira HC, TGİS, Tamarrud Hareketi ile İhvacı Nahda'ya karşı olan diğer siyasal güçler, bu defa meclisi dağıtıp hükümeti yıkmak konusunda, her zamankinden kararlı görünüyorlar.

Brahmi'nin cenazesinde öfke seli

Tunus'ta uğradığı suikast sonucu hayatını kaybeden Muhammed Brahmi için 27 Temmuz'da cenaze töreni düzenlendi.

Tunus'ta gerici düzen güçlerine karşı muhaliflerden iki önemli ismin bir yıl içinde suikaste uğraması Nahda hükümeti karşıtı tepkiyi büyütüyor. Brahmi'nin cenaze töreni de Nahda karşıtı öfkenin dışavurduğu bir eyleme dönüştü. Binlerce Tunuslu cenaze törenine katılırken herkes suikastin arkasında Nahda'nın olduğunu ifade ediyor. Tören öncesi Brahmi'nin oğlu da bu vurguya dikkat çekti. Brahmi'nin oğlu Adnene Brahmi, Nahda hükümetini sorumlu tutarak şunları ifade etti: *“Muhammed Brahmi ülkesi için öldü. Siz, Tunuslular, sizler de onun gibi olmalısınız, siz de onun uğruna öldüğü şey için ölmelisiniz.”*

Kurucu Meclis üyesi de olan Brahmi'nin töreninde askerler de resmi törene katıldı. Tunus bayrağına sarılan tabutu askerlerin eskortluğunda başkentteki evinden saat 11.00'de ayrılarak El-Jellaz Mezarlığı'na taşındı. Cenaze töreni için kitle Habib Burkiba Caddesi'nde yürüyüş düzenledi. El Nahda partisi riyakar açıklamalarla suikastin aydlatılacağını iddia ederken hiçbir yetkilisi törende yer almadı.

Tunuslu devlet yetkilileri, Brahmi ve Şubat ayında katledilen Şükrü Belayid'in katil zanlısı olarak radikal İslamcı bir kişiyi “aktif bir şekilde aradıklarını” açıkladı. Brahmi'nin ölümünün ardından yapılan ilk incelemede Belayid ile Brahmi'nin aynı silahla öldürüldüğü ifade edilmişti.

Brahmi'nin ardından Nahda'ya öfke büyüyor!

Cenaze töreni öncesinde sol-sosyalist parti ve örgütler başta olmak üzere geniş bir toplumsal kesim Kurucu Meclis önünde eylem düzenledi. Brahmi cinayetini protesto ederek meclisin feshini istediler.

Brahmi için yapılan eylemler sırasında bir kişi hayatını kaybetti. Polisin kafasına attığı gaz bombası fişeği nedeniyle yaralanan Halk Cephesi üyesi 45 yaşındaki Muhammed Müfti hayatını kaybetti.

Brahmi için katledildiği gün olan 26 Temmuz'da da ülke genelinde grev uygulandı. Uçaklar havalanmazken, kentlerde ulaşımdan üretime hayat durdu. UGTT sendikası, 2011 sonundan beri üçüncü kez siyasi genel grev ilan etmiş oldu.

Gece ayrıca geç saatlerde muhalefet grubundan 42 milletvekili, Kurucu Meclis'in feshini ve hükümetin istifasını istemek için çekildiklerini açıkladılar. Gece düzenlenen basın toplantısında 42 milletvekili adına Khemaies Ksila, bir açıklama yaparak bu hareketlerinin Kurucu Meclis'in feshi ve hükümetin gitmesini hedefleyen birinci adım olduğunu söyledi. Halk Cephesi'nin üyeleri de olan 42 milletvekili Nidaa Tunes isimli parti etrafında birçok partinin bir araya geldiği “Tunus için Birlik” içerisinde yer alıyorlar.

“ABD barışı” Filistin direnişini bitirmeye endekslidir!

Son aylarda zamanının çoğunu Ortadoğu’da harcayan ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, İsrail ile Filistinli yetkililerin “barış görüşmeleri” oyununa yeniden başlamalarını sağladı. Tarafları Washington’da buluşturan Kerry, Filistin sorununun dokuz ay içinde çözüleceğini iddia etti.

ABD Dışişleri Bakanlığı’nda Filistinli Başmüzakereci Saib Erekat ile İsrail Adalet Bakanı ve Başmüzakereci Tzipi Livni ikilisini buluşturan Kerry “Filistin sorununu çözen adam” havalalarında görünüyordu.

Görüşmenin ardından basın toplantısı düzenleyen Kerry, Erekat, Livni üçlüsü, Filistin-İsrail sorununun çözüme ulaştırılması için kararlılıkla çalışacaklarını söylediler.

Laf kalabalığından oluşan uzun bir konuşma yapan Kerry, “Resmi nihai statü müzakerelerine başlamak için iki hafta içinde İsrail veya Filistin’de bir araya gelecekler. Taraflar, tüm nihai statü konularının, tüm ana meselelerin ve tüm diğer konuların müzakere masasında olacağı konusunda mutabık kaldılar” dedi.

Erekat-Livni ikilisi de, barışa ve çözüme inandıklarını, müzakerelerin yeniden başlamasının kendilerini bu konuda umutlandırdığını söylediler.

Erekat da dahil taraflar, “Filistin sorunu çözüm sürecine girmiş bulunuyor” havası yaratan açıklamalar yaptılar. Oysa “Oslo Barış Süreci”nin başlatılmasından 20 yıl sonra yapılan bu açıklamaların, hiçbir kıymet-i harbiyesi bulunmuyor. Zira Filistin halkının sorunları, 20 yıl öncesine göre çok daha ağır ve karmaşık bir hal almış bulunuyor. Diğer bir ifadeyle, “barış süreci” diye etiketlenen görüşmeler sürecinden çözüm çıkmayacağı, son 20 yılda defalarca kanıtlanmıştır.

20 yıllık süreç, ABD imalatı “Oslo Barışı”nın Filistin halkının sorunlarına çözüm üretmediği gibi, Filistin tarafının içi boş beklentilerle oyalanarak zaman kaybetmesine neden oldu. Bu aynı süreçte ırkçı-siyonist rejim baskı, yıkım, katliam ve toprak gaspına dayalı politikalarını pervasızca icra etmeye devam etti.

Batı Şeria’ya sıkışan Mahmut Abbas yönetiminin Kerry’nin vaat ve dayatmaları üzerine Erekat’ı Washington’a göndermesinin, Filistin davasına hiçbir faydası olmayacaktır. İsrail’in 20 yıldan uzun süredir (Oslo’dan önce) zindanlarda tuttuğu 104 Filistinli tutsağı aşamalı bir şekilde serbest bırakma kararı

alması, bu durumu değiştirmiyor. Elbette eğer 104 tutsak serbest bırakılırsa, bu olumlu bir gelişme olur. Ancak İsrail’in istediği zaman ve keyfi bir şekilde Filistinlileri zindanlara doldurabildiği yerde, bu adımın sembolik olmanın ötesinde bir anlamı yoktur. Daha vahim olanı, tutsakları serbest bırakma kararının, Yahudi yerleşimcilere Kudüs’te yüzlerce yeni konut inşa etmeleri garantisi verildikten sonra alınmış olmasıdır.

Görüşmelerin başlaması için özel bir çaba harcayan Barack Obama yönetimi, Filistin sorununu çözmeye değil, ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bazı kırıntılar karşılığında Filistin halkının direnişini yozlaştırma hesabı içinde olan Washington’daki siyonizm hamileri, bu sayede İsrail’in güvenliğini garanti edebileceklerini de var sayıyorlar.

ABD planı başarısızlığa mahkum, bu plana umut bağlayan Abbas başkanlığındaki Filistin yönetimi ise, yeni hayal kırıklıkları yaşamaktan kurtulamayacak. Zira Obama yönetiminin önceliği Filistin halkının temel taleplerini karşılayan bir çözüm üretmek değil, anti-siyonist direnişi bitirmektir. Direnişi doğuran nesnel koşullar, yani siyonist işgal ve yarattığı vahim sonuçlar ortadan kaldırılmadıkça, Filistin direnişini bitirmek de hiçbir güce nasip olmayacaktır. ABD planını başarısızlığa mahkum eden, bu somut koşullardır.

Gazze Şeridi’ne egemen olan Hamas, Müslüman Kardeşler’in sorunlarıyla uğraşmayı marifet sayarken, Abbas liderliğindeki El Fetih ise, “ABD barışı”na umut bağlamışken, Filistin’de tek kurtuluş yolunun direniş olduğunu haykırانlar da var.

Direnişçi çizginin en güçlü savunucusu olan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), ABD güdümünde İsrail’le yapılacak görüşmelere açıkça karşı çıkmaktadır. Görüşme süreçlerinin Filistin halkını oyalamaya ve siyonistlerin işini kolaylaştırmaya yarayacağını belirten FHKC liderliği, Filistin halkının meşru militan direniş hattına sıkı sıkıya sarılarak özgürlük mücadelesini yükseltmesi gerektiğini vurguluyor.

“ABD barışı”ndan Filistin halkını özgürleştirip acılarına son verecek bir çözümün çıkması olanaksızdır. 20 yıl önce başlayan Oslo sürecinin ardından yaşananlar, ezilen halkların emperyalistlere umut bağlamaması gerektiğini döne döne kanıtlamıştır. Yeni başlayan bu sürecin de farklı sonuçlar yaratması olası değil.

Filistin halkını ırkçı-siyonist işgalden kurtarabilecek yegane yol birleşik, militan, kitlesel direniştir. Direnişin başarısı için ise birleştirici devrimci bir bayrak altında toplanması da gerekiyor. Vurgulamalıyız ki, ne emperyalistlere umut bağlayan El Fetih ne dinci-gericilik odaklarının kirli sularında kulaç atan Hamas, birleştirici bir rol oynayabilir. Filistin halkının direniş dinamiklerini birleştirebilecek tek yol, anti-emperyalist, anti-siyonist devrimci bir dır.

AB emperyalistlerinden Mısır’a “özel ilgi”

Temmuz ayı içinde Mısır’a ikinci ziyaretini gerçekleştiren AB Dış Politika Yüksek Temsilcisi Catherine Ashton, devrik Cumhurbaşkanı, Genelkurmay Başkanı, geçici hükümetin başbakanı ve bakanları ile 30 Haziran isyanıyla İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetimini yıkan siyasal güçlerin temsilcileriyle görüşmeler yaptı.

“Tüm taraflar”la görüşen Ashton, İhvacıların dahil olacağı bir yönetimin kurulması için girişimlerde bulundu. Mısır’daki “krizin” aşılması için “tarafların uzlaşmasına yardım etmek” için Kahire’de bulunduğunu söyleyen Ashton, gerekirse tekrar geleceğini de belirtti. Ashton’un Kahire’yi yol eylemesi, AB şeflerinin Mısır’a “yakın ilgi” göstermeye başladıklarına işaret ediyor.

Ashton’un, “Mısır’daki krizin aşılması için, siyasal islamcıların Rabia al Adaviyya’da yaptıkları gösterilerin sonlandırılması karşılığında, Mursi’nin gözetiminde tutulduğu yerden güvenli çıkışının sağlanması ve hakkındaki soruşturmaların durdurulması, gözetimine alınan İhvan yöneticileri ile diğer islamcı grupların şeflerinin serbest bırakılması, İhvan hareketinin yeni hükümete katılmasına yönelik Mısır makamlarının garantisini içeren” bir “çözüm planı” sunduğu bildirildi.

Bu plan kabul görür mü? Orası henüz belli değil. Ancak taraflar arasındaki gerilimin artma eğiliminde olması, bu işin kolay olmadığına işaret ediyor.

Genel hatlarıyla tabloya bakıldığında, tarafların kolay bir uzlaşmaya varmalarının zorluğu kolaylıkla görülebilir. Zira İhvacılar, ne pahasına olursa olsun, “Mursi koltuğuna oturana kadar alanlarda olacağız” derken, geçici hükümet ise, Rabia al Adaviyya’nın Anayasa Mahkemesi kararıyla boşaltılacağını söylüyor. Yani gözünü iktidar hırsı bürümüş İhvacılar, geçici hükümete ve orduya meydan okurken, ordu ve geçici hükümet ise, kitle desteğine de yaslanarak, İhvacıların etkisini sınırlamaya çalışıyor.

Egemen sınıfların iki fraksiyonu arasındaki çatışmanın yanı sıra, alanlara inen milyonların iktidar üzerindeki basıncı da var. İsyen eden milyonlar, talep ve özlemlerinin gerçekleştirilmesini istiyor; yeni kurulan geçici hükümetten bu yönde somut adımlar atmasını bekliyor.

Siyasal islamcıları korumaya ve iktidardan kayda değer bir pay almalarını sağlamaya çalışan AB, bundan dolayı, İhvacıların taraftarlarını sokaklardan çekmelerini istiyor. Türkiye’nin başına musallat olan AKP iktidarını yıllardır destekleyen AB, Mısır’da ise, İhvacıları destekliyor. Bu destek, AB’nin İhvacılara dayanarak Mısır’da söz sahibi olmaya çalıştığını gözler önüne seriyor. Ashton’un Kahire’yi yol eylemesi, AB’nin burjuva fraksiyonlar arası yeni bir ittifak kurma arayışını yoğunlaştırdığını gösteriyor.

Ashton’un burjuva fraksiyonlar arası ittifak oluşturma çabası, özü itibarıyla isyan eden milyonları denklem dışı tutuyor. Oysa Mısır’ı “kriz sarmalı” içine sürükleyen olgu, isyan eden milyonlarca işçi, emekçi, genç ve kadının mücadelede gösterdikleri ısrar ve militanca direngenliktir. Orduyu İhvan’a karşı harekete geçmeye zorlayan milyonların talepleri için mücadelesi son bulmuş değil. 2.5 yılda üç yönetimi yıkan milyonlar, halen taleplerinin arkasındadırlar.

Kadına yönelik gerici saldırılar devam ediyor!

Dinci-gericilik eliyle kadının ezilmişliği ve çifte sömürsü beslenirken, kadınların gericilik eliyle gerçekleşen saldırılar karşısında mücadele etmekten başka bir seçeneği bulunmamaktadır.

Dinci-gericilik bulduğu her fırsatta kadına biçtiği rolün propagandasını yaparken geçtiğimiz günlerde buna bir yenisi eklendi. Gerici zihniyet bu kez ramazan vesilesi ile ortalığa saçıldı. Bir ramazan programına katılan Türk tasavvuf düşünürü (!) Ömer Tuğrul İnançer şunları söyledi: *“Hamileliği davul çalarak ilan etmek bizim terbiyemize aykırıdır. Böyle karınla sokakta gezilmez. Her şeyden önce estetik değildir. 7-8 aydan sonra anne adayı biraz hava almak için beynin otomobiline biner, biraz dolaşır. Sonra akşam üstü çıkarlar... Şimdi ise maşallah, kanatlısı kanatsız televizyonlarda uçuşuyor. Ayıptır ayıp. Bunun adı realizm değildir. Bunun adı terbiyesizliktir.”*

Kadınlar “evde oturan kuluçka makinesi”

Böylece dinci-gerici AKP’nin şefi Erdoğan’ın son dönemde dörde-beşe çıkan “en az üç çocuk” talebi, “sezaryene karşıyım, kürtaj cinayettir” açıklaması gibi kadını kuluçka makinesi olarak gören zihniyete bir yenisi daha eklendi.

Sermaye devleti milyonlarca işçi ve emekçiye ücretli köleler haline getirip, gençliğin geleceğini ellerinden alırken, emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayıp içeride ve dışarıda savaş ve saldırganlık politikalarını tırmandırırken, azgın devlet-polis terörü ile kendi çizdiği sınırların dışına çıkan her düşünceye saldırırken kadınlar da kuşkusuz bu tablodan nasiplerine düşeni alıyorlar: Kız çocuklarının eğitim haklarının ellerinden alınması “4+4+4” uygulaması ile yasal zeminlere kavuşturuluyor. Bursa Nilüfer’de bir vakıf anaokulunda olduğu gibi kadınlar hamile kaldıkları için işlerinden oluyorlar. Gezi Direnişi boyunca gözaltına alınan kadınlar çıplak ince aramaya tabi tutuluyorlar, tacize uğruyorlar. Gezi Direnişi’nde şehit düşen Mehmet’in, Abdullah’ın, Ethem’in, Medeni’nin ve Ali İsmail’in anneleri oğullarının katillerini arıyorlar...

Kadınlar bir yandan da dinci-gericilik eliyle sindirilmeye çalışılıyorlar. Sermaye devleti için her bir bireyin özgürleşmesi-mücadele etmesi sakıncalıyken, kadınların “özgürleşmesi”nin engellenmesinde dinci-gericilik önemli bir araç olarak kullanılıyor.

Dinci-gericilik kadına, AKP şefi Erdoğan ve onun gibilerin tarif ettiği *“en az üç çocuk yapan, evinde oturan, ancak beynin otomobiliyle gezintiye çıkabilen”* bir misyon biçiyor. Kadını hapseden, birey olarak kabul etmeyen bu bakış açısı “anneliğin kutsallığı”, “bizim kültürümüz” söylemleri ile süsleniyor, kadının ikinci sınıf cins olarak görülmesi perdelenmeye çalışılıyor. Kuşkusuz ki bunda en büyük kazancı dinci gerici olduğu kendi çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusundan kullanan sermaye devleti elde etmiş oluyor. Sermaye devleti kadının ezilmişliği ve koşulsuz sömürsünün önünde bir engel kalmaması için uğraşıyor.

Özgürlüğümüz için dinci-gericiliğe karşı mücadeleyi büyütelim!

Dinci-gericilik eliyle kadının ezilmişliği ve çifte sömürsü beslenirken, kadınların gericilik eliyle gerçekleşen saldırılar karşısında mücadele etmekten başka bir seçeneği bulunmamaktadır. Taksim’de başlayan direniş ile genç

kadınların ve emekçi kadınların ön plana çıkması, mücadelede ön saflarda yer alması sermaye devletinin kadınlara yönelik yaptığı planları bozarken, bu süreçte İnançer gibi zihniyetlerin ön plana çıkartılacağını ve saldırıların yoğunlaştırılacağını tahmin etmek güç değildir.

Bugün kadınların erkek sınıf kardeşleri ile birlikte hem İnançer gibi gericiilere hem de bu zihniyeti besleyen ve kendi çıkarları için kullanan kapitalist sisteme karşı mücadele etmekten başka bir seçeneği bulunmamaktadır.

Gerici zihniyet iş başında!

Sömürü ve yıkım saldırılarıyla her geçen gün yaşamı zorlaştıran AKP iktidarı gerici ve baskıcı politikalarını uygulamaya devam ediyor. Dinci-gericiliğin her zamanki saldırganlıkları Ramazan ayında ise daha da artıyor. Ramazan ayını fırsat bilen bu gericiler içlerindeki yobazlığı çeşitli biçimler altında kismaya devam ediyorlar.

Her fırsatta kadınlara yönelik gerici-baskıcı söylemleri dilinden düşürmeyen AKP iktidarı ve onun şakşakçıları yine sahneye çıktı. Bu kez konuşan kişi kendisine “tasavvuf düşünürü” diyen bir zat. Bu zat “hamile kadınların dışarıya çıkmaları ve sokakta dolaşmaları terbiyesizliktir” sözleriyle kadına bakışını özetledi. Afganistan’da kadınların tek başına sokağa alışverişe çıkmasının orucu bozacağını söyleyen şeriatçılar ile aynı günlerde Türkiye’de de hamile kadınların sokağa çıkması “terbiyesizliktir” diyenler aynı gerici zihniyetten besleniyorlar. Kadınlara saldırmakta hiçbir fırsatı kaçırmayan bu gericiler kadınları nasıl evde tutarız diye düşünüyorlar. Önce üç çocuk yapın diyerek evde kalmalarını salık veren iktidar şimdi de hamilelerin dışarıya çıkmalarını engellemeye çalışarak kadınları eve hapis etmeye zorluyorlar.

Kadınların direnme gücünü Gezi eylemlerinde gören dinci-gericiler yaşadıkları korku nedeniyle ne diyeceğini ve ne yapacağını şaşırmış bir haldeler. Şimdiye kadar kadınları zapturapt altında tutmaya alışmış olanlar artık bundan sonra korkmaya devam edeceklerdir. Zira kadınlar anne de olsa, hamile de olsa sokaklarda, iş yaşamında ve mücadele alanlarında olmaya devam edeceklerdir. Kadınların bedenlerinden ellerini çekmeyen iktidarı buradan uyarıyoruz. Kürtajı, sezaryeni yasaklasan da, “3 çocuk yapıp evlerinde otursunlar” desen de, iş yaşamından uzaklaştırmak için doğum iznini uzatsan da, “hamilelerin sokaklarda dolaşması terbiyesizlik” desen de artık kar etmeyecek. Gezi direnişinin gösterdiği gibi artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktır. Kadınların bedenine, gücüne el uzatanlara sesleniyoruz: Biz emekçi kadınlar gücümüzü tarihe direnen kadınlar olarak geçen Rozalar’dan, Claralar’dan alıyoruz. Bizleri gerici, baskıcı, dışlayıcı ve saldırgan sözleriniz ve politikalarınız yıldıramayacaktır. Emekçi kadınların artık bu gerici, baskıcı söylemlere karşı söyleyeceği ve cevap vereceği tek şey ise şudur: “Mücadele alanlarında vardım, varım, var olacağım!”

Toplumcu Eksen Gezi Özel Sayısı çıktı...

Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada Toplumcu Eksen'in 9. sayısı olarak çıkan Gezi Özel Sayısı'nda daha çok direniş eylemlerine katılmış insanların sesine kulak vermeye çalıştık.

Çok yoğun ve eylemli bir yaz geçirdik ve geçirmeye devam ediyoruz. Mayıs ayının yerini Haziran'a bıraktığı günlerde Taksim Gezi Parkı'nda başlayan eylemlilik hemen her aşamasıyla büyük sarsıntılar yaratarak bugünlere kadar geldi. Yoğun polis terörü, sivil faşist çetelerle yapılan organizasyonlar, binlerce yaralı, yüzlerce tutuklu ve 5 şehide rağmen milyonların sokakları işgal ederken akla hayale gelmeyen iftiralarla, komplolarla, tehditlerle ve yalanlarla söndürülmeye çalışan ateş söndürülemedi.

Bugün için kitle hareketi önemli oranda geri çekilmiş ve sokaklar birkaç hafta öncesine göre sakinleşmiş olsa da bu büyük ayaklanmanın korkusunun egemenlerin iliklerine kadar işlediğini görüyoruz. Böylesi tarihi bir döneme az da olsa tanıklık etmek, onu anlatmaya çalışmanın bir görev olduğunu düşünerek "Gezi Özel Sayısı" hazırlamaya karar verdik. İtiraf etmek gerekir ki işin içine girdikçe boğulduğumuz bir deryaya daldığımızı hissettik. Ancak bunun can sıkıcı bir durum olmadığını, aksine oldukça keyifli olduğunu altını çizmek gerekiyor. Yayını hazırlarken elimizde binlerce fotoğraf, bir o kadar duvar yazısı ve milyonlarca hikâye olduğunu fark ettik. Ayrıca baş döndürücü bir hızla ilerleyen süreç bizi güncel kalmak konusunda oldukça zorladı. Yayında da dediğimiz gibi, bundan şikâyet etmiyoruz elbette, görüyoruz ki bu daha başlangıç mücadelesi sürüyor!

Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada Toplumcu Eksen'in 9. sayısı olarak çıkan Gezi Özel Sayısı'nda daha çok bu eylemlere katılmış insanların sesine kulak vermeye çalıştık. Gezi Direnişi'ni ete kemiğe büründüren, ona can veren ruhun mütevazı bir kürsüsü olmaya çalıştık. 9. sayımızı Gezi direnişçileriyle yapılan röportajlarla ve onların makaleleriyle oluşturmaya gayret ettik. Aslında başta ağırlık vermeyi düşündüğümüz ancak sonradan elimizdeki yazıların yoğunluğu sebebiyle biraz küçülmek zorunda kalan bir albümle direnişten bazı kesitleri fotoğraflarla sayfalarımıza taşımaya çalıştık.

Ancak biz tüm bunların bu tarihi günleri anlatmaya yetmeyeceğini çok iyi biliyoruz. Normalde önemli bir eksiklik olarak görülebilecek anlatamadıklarımız için bu sefer üzülüyor ve kendimizi noksan hissetmiyoruz. Tersine, hiçbir yayının sayfalarına sığmayacak bir olayın neferleri olmaktan gurur duyuyoruz. O yüzden bu yayını mütevazı olarak adlandırıyoruz.

Ülkenin dört bir yanında sokakları kazandık ve artık inanıyoruz ve biliyoruz ki daha güçlüyüz. Bu daha başlangıç derken Ulucanlar şehidi, TKİP MK üyesi Ümit Altıntaş'ın "İsyanın sınırı, yaratıcılığın sonu yoktur" sözünü bir kez daha hatırlıyoruz.

31 Temmuz 2013

Toplumcu Eksen Gezi Özel Sayısı'ndan...

Merhaba;

Son günlerde yaşadıklarımız, bu sefer farklı bir merhaba deme şansını verdi bize. Her zamankinden daha umutlu, her zamankinden daha güçlüyüz. Sesimiz

daha gür çıkıyor, adımlarımızı daha emin atıyor, yanı başımızdakine daha bir güvenle bakıyoruz. Gerçekçi olmanın imkânsız istemek olduğunu hayatın içinde sınıyoruz. İnşa ediyoruz, üretiyoruz, laboratuvarlardaki deneyleri sokaklara taşıyoruz, çizimlerimizi bilgisayarlardan söküp sokaklara serpiyoruz, yaka rengine bakmadan tüm renkleri paletimize koyup, yepyeni bir tasarımın temellerini atıyoruz ve artık daha güçlüyüz biliyoruz...

Hayatla dalga geçecek kadar öfkeliyiz, vazgeçmeyecek kadar çok şey gördük, özgürlükten bir parça tadınca başka bir dünya mümkün diyecek kadar arsızlığımız üzerimizde, şaire "Haziran'da ölmek zor" dedirten yüreklerin yüzlerine bu kez gururla bakıyoruz. Çok şey öğrendik; suskunluğu nasıl yırtacağımızı, sesimizin okyanusları bile aşacağını, olmaz denilen her şeyin olabileceğini ve penguenlerin aslında kuş olduğunu ve bir yerde TOMA varsa elbet bunun bir POMA'sının da olacağını...

Bir sağır kendi sesini ilk duyduğunda nasıl irkilirse öyle irkildik, ilk adımlarını atan bir bebeğin yüzündeki ürkek gülücükler ve her düşüşünde yeniden ayağa kalkmak için taşıdığı inatla direndik. Zalim Dehak'ın kafasına çekiciyle vuran demirci Ethem'i gördük, beyaz önlükleriyle, cüppeleriyle gelen amatör profesyonellerin ellerinden tuttuk, biz uyumadan uyumayan, üstümüz açıkken üşüyen annelerimiz evlatlarının kurduğu barikatlara yüreklerini koyarken oradaydık. Faturanın en tuzlusunu ödeyeceğini bile bile alanlara koşan devrimcilerin korkusuzluğuyla büyüdük, her şeye rağmen milyonları kucaklayan alanları elleriyle temizleyip bir sonraki eyleme hazırlayan direniş emekçileriyle toza kire bulandık, barikat gözçüleriyle ufka bakıp, ÇArşı'dan sadece alışveriş yapılmayacağını, iyi ortamın gol getirdiğini, futbol topunun gücünü aklımıza kazıdık. Özgür bir dünya duasının her inançta olduğunu gördük ve daha "mutluluğun" değil belki ama "çok şükür, çok şükür bugünü de gördüm, ölsem gam yemem gayrinin resmini" yaptık. Ağzımızdan, kalemimizden çıkan sözlerin bazen yanı başımızdakinin canını yakabileceğini, küfürlerimize meze ettiğimiz "ötekilerin" derdini anlamak için omuz omuza kavgaya girmemiz gerektiğini anladık. Adı, dili, ülkesi yasaklanmış halkları daha iyi anladık dedik ki dünyanın gözü önünde bize bunu yapan, kim bilir size neler yaptı, hiç bilememiştik, artık bildik...

Cüreti, yaratıcılığı, dayanışmayı, direnmeyi, umut etmekten vazgeçmemeyi, değiştirmeyi, dönüşmeyi, dönüştürmeyi, paylaşmayı, sevmeyi, kardeşliği ve politik olmayı hayatın içinde tartıştık. Sayılmayacak kadar çok şey yapıp çok şey öğrendik. Ve hepsinden tek bir sonuç çıktı: Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

Bu sayı tüm bunları anlatamayacak elbette. Çünkü geçtiğimiz ay boyunca milyonlarca insanın her birinin en az bir hikâyesi oldu. Yaptığımız sadece bu büyük isyanın kendi penceremizden bir fotoğrafını çekmek olabilir ancak. Ötesini zaten yaşadık yaşamaya da devam edeceğiz.

Kısa bir not: Son olarak söylemekte yarar var.

Gezi Parkı ile açılan hesap henüz kapanmış değil.

Ülkenin dört bir yanında eylem ve direniş de devletin kör terörü de devam ediyor.

Yayın hazırlığı sırasında gelişenlere bile yetişmekte zorlandık.

Yine de bu yoğunluğun umut verici olduğuna inanıyoruz.

Gerçekten de daha yeni başlayan bir mücadeleye girişinin

ilk cümlelerinde olduğumuzu yaşayarak görüyoruz.

(Toplumcu Eksen Gezi Özel Sayısı'ndan...)

“Barikatın türküsü bizi çağırıyor Sanatın dili devrim diyor!”

23-24-25 Ağustos'ta 10. Mamak Kültür Sanat Festivali'nde festivalinde buluşalım!

Yeni bir dünya, yeni bir kültür mücadelesinin kürsüsü, devrimci kültür ve sanatın mevzisi Mamak Kültür Sanat Festivali 10. yılında!

Bundan tam 10 yıl önce "Yoksulluğa mahkum yozlaşmaya teslim olmayacağız!" diyenler kararlı adımlarla çıkmışlardı yola. Yeryüzündeki en zor, en görkemli yapıyı inşa ediyorlardı. Yapının türkü söyler gibi yapılmadığını bilerek... Harcını emekle, inançla, kavgayla kararak... Mamak Kültür Sanat Festivali bir avuç devrimcinin sabırlı yürekleriyle, büyük özveri ve fedakârlıklarıyla bugünlere ulaştı. Kültür ve sanatı, işçi ve emekçilerin gündelik yaşamının bir parçası haline getirebilmek için verilen emekler bugüne taşındı.

Devrimci kültür sanat çalışması, her zaman direnişin parçası oldu. Bunun için devletin saldırılarının hedefi haline geldi. Kültür sanat festivallerinde binlerce yüreğin biraraya gelmesine tahammül edemeyen devlet, Mamak İşçi Kültür Evi çalışanlarını tutukladı, ama direnişin en güzel ezgileri susturulamadı!

Şimdi ezgilerimiz direnenlere, ağıtlarımız şehit düşen yiğitlerimize...

10. Mamak Kültür Sanat Festivali'ni Taksim'de yanan ateşin sıcaklığı ve büyük direnişimizin coşkusuyla karşıyoruz. Bu yıl festivalin temel gündemini kuşkusuz ki, Taksim'de başlayan ve tüm ülkeye yayılan Gezi Direnişi oluşturuyor. Üstelik festival, artık Mamak'ın sınırlarını aşıyor. Türkiye'nin ve dünyanın dört bir yanında direnenlerin çığlığını birleştirecek olan Mamak Kültür Sanat Festivali işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin katkılarını bekliyor.

İstanbul'a park, kapitalizmin yeni ortaoyunu

Topbaş'ın açıkladığı park projesini sermaye hükümeti AKP'nin yeni rant hesapları ve direniş karşısındaki manevraları olarak görmek gerekiyor.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, Gezi Parkı Direnişi sonrası söylediği yalanlarla durumu kurtarmaya çalışıyordu. Topbaş şimdi de “Central Park’tan daha büyük park” vaadiyle ortalığa çıkarak yalanlara devam ediyor.

Topbaş, Veliefendi Hipodromu’nun bulunduğu alan ve çevresindeki bölge için ‘dev boyutlarda’ bir park projesi içine girdiklerini duyurdu. Sermaye hükümeti AKP şefi Erdoğan’dan icazet aldığını da ifade eden Topbaş “Central Park’tan daha büyük bir park yapıyoruz” yalanına sarılarak emekçileri aldatmaya çalışıyor.

Zira Topbaş kamulaştırma sonrası park alanının 50 hektar olacağını ifade ediyor. Veliefendi Hipodromu'nun alanın da parkla birlikte hesapladığında 110 hektarlık bir alan oluşuyor. Fakat Topbaş'ın daha büyük olacağını iddia ettiği ABD'deki Central Park 341 hektar! Üçte birinden de az olan bir alan üzerinden Topbaş şov yapmaya kalkıyor. Keza Veliefendi Hipodromu bile park alanından büyük. Fakat kelime oyunuyla hipodrom alanı park alanı içinde gibi gösteriliyor.

Büyüklik oranındaki çarpıtma esasen sonucu değiştirmiyor. Çünkü Topbaş'ın açıkladığı park projesini sermaye hükümeti AKP'nin yeni rant hesapları ve direniş karşısındaki manevraları olarak görmek gerekiyor. Öncelikle AKP'nin Gezi Parkı için alternatif bir alan sunma gayreti güttüğü ortadadır. Sermaye devleti büyük direniş nedeniyle İstanbul'un en merkezi yerindeki Taksim Meydanı ve Gezi Parkı'nın talanını durdurmak zorunda kalmıştı. Şimdi planlanan parkla 'park istiyordunuz işte Gezi Parkı'nın on katı park'

denebilecek. Yine aynı amaçla miting alanı için Avrupa ve Anadolu yakalarında deniz doldurularak 1 milyon kişilik miting alanı inşa çalışmaları da sürüyor. “Parksa park, meydana meydan” demek isteyen AKP şefleri böylece kendi iradesini kabul etmeyen kitleleri aldatabileceğini düşünüyor.

Direnişin yarattığı basınçla “bir durağın bile yeri değişecek olsa halka sorarız” cümlesini kuran Topbaş’ın bu tarz vaatler ve yalanları daha önce de sunduğu biliniyor. Fakat pratik kanıtlıyor ki Topbaş’ın tüm vaatleri ya yalan ya da çarpıtmaya dayanıyor. Gezi Parkı eylemlerinin başında da Topbaş’ın yaptığı “sadece yayalaştırma projesi” açıklaması unutulmuş değil. Topçu Kışlası AVM projesi yokmuş gibi yaparak kitleleri kandırmaya çalışan Topbaş, şimdi de “Çırpıcı Çayırı Parkı” üzerinden yalanlar saçıyor. Erdoğan da konuya dair dolaylı açıklamalar yaparak reklam kampanyasına katılıyor. Erdoğan, “Central park değil şehir parkı” diyerek taklitçi olmamak gerektiği vurgusuyla konuya giriyor. Erdoğan’ın açıklaması bir yönüyle Central Park’tan büyük park yapamayacaklarının kabulüken diğer yandan amacın gizlenmesine destektir.

***"Kapitalizm gölgesini satamadığı
ağacı keser!"***

Marks'ın bu sözü direnişte çokça kullanıldı. Kapitalizmin doğaya bakışını özetleyen bu söz bugün yapılan park projesini okumamızda da önemli bir hat sunuyor. Marks burjuvazinin kimliğini tek cümleyle teşhir ederken Gezi Parkı için sokağa çıkanların bilinç sığraması da kendini bu özlü ifadede buluyordu.

Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keserse, gölgesini satabileceği ağacı da diker! Bu çıkarsamayla teyit eden bir diğer veriye, yapılacak parkın alan tercihidir. Zeytinburnu-Bakırköy hattında kalan bu park bölgedeki dev inşaat projeleri düşünüldüğünde yeni bir rantın parçası olduğu da ortaya çıkıyor. Yapılacak park ile bölgenin ticari getirisi yükseltilecek. Parkın “Central Park” olup olmamasından daha önemli olan da budur.

“Akın Tekstil’e ait 74 bin metrekaRELİK fabrika ve arazisi de takas yoluyla İBB mülkiyetine alınacak” diyen Topbaş, parkın projesinin patronlara kar getireceğini de ilan ediyor. Kamulaştırma adıyla yapılan alışverişin kamu zararına gerçekleşeceğini hiç kuşku yok. Zira kamu imkanlarıyla alınacak arazilere ödenecek meblağlar milyonlarla ifade ediliyor. Burjuvazi için hizmet üreten büyükşehir belediyesi her yıl milyonlarca lirayı bir iki haftalık lale ekimi için harcarken elbette bu projeye de benzer bir harcamanın önü açılıyor.

İstanbul diğer bir dizi kentle kıyaslandığında hala şehir içi yeşil alanlara sahiptir. Bu alanların kullanım imkanlarının artırılması, parkların uzakta kalan bölgelerde yapılması önemlidir. <https://ranteey.org>

AKP park yaparsa ya girişi parayla olur ya da parkın ‘daniskası’ olur. Ya Zeytinburnu gibi bu koca şehrin gökdelenlerle dolan bir köşesine yapılip “şehir merkezi” diye sunulur. Ya da Maltepe sahildeki gibi denizi doldurarak 7 adalı park diye sunulur. Tüm kara parçalarını bitirmiş gibi Adalar fay hattının karşısında binlerce metrekairelik alanı doldurup park yapmayı büyüklük sayıyorlar.

Topbaş ve AKP şefleri sadece bir konuda doğru örneği tanımlıyor. Central Park Amerika’da burjuvazinin kalbi Manhattan’ın tam ortasında bulunuyor. Yani burjuvazinin gökdelenler arasından çıkıp rahat nefes alabileceği bir alan ihtiyacına hizmet amacı taşıyor. Bu noktadan bakıldığında AKP şefleri de aynı amacı güderek İstanbul’a bir park kazandırdıklarını ifade etmeleri yalan olmayacaktır. Zeytinburnu-Bakırköy hattı gibi emekçilerle anılmayan bir bölgede yapılan park elbette Central Park’ı örnek alıyordur. Ama direniş günlerinin başında söylenen bir söz vardı, hatırlayalım; “Mesele Gezi Parkı değil arkadaş, hala anlamadın mı?”

Risk değil rant alanı

Etiler’de imar izni verilen gökdelen arazisi Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından “Riskli Alan” statüsüne çevrildi. Bakanlar Kurulu, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın isteği üzerine aldığı kararla yaklaşık 32 bin metrekare alanı kapsayan, eski “Etiler Polis Meslek Yüksek Okulu” arazisini “Afet Riski Altındaki Alanlar” statüsüne aldı. Karar, 24 Temmuz’da Resmi Gazete’de yayımlanarak bağıtlandı.

Akmerkez AVM civarındaki arazi Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın yaptığı planlarda 2,5 emsal inşaat hakkı verilmiş, yükseklik ise serbest bırakılmıştı. Şehir Plancıları Odası ve Mimarlar Odası İstanbul Şubeleri rant projesi için dava açmıştı.

Odaların dava açması ve davanın muhtemel bir yürütmeyi durdurma kararı alacak olması Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nı harekete geçirdi. Bakanlık proje alanı için araziyi 'Riskli Alan' ilan etti.

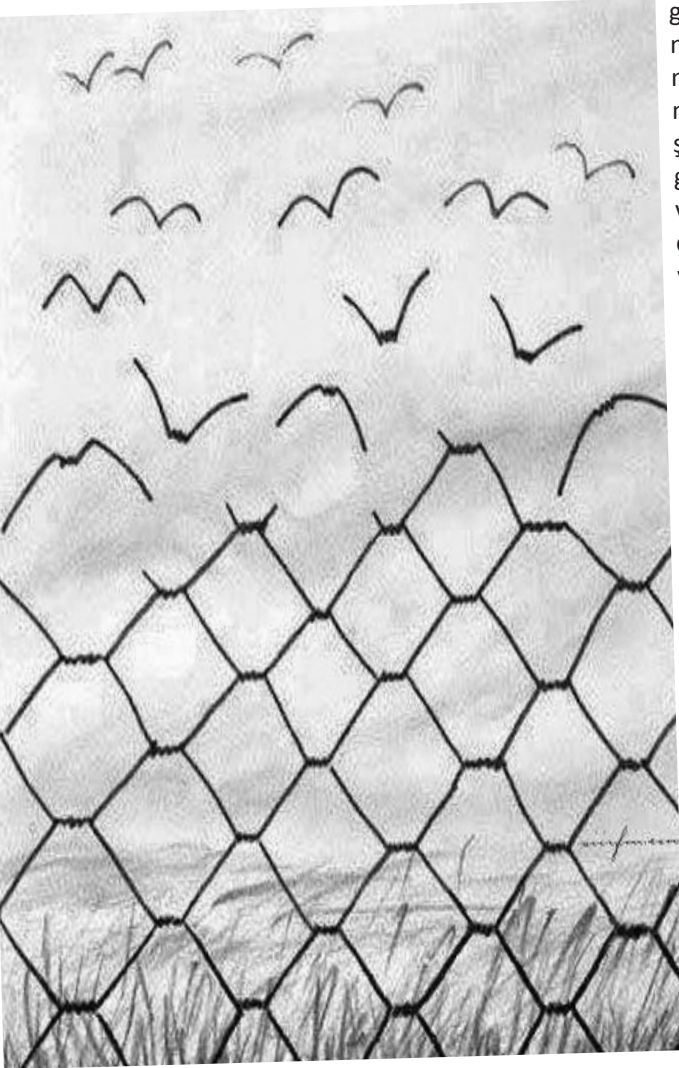
Riskli alan kararı bakanlığa dönüşüm yasasına dayanarak olağanüstü bir yetki veriyor. Kararla dönüşüm için Boğaziçi Kanunu, İmar ve Koruma yasaları dahil 13 ayrı yasaya uyma zorunluluğu ortadan kaldırılıyor. Ayrıca çıkacak olası yürütmeyi durdurma kararları da mahkemeler yasaya göre yetkisiz olduğu için engelleniyor.

Geçtiğimiz mayıs ayında da Kadıköy Fikirtepe gibi önemli bir rant alanı “Riskli alan” ilan edilerek olası evini satmayan mülk sahiplerine baskı yolu açılmıştı. “Riskli alan” hakkı bakanlığın elinde bir koza dönüşerek her türlü yasal engeli aşmak için devreye sokulan koruma kalkını işlevi görüyor.

Cezaevinde bir ses var:

“Her yer Taksim, her yer direniş!”

Bedenlerimiz ellerinde olsa bile bilincimizi, sloganlarımızı ve devrime olan bağlılığımızı alamadılar, alamazlar. Fikirlerimize, düşüncelerimize el uzatamazlar.

Merhaba Kızıl Bayrak okurları ve çalışanları. Biraz geç kalmış bir mektup. Evet geç kalmış çünkü buradaki yoldaşlarla ilk kez F tipine konuluyoruz. Ortama alışma, işleyiş nasıl oluyor gibi gözlemlere girmiştik. Benim için ilk F tipi hatta ilk cezaevi. Ben bu Gezi operasyonu her şeyi ilk yaşadım. İlk ev baskını, ilk TMŞ'ye götürülüşüm. İlk gözaltımda bağcık çıkarma, imza, ifade gibi dayatmalara karşı çıkıp direniş bayrağını yükseltmem oldu. İlk gözaltımda ilk açlık grevimi yaşadım. Hastalığımın olmasına rağmen ilk grev. İlk mahkemeye çıkışım tutuklanışım ve F tipi.

Evet yoldaşlar, bunları ilk kez yaşadım ve her şeyi doğal karşıladım. Bizler sınıf devrimcileri olarak yapılması gerekeni yaptık. Biz temsil ettiğimiz sınıf çıkarlarını gözeterek ve bulunduğumuz sınıfa yaraşır bir duruş sergiledik. Onlar da temsil ettiği sınıfa yaraşır kararlar verdiler. Yani kararlar siyasi kararlardı. Neyse sonuçta buradayız.

31 Mayıs'ta patlak veren Gezi Direnişi ve hemen ardından Türkiye'nin dört bir yanına yayılması. İzmir'de de bu direniş 1 Haziran'da başladı. Kitleler bu süreçte korku duvarlarını yıkıp sermayenin kolluk

güçlerine, TOMA'sına, biber gazına ve plastik mermisine karşı militan bir duruş sergiledi ve bu militan duruşu halen yitirmiş değil. İzmir'de bu militan duruş biraz kısa sürdü ama daha da şiddetlendi. Bu direnişte iki sınıf karşı karşıya gelmişti. Bir tarafta kârlarına kâr katmak isteyen ve kendilerine dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışan sermaye, diğer tarafta kendi adlarına karar verilmesini istemeyen “Hükümet istifa!” diyen bir halk hareketi. Bu direniş boyunca büyük bedeller ödendi. Onun üzerinde direnişçi gözünü kaybetti, yüzlerce insan biber gazı kapsülünden ve plastik mermiden dolayı yaralandı. Gezi Direnişi'nde 5 yiğit yoldaşımızı şehit verdik. Bu şehitler boşuna değildi. Boşuna bedel ödenmemiştir. 5 şehit yerine sokakları milyonlar doldurmuştu. Sokaklarda şehitlerin ismi okunarak “yaşıyor” deniliyordu. Ve her bir barikatın önünde aynı kararlılıkla savaşıyorlardı. Bütün bunlar sermayenin suratına tokat gibi iniyordu.

Bütün bu destansı direnişin karşısında sermayenin boş durmayacağını biliyorduk. Direnişin büyümesini ve kitlenin daha da bilinçlenmesini istemediğini biliyorduk. Direnişi bitirmek için sermaye yeni bir saldırı düzenledi. Operasyonlarla, ev baskınlarıyla gözaltı ve tutuklama terörü başladı. İzmir'de tam anlamıyla cadı avı başlatılmıştı. İzmir'de dört kez operasyon dalgası yaşandı. Bizler BDSP'li tutsaklar 3. operasyonda alındık. Bugün buradayız. Faşizmin duvarları arasında, bedenlerimizle sizlerin yanında değiliz. Bu acı ama sadece yer değiştirdik. Bu duvarlar arasında mücadeleye devam ediyoruz. Hem de bedenlerimiz ellerindeyken. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Geçmişte yoldaşlarımız bize bunu en iyi şekilde gösterdi ve öğretti. Bedenlerimiz ellerinde olsa bile bilincimizi, sloganlarımızı ve devrime olan bağlılığımızı alamadılar, alamazlar. Fikirlerimize, düşüncelerimize el uzatamazlar. Sizler de dışarıda mücadeleyi sürdürüyorsunuz. Biz tutsaklar içeride mücadeleyi sürdürüyoruz. Bir sınıf devrimcisine yakışır şekilde. Dışarıda bir saldırı haberi alırsak, en ufak bir şeyde bizler sloganlarımızla eylemliliğe geçiyoruz. Örneğin Ali İsmail Korkmaz'ın şehit düştüğü haberini alır almaz bütün hücrelerle beraber “İsmail yoldaş ölümsüzdür!”, “Eskişehir'de düşene dövüşene bin selam!”, “Her yer Taksim, her yer direniş!” sloganlarını atıp anma gerçekleştirdik. Yani yoldaşlar dediğim gibi duvarlar arasında mücadeleye devam ediyoruz. Bizler BDSP'li tutsaklar olarak her ne olursa olsun hücrede de, dışarıda da olsak mücadeleye devam edeceğiz. Tutuklamalar bizleri yıldırılmaz. Hatta kinimizi daha da biler. Özgür günlerde görüşmek üzere...

Soner İnanç / BDSP'li Gezi Direnişi Tutsağı

Kırklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://iranbey.org>

İzmir'de gözaltılara protesto

30 Temmuz'da sabah saatlerinde 6 ilde Gezi Direnişi gerekçesi ile gerçekleştirilen operasyon, İzmir'de ESP tarafından yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Saat 18.00'de İzmir Emniyet Müdürlüğü'nün Bozyaka'daki binası önünde gerçekleştirildi. Basın açıklamasında “Gözaltı ve tutuklama terörüne son! Bize gücünüz yetmez! / ESP” ozaliti açıldı ve Gezi tutsaklarının resimleri taşındı. Açıklamada, Gezi Direnişi'ne ve ESP'ye yönelik gözaltı saldırıları iktidarın polisi için alışkanlığa dönüştüğü söylendi.

Daha önce İstanbul, İzmir, Adana, Hatay, Mersin'de Gezi direnişçilerine yönelik sürece yayılmış, periyodik bir biçimde gözaltı ve tutuklama saldırılarının olduğu belirtildi. Gözaltı saldırısının merkezinde Ankara'nın olduğu ifade edilerek gözaltına alınanların bilgileri aktarıldı. Açıklamada gerçekleşen saldırıların AKP iktidarının Gezi Direnişi'ne yönelik intikam alma amacı taşıdığına dikkat çekildi. Basın açıklamasının ardından 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eyleme BDSP, EHP, Partizan ve Yenikapı Tiyatro grubu destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/31 * 2 Ağustos 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

*Bir düşüncenin sonsuzluğuna, ebedi gerçeğin zaferine olan inanç,
bu düşüncenin hiçbir zaman ikileme düşmeyeceğinden,
yolunu hiçbir zaman şaşırmayacağından emin olmaktır;
tüm dünya ona karşı çıkıyor olsa da.
İşte gerçek filozofun gerçek dini budur....*

*Varsın bizim için,
düşüncelerimiz uğruna kolaylıkla feda edebileceğimiz
sevgi, çıkar, zenginlik olmasın;
bu düşünce bize her şeyin kat kat fazlasını verecektir!
Savaşacak ve kanımızı dökeceğiz,
düşmanın acımasız gözlerine korkusuzca bakacağız
ve son nefesimize kadar savaşacağız!
Bayrağımızın dağların doruklarında
nasıl dalgalandığını görüyorsunuz?
Yoldaşlarımızın kılıçlarının nasıl parladığını...
Görmüyor musunuz?
Onların orduları dört bir yandan
harekete geçmiş,
vadilerden bize doğru koşuyor,
şarkılar söyleyerek dağlardan iniyor.
Büyük karar günü,
halkların kavga günü yaklaşıyor
ve zafer halkların olacaktır!
(F. Engels, Ateşi Çalmak, Cilt 5 sayfa 268)*

**Proletaryanın büyük öğretmeni
ve militan savaşçısı Friedrich Engels'i
ölümünün 118. yılında
saygıyla anıyoruz...**